

HARLEQUIN®

юни '95

Романс

131

**ЖАДУВАНО
ЩАСТИЕ**
Кей ГРЕГЪРИ

КЕЙ ГРЕГЪРИ ЖАДУВАНО ЩАСТИЕ

Превод: Вирджиния Драгнева

chitanka.info

Марджи е поразена. След десетгодишно мълчание пред нея стои Джъстин Ламонтан — красив и безскрупулен както винаги! Само че сега той е преуспяващ бизнесмен... Дългите години раздяла не са излекували наранените чувства на Марджи. Между нея и Джъстин все още трепти някогашното магнетично привличане. И все пак нещо се е променило — той най-сетне иска да има деца и си е наумил, че Марджи би била идеална за това. И напълно логично — тя още е негова законна съпруга!

ПЪРВА ГЛАВА

— Онази пак ни замерва с марули, Марджи! — измърмори Ана.

— Хм? — Марджи сведе финансовия отчет, който проучваше, и хвърли бегъл поглед към приятелката си над очилата. — За какво говориш, Ана?

— Марули! — отчетливо повтори младата жена. — Пред къщата.

— Аха! — Марджи най-сетне разбра каква е работата, въздъхна и постави дебелия куп документи на масата. — Госпожа Фейзъкърли пак ли си е разчиствала градината?

— И продължава с пълна пара!

— О, Боже! — Небрежно захвърли очилата си до ужасно важния финансов отчет, изправи стройното си тяло и се приближи до Ана. Още един сноп марули прелетя над оградата и се приземи върху купчината на ливадата. — Вчера хвърчеше лук — мрачно отбеляза тя. — По-точно само перата.

— Какво ще я правим, Марджи?

— Не знам. Мисля, че не го прави със зла умисъл...

— Не съм много сигурна — възрази Ана. — Натъпкала си е лехите със зеленчуци, а сега използва двора ни за бунище. Щом го прави от добро сърце, защо не ни попита дали искаме тези планини от гниеца растителност?

— Може и да си права. — Приятелката ѝ сви рамене и отметна кичур от правата си руса коса. — Предлагам да обядваме зелена салата. Ти избери няколко марули, а аз ще отскоча до магазина за олио и оцет, че са свършили.

— Добре — съгласи се Ана. — Пак ще хапнем салата.

Да, пак салата, мислеше си Марджи на път за магазина. Е, можеше да бъде и по-зле. С изключение на ексцентричната ѝ съседка, бе много доволна от живота си. Софтуерната фирма, която бе основала преди четири години, най-сетне бе стъпила здраво на крака. На първо време двете млади жени, състудентки от университета, бяха наели боядисаната в сиво и бяло къща на Ренфолд Стрийт, но напоследък

бизнесът вървеше толкова добре, че Марджи се възползва от предложението да я купи. Госпожа Фейзъкърли бе единственото облаче на небосвода.

Когато се върна вкъщи след петнайсетина минути, завари купчина марулеви листа в кофата за боклук и Ана, която примирено миеше остатъка.

— Дойде да те търси един мъж — подхвърли тя и толкова бързо се обърна, че опръска с вода целия под. По кръглото ѝ лице се четеше нескрито любопитство.

— Сигурно е бил Майкъл. — Още щом думите се откъснаха от устните ѝ, разбра, че не е бил Майкъл — дясната ѝ ръка в „Ламонтс Софтуер“, баща на пет деца и последният човек на земята, който би разпалил любопитство в големите сиви очи на Ана.

— Не, не беше Майкъл.

— Кой тогава?

— Не знам. Не си каза името.

— Ужасно! Мислех, че съм си платила всичките сметки.

— Този не приличаше на бирник. — Ана поклати глава.

— Откъде знаеш как изглеждат бирниците?

— Във всеки случай не са високи, секси и не говорят с великолепно гласове с изискан английски акцент.

— Какво? — Лицето на Марджи придоби сив оттенък. — Какво каза?

— Казах, че е висок, елегантен... — Смръщи вежди. — Лошо ли ти е?

— Не... Добре съм. Той... Той каза ли какво иска?

— Само каза, че иска да те види. Марджи, какво ти е? Изглеждаш така, сякаш си видяла...

— Знам — тихо я прекъсна младата жена. — Призрак. Господи, само той може да бъде... Един призрак от миналото...

— О, Марджи... Нима си мислиш, че...

— Не знам. Просто не знам. Той ще се върне ли?

— Не.

— О! — Лицето на Марджи посивя още повече и тя се стовари на най-близкия стол, който проскърца жално.

— Няма защо да се връща. Той е в хола.

— Той е... Защо не ми каза?

— От любопитство — призна Ана. — Исках да разбера кой е.

— По-добре да ида при него — прошепна Марджи, изправи се рязко, хвърли един поглед на розовите си шорти и закопча горните две копчета на блузата си. Пое дълбоко дъх и бавно влезе в хола.

Единадесет години! И само един кратък телефонен разговор... Попита я дали иска развод. Тя му отвърна, че ѝ е все едно, макар съвсем да не бе така, и оставя на него да реши. Той заяви, че ѝ на него му е все едно и въпросът остана висящ. От време на време Марджи се чуваше с Анриет — някогашната икономка на чичо ѝ, която още живееше в Монреал. Тя бе виждала Джъстин веднъж-дваж с различни жени, така че той явно не държеше на повторен брак. Марджи наложи студена и безразлична маска на финото си овално лице, отпусна ноктите, забити дълбоко в дланите ѝ, и откряна вратата към миналото.

— Здравей, Джъстин. Как си? — Успя. В гласа ѝ прозвучаха безразличие и лека досада. Мъжът, изправен до прозореца, не се бе променил ни най-малко. При вида на смущаващо чувствената усмивка, играеща в ъгълчетата на устните му, я заля водопад от спомени. Когато го срещна за първи път, той се усмихваше по същия начин. Малкото седемгодишно момиче завинаги бе пленено от странния му чар. Той имаше най-съблазнителните устни на света — плътни и прекрасно оформени. Правият нос и чувствените устни говореха за чувствителност и благородство, а трапчинката подчертаваше волевата брадичка. Дълбоки сиви очи под тъмни вежди и гъста черна коса, която меко се спускаше към слепоочията, завършваха картината. Беше висок, добре сложен и толкова мъжествен, че ѝ се завиваше свят само от присъствието му. Марджи сведе очи. Чак когато ги повдигна към него, забеляза, че е облечен в строг тъмен костюм, който го правеше по-властен и недостъпен от всякога.

— Добър ден, Маргьорит. Много съм добре, а ти как си?

Щом чу мелодичния му глас, мислите ѝ се върнаха назад в годините. Внезапно си спомни болката и почувства невероятен гняв. Как смееше да нарушава трудно извоюваното ѝ спокойствие? Сините ѝ очи придобиха студено изражение.

— От години се наричам Марджи Ламонт, Джъстин.

— Не — поклати глава той. — Марджи не ти отива. Защо смени нашата фамилия?

— Ламонтан никога не е била НАША фамилия — горчиво отвърна тя. — Това е името, с което сме се родили. Запазих го и след онази пародия, наречена брак, но нито за миг не съм го смятала за наше.

— Бракът наистина бе пародия! — отсече Джъстин. — Но не виждам причина да смениш името си!

— Не съм го сменяла официално, просто исках да скъсам с всичко, което ме свързваше с те... С миналото. Освен това Ламонт се произнася по-лесно. По-добре е за бизнеса.

— За бизнеса ли? — Мъжът се взря в красивото непроницаемо лице пред себе си. Марджи подозираше, че се чуди какво общо има тя с въпросния бизнес, но той не изрази арогантното си мъжко мнение, само прошепна, без да променя ледения нюанс в тона си: — Значи си бизнес дама. Анриет ми каза, че работиш.

— Виждал ли си се с нея?

— Да. Тя ми даде адреса ти. — Джъстин небрежно приседна на перваза. Сърцето на Марджи щеше да изхвъркне от гърдите.

— Да, притежавам фирма за софтуер и с радост мога да кажа, че се развива много добре. За мен работят дванадесет души.

— Така ли? Поразен съм. — Изобщо не приличаше на поразен. По-скоро се затрудняваше да възприеме студената компетентна дама пред себе си, защото я помнеше като нежна умислена фея.

Марджи наблюдаваше играта на чувствата по красивото смугло лице. Внезапно усети, че стомахът ѝ се свива на топка. Изпитваше гняв, че се е върнал, за да съсипе отново живота ѝ, страх, че няма да се справи с положението, и познатото страстно привличане, което никога не бе я напускало. В студените сиви очи заблестяха учудени пламъчета. Явно високата дългокрака хубавица бе твърде различна от спомените на Джъстин за кльоцащото девойче с медноруси коси. Бе изненадан, дори малко смутен, но нямаше да го признае. В погледа му се четяха арогантно превъзходство и хладна насмешка, но фактът си бе факт: малката Маргъорит Ламонтан се бе превърнала в красивата бизнес дама Марджи Ламонт.

— Надменната ти насмешка ме навежда на мисълта, че изобщо не си впечатлен — грубо рече тя. — Все ми е едно. Вече не се нуждая от одобрението ти.

— А някога да ти е трябвало? — В думите му прозвуча непресторено учудване и Марджи за кой ли път се увери, че той тъне в пълна мъгла по отношение на чувствата ѝ. Но и днес нямаше да му достави удоволствие с любовни излияния.

— Че защо ми е било? — нехайно отвърна младата жена.

— Нямам представа. Както нямах представа, че чаровната ми усмивка, с която те дарявам, е „надменна насмешка“, както се изрази. Все пак се радвам да те видя отново, Маргьорит!

— Марджи — машинално го поправи тя и обгърна с поглед разхвърляната стая. — Защо не седнеш? — Джъстин я възнагради с поредния вариант на „чаровната“ си усмивка — този път приличаше на унищожително озъбване.

— Къде предлагаш да седна? — невинно попита той. — Ако под тези камари боклуци, бельо и литература има столове, бих казал, че са дълбоко засекретени. Не си се променила кой знае колко, малка Маргьорит. Все още си същата мърла! — Обидата, изречена почти нежно, я вбеси още повече. Трудно ѝ бе да се съсредоточи, но на всяка цена трябваше да се защити и да му докаже, че е пораснала!

— Вкъщи може и да е малко разхвърляно, но офиса ми е безупречно чист. Ана твърди, че чарът ми е в небрежността.

— Чар ли? Тя сигурно ти е много добра приятелка.

— Така е — изсъска Марджи и, забелязала подигравателното повдигане на веждите му, неохотно добави: — Често прибира след мен.

— Бих те накарал да разтребваш сама.

— Дните, когато можеше да упражняваш волята си върху мен, отминаха отдавна, Джъстин! — Изгледа го убийствено и махна купчина списания от един стол.

— Може и да си права. — Погледът му бавно се плъзна по дългите ѝ крака и тя се намръщи.

— Без „може“. И седни най-сетне, моля те, освен ако не възнамеряваш да си ходиш.

— Не още. А ти къде ще седнеш?

— Аз ще стоя права.

— Тогава и аз ще стоя прав!

— Както желаш.

Дяволита усмивка заигра в ъгълчетата на устните му и Марджи тъкмо щеше да му кресне да престане да се държи така или да се маха от дома ѝ, когато на вратата изникна Ана.

— Излизам — осведоми ги тя. — Имам среща с Бил. Къщата е на ваше разположение. — Смигна им съучастнически и демонстративно хлопна вратата.

— Няма ли да обядваш? — провикна се Марджи.

— Не! — отвърна приятелката ѝ.

— Ето това е! Сигурно си е помислила, че се любим страстно на дивана — необмислено възкликна младата жена. Сетне, осъзнала ефекта на думите си, извърна лице към прозореца, за да скрие пламтящата по страните ѝ руменина. Джъстин мълчеше. Когато след миг Марджи се покопити и се обърна към него забеляза, че я гледа особено, сякаш съжалява за нещо.

— Идеята ти е доста съблазнителна — сухо отбеляза мъжът, — но в момента е неосъществима. — За какъв се мислеше този надут тип, та да ѝ говори с подобен тон, възмути се тя. Внезапно усмивката изчезна от лицето му. — Крайно време е да обясня целта на посещението си.

— Значи не си се изтърсил неканен в дома ми, само за да ме видиш? — Младата жена го изгледа неприязнено.

— Сарказмът не ти отива, Марджи. Особено когато е безпочвен.

Безпочвен ли? Нима той наистина нямаше представа по какъв начин ѝ въздейства? Нима не се досещаше, че безразличието, с което се отнасяше към нея по време на двугодишния им брак, и небрежността, с която я изостави, обърнаха живота наопаки и разбиха сърцето ѝ? Не, макар че красивият и сексапилен Джъстин вероятно добре съзнаваше обаянието си. Жените сигурно се хвърляха на врата му, откакто бе проходил — с онези животински грациозни движения, зад които се таяха страст и брутална сила. Марджи внезапно се почувства изтощена до крайност.

— Защо дойде, Джъстин? — глухо попита тя.

Той я изгледа мълчаливо, сетне посочи към износеното кресло с господарски жест и, след като младата жена послушно седна, хладно промълви:

— Дойдох да те помоля за още един шанс. Ако не успеем, ще приключим веднъж завинаги с тази безкрайна игра.

ВТОРА ГЛАВА

Прималя ѝ. Радваше се, че е седнала.

— Безкрайната игра ми е ясна — рече тя с безизразен глух глас, в който не се долавяше и следа от огромното ѝ вълнение. — Но какво означава още един шанс? Имали ли сме го някога?

— Не знам. Имам предвид, че съм на тридесет и девет години, баща ми иска внуци, а брат ми твърди, че никога няма да се ожени. Тъй като ти не показва, че искаш да се омъжиш за друг, реших, че...

— Разбирам те. Решил си, че ставам.

В очите на Джъстин проблеснаха опасни пламъчета. За кой ли път мислите ѝ се върнаха назад към онези подобни на блян седмици след смъртта на чичо Шарл. Когато се събраха в кабинета за четенето на завещанието, очите на братовчед ѝ сияеха по същия начин. Бяха го извикали от Англия, където живееше семейството му. Присъстваха всички наследници — Марджи, Джъстин, Анриет и управителят на благотворителното заведение за моряци, чийто патрон бе чичо Шарл. Завещанието бе кратко и ясно — къщата и парите получаваше „моят племенник Джъстин Ламонтан“ — с дарения за Анриет и благотворителното заведение — при условие, че се ожени за „моята племенница Маргьорит Ламонтан“. Ако Джъстин не изпълнеше изискването, тя наследяваше къщата заедно със сума, достатъчна за поддръжката ѝ, а останалата част отиваше за благотворителното заведение. Чудатият стар чичо Шарл си мислеше, че жените не се нуждаят от много пари, защото винаги ще се намери мъж, който да се грижи за тях. Искал е да ѝ помогне, тъй като знаеше, че още седемгодишна се влюби до уши в Джъстин. Марджи смръщи вежди, щом си спомни първата му реакция. Той бе ужасен. Изглеждаше тъй, сякаш всеки момент ще получи инфаркт, ще се върне с плуване в Англия или ще скочи от най-близкия мост. Двамата обсъдиха въпроса спокойно и хладнокръвно и решиха да се оженият. Джъстин гореше от младежки ентузиазъм да открие клон на семейната финансова фирма в Монреал, а Марджи бе шестнайсетгодишно влюбено до уши девойче,

което наивно вярваше, че скоро между тях ще разцъфти любов. Джъстин, подобно на чичо ѝ, реши, че ѝ прави услуга, като се грижи за нея, защото бе убеден, че тя няма да може да се справи сама...

Вдигна глава и срещна блестящия му предизвикателен поглед, който я фиксираше нетърпеливо.

— Не — отсече Джъстин. — Не мисля, че „ставаш“, както се изрази.

— И преди тринайсет години бе на същото мнение, нали?

— Тогава ти бе едно шестнайсетгодишно дете. Бях на двайсет и шест и представата за брак с една хлапачка не ме привличаше особено.

— Забелязах. Дори не се мяркаше вкъщи.

— Бях потънал в работа... Освен това... — Той се поколеба, по лицето му премина сянка от смущение, а погледът му се спря върху чифт чорапи, захвърлени на един стол. — Нали се разбрахме бракът ни да бъде само фиктивен? Нима си очаквала да изпълнявам съпругеските си задължения?

— Не знам какво съм очаквала — троснато отвърна Марджи. Нямахше желание да признае колко силно се надяваше съжителството им да ги сближи. Джъстин бе много мил с нея, но връзката им не се задълбочи. Анриет изпълняваше всичките ѝ желаниа и, макар че бе напуснала училище, за да се омъжи, животът ѝ бе разнообразен — говореше по телефона, четеше, пазаруваше, ходеше на гости — понякога с него, но по-често сама. Веднъж ѝ бе поднесъл букет. В сърцето ѝ се разгоря надежда, но всъщност Джъстин бе показал привързаността си към едно дете, което обичаше цветята.

Марджи тръсна глава и осъзна, че той я гледа втренчено изпод смръщените си гъсти вежди.

— И аз не знам какво си очаквала — безцеремонно отсече той. — Така и не разбрах защо се омъжи за мен. Предполагах, че си се страхувала от самотата и си искала да се грижа за теб, но явно не съм бил прав.

— Не беше — рече младата жена. По дяволите, за нищо на света нямаше да му признае, че го обича! Гордостта я възпираше.

— Защо тогава? — настояваше Джъстин, без да сваля очи от нея.

— Не знам. — Тя сви рамене. — Така пожела чичо Шарл, а на теб ти трябваха парите.

— Нима те е било грижа за мен? — учудено попита той.

— Ти бе толкова мил с мен... Е, ако изключим онзи път — с усмивка каза тя. Вътрешно ликуваше — успя да пробие бронята му.

— О, да... Когато изтича пред онази кола...

— А ти се втурна и ме измъкна изпод колелата. Последвалото интимно запознанство на определена част от тялото ми с дланта ти хич не ми се понрави.

— Спомням си — прошепна Джъстин. — Ти избяга със закана, че повече няма да ми проговориш и удържа обещанието си през седмицата, която прекарах с теб и чичо Шарл. — Усмивката му сякаш молеше за прошка. — Чувствах се страшно виновен. Не вярвам в боя като възпитателна мярка. Баща ми ме налагаше здраво, но не виждам някаква полза. Мислех, че съм ти причинил силна болка, и ще ме намразиш завинаги.

— Не си ми навредил. Вече не изскачам изневиделица пред коли, а тогава ти нарани единствено самолюбието ми. Чувствах се като малка глупачка, но осъзнах, че го направи, защото бе загрижен за мен...

— И все още съм. — Той я изгледа скептично. — Затова ли реши, че парите ми се полагат?

— Ами... — Марджи извърна очи. Не искаше той да прочете истината. — Предполагам...

— И така се носихме по течението цели две години. Когато те попитах дали искаш да станем истинско семейство, ти отказа.

Марджи се изсмя високо и отсечено.

— Ти беше толкова студен и цивилизован, пък и не бяхме влюбени, Джъстин.

— Не — категорично отвърна той.

— И ти замина за Англия...

— А когато се върнах, теб те нямаше.

— Реших, че съм достатъчно голяма, за да стъпя на краката си, убедих Анриет, че няма да попадна в пипалата на тукашната мафия, и оттогава съм във Виктория. Завърших университета и се захванах с работа.

— Не съжаляваш ли? — Погледът му бе нежен и замъглен.

— Защо? И ти получи възможност да живееш свободно.

— Колко разумно от твоя страна! — Гласът, който винаги я бе вълнувал, бе по-дълбок от всякога.

Марджи, която рядко избухваше, едвам се сдържа да не го зашлеви през лицето. Но си пое дъх, повдигна вежди и предложи хладно:

— Защо не седнеш? Стърчиш над мен като лешояд, готов да погълне плячката си.

— И то каква плячка! — Устните му се разтеглиха в лукава усмивка. — Съжалявам, че не съм лешояд. — Сетне премести купчина вестници, настани се на дивана и кръстоса крака. — Та до къде бяхме стигнали?

— Съживяваме стари спомени, Джъстин — саркастично отвърна тя.

— Каж ми, не си ли искала да се омъжиш за друг? Сигурно си имала много възможности. Толкова си красива...

Но не и за теб, с негодувание помисли Марджи, а на глас отсече:

— Един брак ми стига.

— Затова ли не пожела развод?

— Не си струваше. А ти не се ли увлече по някоя жена? — Някак успя да не изкрещи последните думи. Искаше ѝ се да извика силно, че все още го обича, без да знае защо, но никоя сила на земята не би я принудила да живее в семейство без любов, само за да му спести търсенето на нова съпруга.

— Като последен глупак си мислех, че вечно ще остана млад. — В този миг Марджи забеляза бръчките по челото и ситната мрежа около очите му. — Неотдавна, когато бизнесът сякаш тръгна от само себе си, осъзнах, че времето тече.

— С други думи те е налегнал инстинктът за задомиране — сухо отбеляза Марджи.

— Изненадан съм, че ти все още не си попаднала в капана му.

Бе паднала, и още как! От цели единайсет години мечтаеше за децата, които нямаше да има, защото не можеше да понесе мисълта да роди от друг мъж. Джъстин обаче никога нямаше да го научи!

— Все още не съм.

— Все пак няма ли да обмислиш предложението ми? То крие предимства и за двама ни.

— Не, Джъстин. — Изгледа го мрачно.

На лицето му се появи изражение на разочарование. Явно не бе свикнал да го отблъскват. Дългите му пръсти барабаняха ритмично по

облегалката на дивана и Марджи реши, че Джъстин ще спори. Но той просто сви рамене, скочи на крака и заяви, че ще задвижи развода. Внезапно тя осъзна, че е готов да я замени с друга жена. Не можеше да понесе дори мисълта за това! Любимият ѝ си отиваше завинаги! Тя трябваше да каже нещо. Когато той се упъти към вратата, тя се хвърли към него и едва не се просна на килима.

— Джъстин... — Марджи протегна ръка и докосна плата на ризата му.

— Да? — Той се обърна и я изгледа с присвити очи.

— Аз... — Нещо в стройната ѝ, гъвкава и толкова уязвима фигура го трогна и той предложи поривисто:

— Искаш ли време за размисъл, Маргъорит?

— Не — отвърна тя тихо.

— Добре. — Той кимна и когато забеляза напирещите сълзи в дълбоките ѝ сини очи, с мъка прошепна: — Хайде да вечеряме заедно. Отседнал съм в съседния пансион...

— При госпожа Фейзъкърли? — възкликна тя и сълзите ѝ изчезнаха като по чудо при невероятната мисъл, че изтупаният Джъстин нощува при шантавата госпожа.

— Да, и твоята чиста, но странна съседка отказа да ми дава каквато и да било храна, освен закуска. Така че ще бъда благодарен, ако приемеш предложението ми.

Той ще бъде благодарен, ако... Бяха женени от тринайсет години, но това бе първият път, когато Джъстин ѝ благодареше. Понечи да откаже, но щом видя на устните му познатата чаровна усмивка, кимна в знак на съгласие.

Марджи премести саксията с жълти бегонии малко наляво и веднага я върна в средата — за четвърти път през последните десет минути. Поне пет пъти бе пререждала сребърните прибори и салфетките. Джъстин щеше да дойде на вечеря! Отначало прие поканата му да излязат, но начаса промени решението си. Не ѝ се искаше да прекара цялата вечер сама с Джъстин, затова му предложи да вечерят вкъщи с Ана и приятеля ѝ Бил. Присъствието им щеше да я измъкне от мъчителната ситуация. Джъстин се поколеба за миг, но сетне прие промяната в плана.

Звънецът я стресна и тя погледна часовника си — бе седем часът. Джъстин беше точен както винаги. Чу как Ана отвори вратата и го представи на Бил. О, Господи! Чувстваше се като хваната в капан. Без много да му мисли, се втурна нагоре по стълбите като подплашена кошута. В спалнята очите ѝ моментално се приковаха в огледалото. Нежнорозовият цвят на дрехата подчертаваше тена и сините ѝ очи, а памучната рокля без ръкави създаваше впечатление за непринудена еlegantност — Джъстин за нищо на света нямаше да предположи, че се е преобличала поне сто пъти. Когато долови мелодичния му глас, долитащ отдолу, Марджи хвърли един последен тревожен поглед в огледалото, оправи си коланчето, пое дълбоко дъх и царствено заслиза по стълбите. Той я очакваше с онази подлудяваща усмивка и с протегнати ръце. Тя не ги пое, тъй като не можеше да овладее бясно препускащото си сърце и се боеше, че ако го докосне, ще спре и да диша. Джъстин бе облечен в елегантен тъмносин панталон и сива риза с оттънка на очите му. Изглеждаше изискан, приветлив и самоуверен — нещо, което Марджи не можеше да каже за себе си.

— Добър вечер. Изглеждаш прекрасно! — поздрави я той и кимна в знак на одобрение.

— Благодаря. — Марджи не възнамеряваше да му каже, че е красив и сексапилен, така че направо го поведе към дневната. С изумление забеляза, че Бил помага на Ана да облече сакото си.

— Къде отивате? — почти извика Марджи. — След малко ще вечеряме!

— Знам, но помолих Бил да ме изведе — меко отвърна Ана. — Къщата ще бъде на ваше разположение.

— Но ние не искаме! — поде приятелката ѝ. — Как така ще излизате? Приготвила съм вечеря за четирима, а ѝ масата е сложена...

— После ще изядем остатъците. Махни два прибора и готово! — Ана се усмихваше лукаво, а Марджи едвам потисна желанието си да я удуши.

— Ана, моля те...

— Не се притеснявай — прекъсна я хитрата дама. — Сигурна съм, че има за какво да си поговорите с Джъстин. — Махна с ръка и повлече Бил към вратата.

Марджи се взираше безпомощно подире им. Когато след малко се обърна, Джъстин се подсмивваше цинично, небрежно облегнат на

стената с ръце в джобовете.

— Страх те е да останеш насаме с мен, така ли, Маргьорит? — ласкаво попита той. — Обещавам, че няма да те изнася.

— И през ум не ми е минавало — изсъска тя. — Не се страхувам от теб. Живяхме заедно две години.

— Колко златни възможности съм пропуснал!

Марджи му хвърли един поглед и забеляза, че в оловносивите му очи играе нескрита насмешка. Та той ѝ се подиграваше! Мъжът, откраднал сърцето и съсипал живота ѝ дори без да го съзнава, се осмеляваше да си прави шегички с факта, че така и не се бе опитал да спи със собствената си жена!

— Ромео бе изпаднал в пълна апатия — подигра го тя с надеждата, че ще разбие самодоволството му.

— Вече отбелязах, че сарказмът не ти отива, Маргьорит! — С блеснали очи той направи крачка към нея и сухо попита дали най-сетне ще може да седне тази вечер.

— Разбира се. — Небрежно посочи овехтеля диван на сиви и бели ивици. Чорапите бяха изчезнали безследно. — Ще пийнеш ли нещо? — Тя се приближи до бюфета и го погледна питащо с бутилка в ръка.

— Остави на мен. — Той пое бутилката и наля на двамата щедри дози джин с тоник. — За очарователната домакиня! — Дари я с дълъг преценяващ поглед, вдигна чаша и се отпусна на дивана. Марджи се настани в най-отдалеченото кресло. Когато тишината стана не само мъчителна, но и смешна, тя попита безгрижно:

— Та какво стана с теб след последната ни среща?

— Доста обширен въпрос. Както знаеш, най-напред се върнах в Англия, но сигурно не подозираш защо толкова много държах да започна бизнес в Канада. Чисто и просто с баща ми не се разбирахме. Възгледите му за фирмата са твърде закостенели. Управлява също като дядо Мартин, когато се е установил в Англия през двайсетте години. — Усмихна се топло, но не се знаеше дали на Марджи, или на спомена за любимия си роднина.

— Другият ми чичо — вметна тя. — Никога не съм го виждала.

— Бях едва двайсет и четиригодишен, когато започнах в семейната фирма. Баща ми твърдеше, че горя от глупав младежки ентузиазъм. — Усмивката внезапно изчезна от лицето му. — Спорехме

за всичко, така че наследството на чичо Шарл ми бе добре дошло. С парите можех да открия филиал в Монреал. С огромно облекчение оставих по-малкия си брат Марк да се оправя с татко и се отправих към Новия свят.

— Където преуспя и се сдоби с жена, която не искаше — добави Марджи с непреднамерена горчивина.

— Маргьорит... — Вдигна ръка и безпомощно я отпусна. В погледа му пробяга обезсърчение, а тонът бе прекалено рязък: — Да, преуспях в бизнеса. Бързо усъвършенствах френския. Може би не трябваше да се женя за теб, но бях в безизходица. Имах нужда от капитала на чичо Шарл, а ти сякаш молеше за закрила.

— Затова ли се ожени за момиче, на което не държеше?

— Маргьорит! — В гласа му се долавяше нетърпение. — Винаги съм държал на теб. Не бях влюбен в онова шестнайсетгодишно дете, но бях убеден, че бракът ни ще потръгне. Какво лошо има в една връзка, в чиято основа лежи взаимна необходимост?

— Но аз НЕ се нуждаех от теб!

— Тогава защо се омъжи за мен? — Погледът му внезапно охладня.

— Вече обсъдихме този въпрос. Такава бе волята на чичо Шарл, а ти искаше парите. — Тя бързо смени темата: — Щом с чичо Морис не сте се разбирали, защо остана в Англия цели пет месеца?

— Щеше ми се да загладя нещата.

— Да — мрачно констатира тя. — И затова ме заряза.

— Скъпа моя, ти вече призна на всеослушание, че не си държала да бъдем истинско семейство! Сигурен съм, че нямаше да пожелаеш да ме придружиш!

О, Господи! Нима не бе ясно като бял ден, че е луда по него? Не, не беше. Винаги бе правила всичко възможно, за да прикрие чувствата си, и бе отказала да консумира брака. Не можеше да спечели сърцето му, но на всяка цена трябваше да съхрани гордостта си.

— Не — студено отвърна Марджи. — В никакъв случай!

— Така си и знаех. — Долови облекчението в гласа му. — След като преодолях разногласията с татко, се върнах в Монреал, но ти си бе отишла.

— Вероятно не си се изненадал.

— Ако щеш ми вярвай, но бях твърде учуден. Трябваше по-рано да се досетя, че пътищата ни ще се разделят... Но все пак бях изненадан, дори малко разочарован.

Марджи прогони прилива на надежда, пробуден от думите му, и се престори на безразлична.

— Значи поддържаш връзки с баща си? — поинтересува се тя.

— Да — кимна Джъстин. — Двамата с Марк управляват компетентно английския клон на фирмата. Аз прекарвам по-голямата част от годината в Монреал, но от време на време оставям всичко на управителя и посещавам семейството си в Шотландия. Следващата седмица ме очакват за риболов.

— Колко хубаво — безучастно рече Марджи. — А как е леля Джилиън?

— Мама почина преди три години.

— О! Съжалявам, Джъстин, не знаех.

— Няма нищо.

Марджи го погледна крадешком, докато се преструваше, че проучва лимона в питието си. Настанен удобно на раирания диван, Джъстин изглеждаше изключително красив и елегантен. И малко гладен. Съвсем бе забравила за вечерята. Рязко скочи от мястото си.

— Ще нагледам телешкото — рече тя и се изчерви без видима причина. — Ако искаш, налей си още едно питие.

След няколко минути седяха сдържано и официално на претрупаната маса в трапезарията. Марджи премести бегониите за пети път, защото не виждаше лицето на Джъстин. Сърцето ѝ отново затуптя лудо от изкусителната му усмивка. За да се поуспокои, тя грабна чиниите от салатата и бързо се скри в кухнята. Вечерята бе истинска катастрофа. Възнамеряваше да държи Джъстин на разстояние, а всъщност бе попаднала в плен на интимна обстановка, която я караше да се чувства слаба и безпомощна. Добре щеше да подреди предателката Ана, само да се прибере! Джъстин очакваше второто блюдо. Марджи ловко сипа две порции говеждо по бургундски.

— Много е вкусно — похвали я той със сърдечна усмивка, от която стомахът ѝ се сви на топка. — Станала си една способна млада жена, Маргьорит!

Доброто ѝ настроение начаса бе погребано от вълна на негодувание.

— Марджи, а не Маргьорит, а освен това можех да готвя, когато се оженихме, но ти не се свърташе вкъщи, за да го узнаеш!

— Май те обидих — смръщено рече Джъстин.

Не, не ме обиди, безчувствено копеле, а направо разби сърцето ми, възмутено помисли Марджи, а на глас враждебно подметна:

— Не се надценявай! Май споменах, че мнението ти вече не ме засяга.

— Но някога е било важно за теб, нали? — Суровият му поглед се прикова върху нея. Тя понечи да му отвърне, но той не ѝ даде възможност да говори, а сам продължи: — Не можеш да ме принудиш да те наричам Марджи. Това име не ти подхожда. За мен винаги ще бъдеш Маргьорит!

Никога няма да бъда нищо за теб, уморено помисли тя. Беше ѝ все едно как ще я нарича през единствената вечер, която щяха да прекарат заедно.

— Наричай ме както желаяш — безразлично отвърна Марджи.

— Ако продължаваш да ми държиш такъв тон, ще се изкуша да те назова и с други имена — подметна Джъстин и повдигна едната си вежда, — но не така ласкави като Маргьорит, което, между другото, значи „бисер“.

— Страхотно! Като че ли са ме хвърлили на свинете! — Сините ѝ очи го фиксираха предизвикателно. Стоманеният му поглед бавно се спря върху лицето ѝ, поруменяло не само от гняв, но и от подлудяващото физическо привличане и чувственост, излъчвани от Джъстин.

— Не е лошо да обясниш забележката си! — В тона му се долавяше заплаха.

Марджи хвърли един поглед на здраво стиснатата му челюст и на ръката, стиснала здраво чашата с вино. Реши, че май наистина се налага да му обясни. Все пак срещу нея не седеше свиня, а невероятно сексапилен мъж, чиито ръце би искала да почувства върху тялото си...

— Не вложих особен смисъл в думите си — намусено изрече тя и начаса се почувства като седемгодишно виновно момиченце. — Казах го просто така. Може би имах предвид „но не и безценен бисер“, тъй като, според теб, не съм незаменима.

— Не знаеш кога да спреш, Маргьорит! — Тонът му бе по-мек, но ъгълчетата на устните му леко потрепваха.

— Изобщо не съм искала да започвам — призна тя с лека усмивка.

— Тогава не го прави пак! — Той се протегна, леко докосна бузата ѝ и се усмихна неочаквано нежно. — Не отговори дали мнението ми е имало значение за теб, Маргьорит?

— Щом питаш, да. Някога щях да ти готвя с радост, ако бе пожелал.

— Но нали Анриет готвеше? — Смръщи вежди озадачено.

— Тя ме научи, но тъй като ти си идваше за вечеря от дъжд на вятър, не си струваше труда да приготвям вечеря. — Едно на нула за мен, самодоволно си каза тя.

— Та това бе моят дом! Имах право да влизам и излизам, когато си искам.

— И го правеше твърде често.

— Така е. Съжалявам. Какво друго не знам за теб? — Остави ножа и вилицата и се облегна назад.

Тя сви рамене, защото не искаше да му признае, че е лудо влюбена в него, и няколко луди замайващи седмици се бе надявала двамата да създадат истинско семейство. Все пак трябваше да му даде някакъв отговор:

— Сигурно не предполагаш, че мога да шия и да танцувам степ — шеговито отвърна тя. — Освен това пиша безобразна поезия и съм специалист по софтуера.

— Възприемам безобразната поезия, но компютрите? Трудно ми е да повярвам, че мърлявата малка Маргьорит е собственик на процъфтяваща фирма. — Усмихна се снизходително.

— Не ме подценявай, Джъстин! Мисля, че успехът ми не е по-малък от твоя, макар и в друга област.

— Сигурно. — Мъжът я изгледа замислено. — Не съм искал да те подценявам, само ми е трудно да осъзная, че си пораснала. Ще ми простиш ли? — Усмивката му вече не бе снизходителна, а безочлива демонстрация на очарованието му. Бедната Марджи бе напълно обезоръжена.

— Прощавам ти — простишко рече тя.

Джъстин отпи от виното и се взря в нея над ръба на чашата.

— А сега ми разкажи какво прави през изминалите единайсет години, Марджи. Чу историята ми. Дойде твоят ред.

— Наистина ли се интересуваш? — Не можа да прикрие остротата в тона си и Джъстин здраво стисна устни от раздражение.

— В противен случай нямаше да те моля. Казах ти, че съм загрижен за теб.

Да, като за някое роднинско дете. Но тя вече не бе дете и той го бе осъзнал, дори бе решил, че от нея би станала идеална съпруга. Може би бе стигнал до този извод преди много години, когато предложи наистина да му стане жена. Сигурно и тогава му е било все едно, тъй като не се опита да промени мнението ѝ, нито пък да установи връзка с нея по-късно. Сега обаче искаше да знае какво е направила с живота си. Нямаше разумна причина да му откаже.

— Добре — отсече тя. — Само минутка! — Скочи от стола и се втурна към кухнята — уж да донесе десерта, но в действителност, за да успокои нервите си. След като пое дълбоко дъх няколко пъти, бе в състояние да сервира парфето.

Сетне със спокоен и безизразен тон разказа на Джъстин как скоро след завръщането му в Англия се е сбогувала с Анриет и заминала за Виктория. Той ѝ бе оставил солидна сума пари — Джъстин винаги бе щедър към нея — така че Марджи спокойно бе завършила училище и колеж по бизнес администрация. Порботила няколко години в компютърна фирма и постепенно започнала да разработва собствени програми. След няколко успешни продажби се убедила, че притежава достатъчно мозък и търговски нюх, за да основе самостоятелна фирма, която в момента процъфтяваше...

— Освен това купих тази къща — високомерно завърши Марджи.

— Впечатляващ списък от постижения — отсъди той, но по всичко личеше, че се интересува не толкова от фактите, колкото от начина, по който младата жена ги представи.

Тя не знаеше как да му отговори, затова вдигна остатъците от парфето, отклонявайки половинчатото му предложение за помощ, стовари чиниите в безпорядък върху кухненската маса и съобщи, че ще сервира кафето в дневната. Когато след няколко минути внесе димящите чаши, Джъстин се бе настанил на дивана.

— Седни до мен — нареди той и потупа мястото до себе си, щом забеляза, че Марджи се е упътила към отдалеченото кресло.

— Не, аз...

— Не ми възразявай, Маргьорит! — Тя се извърна, но той я хвана за ръката, дръпна я надолу и едва не разля кафето ѝ.

— Виж какво направи! — ядно възкликна обидената жена. — Не съм дете, че да ме командваш!

— Нищо не съм направил и много добре виждам, че не си дете. Честно казано — продължи той, като обгърна с поглед дългите ѝ крака, — тъкмо започна да ми просветва, че си моята собствена пораснала женичка...

— Вече не. Всъщност никога не съм била! — изстреля Марджи и седна колкото се може по-далеч от него.

Джъстин се усмихна подкупващо.

— Май преди малко твърдеше, че не се боиш от мен.

— Така е. — Тя отпи голяма глътка кафе, задави се и опръска роклята си. Мъжът измъкна от джоба си носна кърпичка и ѝ я подаде. За миг ръцете им се докоснаха и помежду им сякаш прехвъркна искра, която ги прикова в странна неподвижност. Марджи изпусна кърпичката, Джъстин я вдигна и се помъчи да изчисти петното от кафе на гърдите ѝ.

— Ще го изпера със студена вода! — високо рече Марджи. Бе останала без дъх.

— Добре. — Джъстин понечи да прибере кърпичката си и коленете му докоснаха бедрото ѝ. Погледът му бавно я прикова, ръката му се протегна нагоре, сякаш водена от невидима сила, приглади дългата ѝ коса и нежно обви пръсти около шията ѝ. Марджи седеше като вкаменена. Джъстин поляка се наведе към нея и устните му, които до този ден бяха докосвали бегло единствено челото ѝ, притиснаха нейните. За миг тя вкуси изумителната наслада, която бе очаквала цял живот...

ТРЕТА ГЛАВА

Всичко трая само миг. Когато ръката на Джъстин замилва нежно шията ѝ, а натискът на устните му стана по-настойчив, откъм входната врата долетя приглушен смях. Той тутакси я пусна и вдигна глава. Бравата щракна и с весел смях Ана и Бил нахлуха в антрето. Марджи безмълвно вдигна очи към Джъстин и забеляза, че устните, които току-що се бяха откъснали от нейните, вече не бяха гальовни и чувствени, а стиснати. Цветът на лицето му бе потъмнял.

— Съжалявам — дрезгаво промълви Джъстин. — Беше непростимо от моя страна.

— Няма значение — с труд отвърна Марджи. — Една целувка повече или по-малко... — В гласа ѝ прозвучаха престорено безразличие и досада.

— Една целувка повече или... — Мъжът се намръщи, а на лицето му се появи неочаквано за Марджи притеснение. — Разбирам... Май си специалистка и по целувките, не само по компютрите. — Тонът му бе учудващо горчив.

— Не съм... — възмутено поде младата жена, но бурният ѝ протест бе прекъснат от влизането на щастливите влюбени. Сивите очи на Ана се разшириха, щом забелязаха разпаления Джъстин и поруменялата Марджи.

— Съжалявам! Май ви обезпокоихме. — Тя сграбчи Бил за ръката и се упъти към вратата, но Марджи извика след нея да почака, а Джъстин скочи на крака и извести, че ще си тръгва.

— Не, в никакъв случай... — рече Ана.

— По-добре е да си вървиш! — прекъсна я Марджи, а устните на Джъстин се изкривиха в цинична усмивка.

— Бил, какво е мнението ти по този щекотлив проблем? — запита той сконфузения годеник на Ана. — Да остана ли, за да си говорим глупости, или да се оттегля недостойно?

— Ами... — Смутена усмивка разтегли устните на симпатичния младеж. — Това си е ваша работа.

— Значи два на един в полза на оттеглянето ми, с един въздържал се. Маргьорит, ще ме изпратиш ли до вратата? — Думите му по-скоро прозвучаха като заповед, отколкото като въпрос, и без много-много да схваща какво върши, Марджи се надигна, за да го последва.

— Кому са нужни тези демонстрации? — раздразнено попита тя.

— Демонстрации ли? Съжалявам. — Май изобщо не съжаляваше, а бе точно толкова кисел и нервен като нея. И то след целувката. Джъстин хвана дръжката на вратата и спря. — Маргьорит...

— Да? — Тя повдигна вежди, опитваше се да изглежда хладна и безразлична.

— Трябва пак да поговорим.

— Слушам те!

— Не, не сега! Времето и мястото не са подходящи, а и трябва да се поуспокоим. — Едната му вежда се повдигна въпросително. — Искаш ли утре да се поразходим в парка?

— Ами... — Марджи се вгледа в дългите му пръсти, стиснали дръжката на вратата. — Добре, щом смяташ, че има за какво да говорим...

— Има, дори ти да не си на това мнение. До утре тогава! Десет часът рано ли ти е?

— Не, добре е.

— Лека ноц...

Когато той понечи да отвори, тя помисли, че ще я докосне, но Джъстин отметна косите от челото си и излезе навън. Остана да се визира след него — отдалечаващата му се стройна фигура се открояваше на лунната светлина. Марджи въздъхна, затвори вратата и се върна в дневната. Ана и Бил седяха един до друг на дивана, държаха си ръцете и се гледаха.

— Bravo! — отвратено възкликна Марджи. Изобщо не бе в настроение за подобни сантиментални сцени. — Приличате на двойка влюбени маймуни — лунатици.

— Благодаря! — весело отвърна Бил. — Да не би да завиждаш? — Усмивката му бе толкова пленителна, че младата жена не успя да сдържи своята.

— Извинете ме! Прекарах ужасна вечер.

— Какво се случи? — попита Ана, макар че нямаше навика да задава лични въпроси.

— Ами, най-напред вие ми изиграхте номер! — отвърна Марджи, отново обзета от гняв. — Как можахте да ме оставите сама с Джъстин?

— Мислех, че е за добро — оправда се приятелката ѝ. — Стори ми се, че все още си луда по едрия мъжага...

— Не съм луда по него — прекъсна я Марджи. — Той е мръсник!

— Не съм твърдяла обратното, но е твърде привлекателен.

— Е, да, привлекателен е — горчиво се съгласи младата жена. — Иска пак да се съберем, защото си е въобразил, че се нуждае от семейство и тъй като съм омъжена за него, ще му спестя усилията по забаламосването на друга нещастница.

— О! — ужасено възкликна Ана. — Не знаех... Ти не ми обясни... Бедната Марджи!

— Не съм ти бедната Марджи! Аз съм щастливката Марджи, защото се изтръгнах от лапите на Джъстин и спасих сърцето си от разкъсване! А сега възнамерявам да си легна.

— Извинявай още веднъж! Просто се опитвах да ти помогна...

— Знам, не се безпокой! — Внезапно се почувства страшно уморена. Вече не изгаряше от желание да упреква приятелката си, задето я е изоставила сама с Джъстин. — Лека ноц! — Остави влюбените сами и бавно се помъкна нагоре по стълбите.

Докато наместваше възглавниците, погледът ѝ се спря на финансовия отчет, който Ана предвидливо бе поставила на нощното шкафче. От гърдите ѝ се изтръгна въздишка. Внезапната поява на Джъстин бе сложила край на добрите ѝ намерения да свърши малко работа през уикенда. А Джъстин не бе съдействал и за успокоението на душата ѝ, мрачно помисли тя с поглед, впит в очилата върху документа. Очила! Когато живееше под един покрив с Джъстин, не носеше очила. Ако си ги сложеше утре, може би щеше да изглежда позряла и делова и той щеше да престане да я смята за дете. Но той не гледаше на нея като на дете към края на вечерта, нали? Даже го доказваше съвсем последователно, когато Бил и Ана цъфнаха в най-неподходящия — не, подходящия момент, поправи се мислено. Да, но Джъстин не е колона от цифри или книга, мина през ума ѝ, когато

клепачите натежаха, и ако си сложеше очилата, чертите му щяха да се превърнат в размазано петно. Каква загуба...

Очите ѝ се затвориха. Не, нямаше да е загуба! Щеше да се срещне с него, само защото ѝ бе по-лесно да се съгласи, отколкото да спори. Марджи се обърна на лявата си страна. Отчаяно се мъчеше да прогони спомена за целувката. Тогава най-неочаквано ѝ хрумна мисълта, че в някой сантиментален роман той би бил толкова замаян от приличните ѝ на розова пъпка устни, че щеше да осъзнае, че я обича. Тя се изсмя приглушено във възглавницата. Каква подигравка! Освен това устните ѝ въобще не приличаха на розова пъпка. Обърна се на другата страна и решително стисна клепачи. Не, нямаше никакви шансове за успех. И, ако не беше болна от любов глупачка, подобна идея изобщо не би ѝ минала през ум. Това печално заключение би могло да я държи будна цяла нощ, но за щастие Марджи заспа...

— Пак ли се преоблече? — Ана надникна в спалнята на приятелката си и се смая. — Преди малко бе издокарана с черен панталон и бяла блуза, а сега си със зелен костюм.

— Реших, че е прекалено топло за черни дрехи. Не мислиш ли, че синьо ми отива повече?

— Не — отсече Ана. — Не и щом онзи мъж ще се появи в десет часа! Вече е без пет, ако не си забелязала.

— О, Боже, наистина ли? В такъв случай той ще е тук всеки момент! — Хвърли един поглед на часовника си — след четири минути и петдесет и три секунди. Джъстин никога не закъсняваше.

— От друга страна, чакането може да му се отрази добре — измърмори Ана. — Ще изостри интереса му! Това ли е дежурният ти номер за подклаждане на мъжкия интерес?

— Не знам — отвърна Марджи, — но мога да те уверя, че единственото нещо у Джъстин, което може да бъде разпалено, е гневът му. А той е съкрушителен. Вбесява се, ако го карат да чака.

— Хм. Ти го изкара адски чаровен хищник.

Марджи се подсмихна и пръсна малко парфюм зад ушите си.

— Че е чаровен, чаровен е, но не бих казала, че е хищник.

Звънецът ги стресна — бе точно десет часът. Ана тръгна надолу да отвори и подметна през рамо:

— Прилича ми на баракуда. Обзалагам се, че е готов да те разкъса на парченца.

Джъстин стоеше на прага, облечен в сив панталон и тънка синя риза. Изглеждаше хладен, самонадеян и съкрушаващо привлекателен. Ана си помисли, че види ли го, Марджи ще хукне да се преоблича — нали синьото не вървеше със зелено. Но явно бе подценила приятелката си, която тържествено слезе по стълбите със застинала на устните усмивка и протегната за поздрав ръка.

— Добро утро, Джъстин! Няма ли да влезеш?

Мъжът отмести погледа си от Ана към жената, която все още бе негова съпруга, и когато очите му се спряха на стройното ѝ гъвкаво тяло, ѝ се усмихна. Марджи тутакси извърна глава, за да прикрие смущението си.

— Не, благодаря, но няма да вляза — сдържано отвърна Джъстин. — Ако си готова, да тръгваме, докато още не е станало прекалено горещо.

Прекалено горещо за какво, неволно мина през ума на Марджи. Но на глас каза само:

— Да, разбира се! — И след като махна на Ана за довиждане, мина покрай Джъстин с гордо изправена глава и бързо заслиза по стълбите.

Погледът на мъжа се закова върху онази част от тялото ѝ, която вчера бе покрита от розовите шорти. От другата страна на оградата се мярна нещо червено, а от лехата с картофи се надигна една посивяла глава — госпожа Фейзъкърли проследяваше хода на събитията. Джъстин се усмихна самодоволно и със собственически жест прегърна Марджи през талията. Пак проблесна нещо червено и ръката му се плъзна надолу по бедрото ѝ. Младата жена се опита да го отблъсне, но след като схвана какъв интерес предизвикват у съседката, вдигна брадичка и се постара да забрави къде се намира ръката на Джъстин, макар че всяка фибра от тялото ѝ трептеше.

След петнайсет минути двамата вече се разхождаха покрай потока в градския парк и наблюдаваха патиците, които се гмуркаха. За съжаление на Марджи, той вече не я прегръщаше. Стигнаха нашарена със слънчеви петна полянка под една върба и Джъстин предложи да поседнат. Марджи понечи да му възрази — щеше да седна там, където тя искаше, а не където той ѝ заповядваше. Но в стойката и лицето му

имаше нещо толкова омайващо, че силите нямаше да ѝ стигнат да продължи едновременно да диша и да стои на крака. Затова бавно се отпусна на тревата. Джъстин я изгледа загадъчно, сетне се настани близо до нея. Ако мръднеше лекичко ръката си, щеше да докосне бедрото му...

Мъжът безмълвно се взираше във водите на потока. Клоните на върбата зашумоляха от лекия ветрец.

— Искам отново да ти се извиня, Маргьорит — тихо рече Джъстин. — Не го направих нарочно.

— Вярвам ти. — Марджи не откъсваше очи от спокойното течение.

— Не знам защо те целунах. — Изтри устните си с длан. — Обещавам ти, че няма да се повтори! — Усмихна се. — Освен ако ти не пожелаеш. — Говореше, като че ли тя се бе опитала да го отблъсне, макар и двамата да знаеха, че съвсем не бе така.

— Всичко е наред — хладно отвърна Марджи. — И няма да пожелаеш! За това ли искаше да разговаряме?

— Не.

— А що се отнася до брака ни, знай, че няма да участвам!

— Очаквах подобен отговор. — Отново се умълча с поглед, вперен в плуващите покрай тях патици.

— Защо би толкова път, за да се срещнеш с мен? — полюбопитства Марджи. — Защо не се обади по телефона? Така или иначе, си знаел, че ще ти откажа...

— За какъв ме смяташ, Маргьорит? — Той се обърна и я погледна. Хем бе ядосан, хем се усмихваше. — Не подобава да се държа като простак. Най-малко трябваше да дойда и да разговарям с теб лично.

— Ясно. — Ако имаше нещо, което не му липсваше, това бяха добрите маниери. Тя харесваше това качество, но и малко повече чувствителност нямаше да му се отрази зле.

— Освен това, скъпа моя, се надяхах, че няма да ми откажеш — добави той, сякаш бе прочел мислите ѝ.

— Наистина ли смяташе, че само ще щракнеш с пръсти и аз ще скоча в леглото ти след толкова години? — срязва го тя.

— Би било страшно приятно — сухо призна той, а погледът му бавно се плъзна по тялото ѝ. В очите му се разгоря порочен пламък и,

както Марджи го гледаше като омагьосана, той вдигна ръка и щракна с пръсти на два сантиметра от носа ѝ. Тя преглътна тежко. Не можеше да откъсне взора си от блестящите му очи. Те я пронизваха и ѝ причиняваха нетърпима физическа болка. За част от секундата двамата останаха напълно неподвижни и безчувствени към всичко друго на света.

— Казах ти, че няма да стане, Джъстин — едва изрече тя.

— Не съм си и мислил друго. — Дари я с топла момчешка усмивка. — От друга страна, перспективата бе страшно примамлива.

Марджи поведе решителна битка с последствията, които усмивката и очите му оказваха върху женската ѝ същност, и спечели.

— Забрави тази перспектива — отвърна тя с изненадващо спокоен и за самата нея глас.

— Така си и знаех — въздъхна той.

— Джъстин, как можеш да очакваш съгласие от моя страна? Та ние не сме разговаряли от години!

— Точно поради тази причина. Ако имаше сериозна връзка с друг мъж, отдавна щеше да ме потърсиш, за да се разведем. Честно казано, останах изненадан.

— И ти не ми се обади толкова време, но, както виждаш, не правя предположения за любовните ти авантюри. — Лъжкиня, укори я вътрешният ѝ глас. Само за това си мислиш!

— Едно на нула за теб — отвърна той и отново се загледа в патиците.

Погледът ѝ се плъзна по волевата му брадичка към извитото ъгълче на устата му и строгите сиви очи. Дълго съзерцава любимия профил, сетне рязко се изправи.

— Ако това е всичко, което искаше да ми кажеш, време е да се сбогуваме — рече тя и небрежно му протегна ръка. Но вместо да я поеме, Джъстин склочи пръсти около китката ѝ и рязко я дръпна надолу.

— Не си отивай! — Не бе възнамерявал да я моли да остане и се чудеше защо го прави.

Марджи също бе слисана. Доколкото познаваше Джъстин, това, че бе бил толкова път, а е отблъснат от нея, щеше да го вбеси. Но вместо да се цупи, той я гледаше с онази лукава съблазнителна усмивка.

— Има още нещо, което трябва да обсъдим, Маргьорит.

— И какво е то? — Тя се облегна на върбовия ствол и без да иска, докосна рамото му. Отдръпна се рязко, като опарена от въглен, и Джъстин отново ѝ се усмихна — този път с мъжко самодоволство. Младата жена се намръщи и сведе очи.

— Искам да ти направя едно предложение. Желаш ли най-сетне да се запознаеш със семейството си?

— Моля? Какво семейство? Имаш предвид чичо Морис и Марк ли? — По свъсеното ѝ лице се изписа дълбоко подозрение.

— Точно тях.

— Не горя от желание!

— Добре, разбрах, но няма нужда да ме гледаш така, сякаш съм те повел на среща с дявола. За Бога, изтрий това възмутено изражение от лицето си!

— Какво изражение?

Той присви очи и я подложи на обстойно изучаване.

— Абсолютно злобно и неприязнено изражение, което не подхожда на красивото ти личице.

— Да не би да флиртуваш с мен, Джъстин? — сопна му се тя. — Или чисто и просто дрънкаш врели-некипели?

— Не знам. — Той се облегна на дървото, кръстоса ръце на гърдите си, усмихна се широко и преднамерено докосна голата ѝ ръка с мускулестото си рамо. Този път Марджи затаи дъх, но не се отдръпна. — Всъщност едва ли флиртувам. — Вдигна поглед към небето. — Безсмислено е при създалите се обстоятелства. А и не мисля, че дрънкам врели-некипели, само ти предлагам да ме придружиш в Шотландия. Ако не като моя истинска съпруга, то поне за да се запознаеш с чичо си и братовчед си.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Марджи се смая от изумление и, без да съзнава какво върши, го стисна здраво за рамото.

— Да не си откачил? Появяваш се изневиделица, говориш ми за брак, а след като ти отказах, ми предлагаш да се запозная със семейството ти в Шотландия!

— Какво лошо има в това? — развеселен попита той и покри фината ѝ ръка с голямата си длан. — Освен това никога не си имала истинско семейство.

— Имах чичо Шарл. И теб, макар за кратко.

— А аз не ти обръщах никакво внимание.

— Така беше. — Тя вдигна тъжните си очи към него.

— Съжалявам, Маргьорит. Бях много зает и... — Джъстин замълча изведнъж. — Сигурно не ти е било лесно. Загуби родителите си толкова млада...

— Те непрекъснато ходеха по разкопки. Всъщност чичо Шарл ме отгледа.

— Той беше доста възрастен.

— Да, но бе щастлив, че съм до него. Единият му брат — в Англия, другият — мъртъв, племенникът му — все в чужбина. Аз бях единственият му близък човек.

— Хм. Сигурно за едно петгодишно дете е било голям удар да узнае, че родителите му са мъртви.

— Не съвсем. Лека-полека бях свикнала с отсъствието им. Съобщиха ни, че са изчезнали някъде в Южна Америка, но така и не разбрахме какво им се е случило. Някога вярвах, че един ден ще се върнат...

— Все още ли вярваш в това, малка Маргьорит? — Гласът му бе много нежен, а ръката ласкаво милваше бузата ѝ.

Тя поклати глава. Полагаше невероятни усилия да не обръща внимание на топлината, която струеше от пръстите му.

— Не, вече съм голяма, Джъстин, а съм и реалистка. — Марджи пое дълбоко дъх. — Ето защо искам да знам какво се крие зад странното предложение да те придружа в Шотландия.

— Нищо особено. Просто ми хрумна, че може би ще пожелаеш да се запознаеш със семейството си. Баща ми и Марк ще бъдат във възторг.

Тя внезапно се разгневи на Джъстин, на въздействието, което докосванията му упражняваха върху сетивата ѝ. Рязко се изправи, издърпа ръката си изпод пръстите му, които описваха кръгчета около китката ѝ.

— Ти си луд! — обвини го повторно тя. — Как така ще идвам с теб?

— Много просто. Ще ти направя резервация!

— О! — Марджи хвърли поглед към стройното му тяло и се ядоса на себе си, когато осъзна, че му се възхищава. Защо този мъж имаше такава великолепна външност, а имаше толкова различен характер? Наистина не можеш да съдиш за съдържанието на пакета по обвивката, макар че тя бе привлекателна. Джъстин ѝ се усмихна подкупващо и се изправи на крака с изящно движение, от което стомахът ѝ се преобърна.

— Престани най-сетне с детинските си изблици и слушай какво ще ти кажа! — При тези думи мъжът я хвана здраво за раменете. Марджи потръпна.

— Добре — прошепна тя, почувствала се смутена и объркана като малко дете. Той отново имаше право. — И какво ще ми кажеш?

— Искам да ме придружиш в Шотландия, за да се запознаеш със семейството си, но и защото съм убеден, че от нас ще излезе чудесно семейство, ако положим достатъчно усилия. Знам, че не съм светец, но не съм и чак толкова ужасен. Като се опознаем, може и да ти хареса да си омъжена за мен. — Устните му се извиха в усмивка. — Ела с мен, Маргъорит! Искам да те направя щастлива, а решиш ли, че не ме мразиш — и това вече ще е нещо. Ако след две седмици все още си категорично против брака с мен, ти обещавам повече да не повдигам въпроса. Веднъж завинаги ще сложим край на пародията, както я нарече.

Да го мрази ли? Случваше ѝ се понякога, но то бе, защото го обичаше. Освен това ужасно би ѝ харесало да е омъжена за него, ако ѝ

бе казал, че е влюбен в нея. Но той не бе го направил, защото не я обичаше. Тя се извърна, спъна се в едно коренище, възстанови равновесието си и подхвърли през рамо:

— Мисля, че е време да сложим край на този идиотски разговор, Джъстин! — И закрачи наперено към пътеката. След миг отново усети ръката му върху рамото си, само че този път не я галеше, а стискаше здраво.

— Почакай, Маргьорит! — Това не бе молба, а заповед. Нямаше как, трябваше да му се подчини, защото не искаше да влиза в спор пред двете деца с бавачка и благовъзпитания джентълмен срещу тях. Тялото на Джъстин бе плътно прилепнало до гърба ѝ, а твърдото му бедро притискаше нейното. Близостта му я накара да се разтрепери и съпротивителните ѝ сили се стопиха.

— Какво искаш? — шепнешком попита Марджи.

— Искам да обмислиш предложението ми. Мисля, че ще харесаш баща ми и брат ми. Може да харесаш и МЕН. Освен това ми се струваш уморена, скъпа. Май имаш нужда от почивка.

— Може би, но...

— Без „но“, Маргьорит! Не искам да те използвам, нито да ти причинявам болка. Просто искам да ти се отплатя за пренебрежението си в миналото. И искам да се увериш напълно, че... — той се поколеба — ... си подхождаме. Не съм Казанова и не тая нечестиви помисли относно очарователната ти личност. Поне не без абсолютното ти съгласие. Така че си помисли! Утре ще мина да те видя. Ще имаш достатъчно време да вземеш решение. — В гласа му отново прозвуча онази арогантна и чувствена нотка, която караше кръвта на Марджи да кипи.

— Утре съм на работа — сухо отвърна тя, а зад гърба ѝ се разнесе обезсърчена въздишка.

— Ще мина след работа. Става ли?

— Да, става. — Нямаше да издържи нито секунда повече! Без да се обръща, се откопчи от него и се затича по пътеката.

Когато се прибра, Ана я нямаше и Марджи много се зарадва. Искаше да бъде сама, за да се възстанови от опустошителния ефект, който появата на Джъстин предизвика в живота ѝ. Господи, ами убийственото предложение да го придружи в Шотландия — не, не, за да се запознае със семейството, а за да му даде още една възможност

да направи от нея истинска съпруга. Ето кое я смущаваше най-много! Той бе казал, че няма пречки да прекратят брака, освен това не я обичаше, а тя му бе показала съвсем ясно, че не е заинтересована от възстановяване на семейството им. Тогава защо Джъстин полагаше толкова усилия да промени мнението ѝ? Може би защото мразеше пораженията и държеше да постигне своето.

Тя се приближи до прозореца и се загледа в летящите над оградата зеленчуци. Тръсна русите си коси и реши, че не ѝ пука. Нека си стоят там! И се тръшна върху най-близкия стол.

Болният въпрос бе какво да прави. Влюбена бе в Джъстин. Някога, сега и завинаги. Но не можеше да изтърпи един брак, изграден върху несподелена любов. Приятелска, но всъщност далечна връзка, изпъстрена с епизоди на физическа близост с цел раждане на наследник — не! Представата ѝ за щастлив семеен живот съвсем не бе такава. Тя закри очите си с ръце. А и сърцето ѝ щеше да се скъса от мъка...

Имаше и други съображения. Нейната фирма бе във Виктория, а неговата — в Монреал. Разрешаването на този проблем нямаше да е никак лесно. От друга страна, ако прекараше две седмици с Джъстин в Шотландия, съществуваше капчица надежда, че той ще се влюби в нея. За никого не бе тайна, че зрялата Марджи го привличаше много по-силно от някогашната свенлива девойка. Може би тук се криеше причината. Може би той настояваше, защото искаше да я обладае. Може би щеше да се научи да я обича.

Не ставай глупава, Марджи, укори се тя. Преди тринайсет години мина по същия път. Тогава той не се научи да те обича. Напротив!

Наръч цвекло прелетя покрай прозореца, Марджи изруга под нос, скочи на крака и мина в кухнята да вземе подходящ съд. Точно така, в момента имаше нужда от физическо натоварване, а събирането на изхвърлените зеленчуци бе добро упражнение...

На другата сутрин закъсна за работа, след като цяла нощ се бе въртяла в леглото. Цял ден разумът ѝ бе замъглен от съмнения и колебания — напълно непривично за нея състояние. Към три часа Майкъл ѝ предложи да си върви вкъщи.

— Май се разболяваш — направо ѝ каза той. — Отгледал съм пет деца и от пръв поглед разпознавам симптомите на грипа. — За пръв път някой наричаше Джъстин „грип“. Объркването ѝ се поразсея и тя се усмихна леко.

— Ако грипът има черна коса, блестящи сиви очи и игрива усмивка, може и да си прав — призна Марджи. — Мисля, че е най-добре да си вървя. Ще се справиш ли без мен?

— Разбира се! Виждам, че „грипът“ ти създава проблеми. — Повдигна вежди. — Ще ми обясниш ли каква е тази „игрива“ усмивка?

— Посмей се за мое здраве! — подхвърли Марджи и му се усмихна. — До утре, Майкъл!

След половин час тя стоеше по бикини пред огледалото и за кой ли път се чудеше какво да облече. Слава Богу, Ана още не се бе върнала от адвокатската кантора, където работеше. Представяше си какво щеше да каже приятелката ѝ, ако я завареше посред петото преобличане за деня. Този път безпокойството ѝ поне бе основателно. Джъстин бе подметнал, че ще „уреди“ вечеря, което можеше да значи, че ще нахлуе със служителите от някоя фирма за партита или с няколко пържени пилета в кесия, а може би щеше да я заведе на ресторант. Тя се взираше подозрително в колекцията си от летни дрехи и най-сетне се спря на елегантна тясна рокля без ръкави в бежово. Ако Джъстин се появеше в умопомрачителен тъмен костюм, Марджи щеше на бърза ръка да изтича в спалнята и да си сложи някакви бижута, за да подчертае изисканата сеплост на тоалета.

Когато малко след пет Ана се прибра, завари Марджи, седнала чинно край кухненската маса, да събира колони от цифри.

— Я виж ти! Днес няма ли да има стриптийз? — учудено възкликна тя.

— Не. Старата непоколебима Марджи се завърна — отвърна приятелката ѝ с усмивка.

— Олекна ми най-сетне! Това значи ли, че заминаваш за Шотландия?

— Не знам, Ана! — Усмивката ѝ издаваше смущение.

— Непоколебима, дрън-дрън! — измърмори Ана. — Аз ще взема решение вместо теб. А то е да тръгваш!

— Така ли мислиш?

— Да. Щом си готова два часа предварително, баракудата те е захапала здраво. Иди в Шотландия и или го разкарай завинаги, или заживей с проклетника! От години те наблюдавам, Марджи. Виждала съм празнотата в очите ти, когато си мислиш, че никой не те гледа. Направи добро сама на себе си и сложи призрака на мястото му — където и да е то! Тогава ще можеш да се справиш с живота.

— Може би — колебливо отвърна Марджи.

Ана забеляза несигурността в гласа на приятелката си и ѝ се прииска да ритне „баракудата“ там, където щеше да го заболи най-силно.

Джъстин пристигна точно в седем часа. Бе облечен с костюм от три части и изглеждаше неотразим. Щом го зърна през прозореца, Марджи тутакси изтича нагоре по стълбите, за да си сложи една нефритена огърлица с подходящи обици, а Ана получи бойната задача междуременно да забаламосва врага.

Младата жена се бореше със закопчалката на бижутото, когато изведнъж я осени мисълта, че разполага с цялото време на света. Джъстин нямаше право да я превръща в невръстно дете, което кара повзрастните да го чакат. Тя поседна на леглото. След десет минути тържествено влезе в дневната. Никой мъж на земята не можеше да я накара да се движи по-бързо. Очакваше изблик на хаплив сарказъм, но напразно. Джъстин само я огледа от главата до петите с израз на хладно одобрение, кимна и небрежно повлече:

— Много очарователно!

— Поласкана съм! — също тъй нехайно отвърна Марджи.

Половин час по-късно седяха до прозореца на уютен ресторант с изглед към пристанището и Джъстин поръчваше питиета.

— Ще дойдеш ли с мен в Шотландия?

Прямотата бе още едно от качествата на Джъстин, които я възхищаваха. Той винаги улучваше целта. Тя също бе пряма, но в случая не разполагаше с готов отговор.

— Ана ме посъветва да дойда.

— Тя е една разумна млада жена, но това не е отговор!

— Защо да не е?

— Защото не ми харесва! Какъв е твоят отговор, Маргьорит?

— Аз... Не мисля... — Понечи да му каже, че е невъзможно да го придружи, но щом заговори, очите му приковаха погледа ѝ така

страховито и неумолимо, че младата жена се поколеба. Откри, че не може да извърне глава, усети как потъва в безкрайното сиво море и осъзна, че ако сега му откаже, той ще си отиде завинаги и тя никога повече не ще се загуби в дълбините на тези любими очи. Ана я бе посъветвала да се отърве от призрака, а както Джъстин бе отбелязал, Марджи бе разумна млада жена. Една стара поговорка твърдеше, че разстоянието прави любимия по-скъп. Ако му кажеше „не“, той щеше да си намери друга, а това би погребало надеждите ѝ.

Внезапно той се усмихна. Усмивката му не бе нито високомерна, нито умоляваща, но в нея имаше нещо, което внуши на Марджи, че отговорът ѝ е много важен не само за нея, но и за него. Тя взе решение.

— Не мисля... Не мога да ти откажа — забързано и задъхано довърши тя.

Джъстин кимна с безизразно лице.

— Добре. Въпросът е уреден. Аз тръгвам в петък. Денят устройва ли те?

Не, помисли Марджи с надигаща се паника. Не, изобщо не ме устройва! Къде съм тръгнала?

— Да, Джъстин — високо изрече тя. — Сигурна съм, че Майкъл ще се справи отлично, докато отсъствам. — Тези думи я наведоха на друга мисъл. — Колко време възнамеряваш да останеш в Шотландия?

— Още не съм решил, но не се безпокой! Ще ти направя резервация за обратния полет. — Щеше да я изпрати обратно като ненужен багаж. Не, не беше честно. Сигурно щеше да се върне с нея, ако тя се съгласеше да възстановят брака си. Но това не бе възможно, нали?

— Благодаря ти — студено отвърна тя. — Много мило от твоя страна! — Когато той не ѝ отговори, добави тихо и безизразно: — Не си прави илюзии, Джъстин! След две седмици възнамерявам да се върна във Виктория. Прав беше, че се нуждая от почивка, освен това искам да се запозная със семейството ти, но това не значи, че ще осъществя мечтите за развъждане наследници на рода Ламонтан. — Отпи голяма глътка вино, задави се и шумно стовари чашата на масата.

Джъстин я изчака да се овладее. В очите му играеха шеговити лукави пламъчета.

— Както искаш, скъпа — сухо рече и останалата част от вечерята премина в незначителен разговор за времето, Монреал, Виктория и за

подробности от пътуването им. Двамата толкова много се стараха да се държат хладно и безпристрастно, че в края на вечерта атмосферата помежду им бе ледена.

Колко странно, мислеше Марджи, докато пиеха мълчаливо кафето си. Искеше да го придружа в Шотландия, аз се съгласих, а сега сякаш се мъчи да се отърве от мен.

Ала когато напускаха ресторанта, пръстите на Джъстин се задържаха необичайно дълго на шията ѝ, докато ѝ помагаше да си облече сакото. Но я измъчваха дълбоки съмнения относно обещанието, което току-що бе дала. Явно бе заразила и Джъстин със студенината си. След няколко минути той паркира пред дома ѝ. Пердето на госпожа Фейзъкърли начаса потрепна. Мъжът се подсмихна.

— Хазайката ми май не одобрява хойкането на съседката си — прошепна той в ухото на Марджи. — Колко жалко!

— Какво имаш предвид под „хойкане“? — сухо попита младата жена. — И защо да е жалко?

— Не знам. — Джъстин впи поглед в елата, която растеше между двете градини. — Просто ми хрумна.

— Защо реши да отседнеш при нея, Джъстин? Това изобщо не е в стила ти!

— Наречи го порив! Напоследък направих доста неща, които не са в стила ми — загадъчно отвърна той.

Например да каниш нацупени съпруги в Шотландия ли, почуди се Марджи. — Странно, никога не бе мислила, че Джъстин може да действа импулсивно. Май изобщо не го познаваше. Тя безмълвно посегна към дръжката на вратата. В следващия миг мъжът изхвърча навън, заобиколи колата и ѝ отвори вратата. Марджи взе чантата си и слезе. Не го покани вътре.

— Лека нощ, скъпа — рече той, наведе се към нея и леко я целуна по бузата. Тя преглътна и мълчаливо се втренчи в него. Мъжът се усмихна и рече кисело: — Не се плаши! Това не се брои за целувка!

— Лека нощ, Джъстин! — сковано промълви тя. — Ще се видим в петък.

— До петък! — Той ѝ махна с ръка и я проследи с поглед, докато бързо се отдалечаваше от него.

Не се брои, бе казал Джъстин. Наистина, лекото като перушина докосване не беше никаква целувка. Нейната представа за истинска

целувка бе съвсем различна...

— Маргьорит?

— Хм? — Марджи упорито се взираше в купчината документи в скута си и се преструваше, че е вгълбена в размисъл.

В действителност не бе възприела нито думичка от доклада, който стискаше в ръце от мига на излитането. Полетът от Виктория до Ванкувър бе кратък и приятен. Не ѝ остана много време да мисли за изнервящата близост на Джъстин. Ала сега бяха във въздуха почти от два часа и тя все по-осезателно усещаше тялото му до своето.

Не го бе виждала, откакто в понеделник вечерта се разделиха пред дома ѝ. Отсъствието му не я изненада, защото Джъстин бе дошъл във Виктория по работа и вероятно се налагаше да вечеря с партньорите си. Но в мига, в който Ана им махна за „довиждане“ и Джъстин подкара колата, усети как нервите ѝ започват да се обтягат. Очакваха я още цели седем часа във въздушния капан, а до нея седеше Джъстин, облечен в тъмносив костюм на тънки райета, като актьор от телевизионна реклама за пътуващ богат бизнесмен — мечтата на всички жени. Марджи се надяваше, че също се връзва в картината със строгия си тъмносин костюм, бялата блуза, очилата и вдигнатата в стегнат кок коса.

— Маргьорит — властно и настойчиво повтори Джъстин. — Не ме ли чуваш?

— Не! — троснато отвърна жената, която долавяше и най-малкото му движение, откакто самолетът се бе отлепил от земята. Джъстин се протегна и обърна документите в скута ѝ с лицето надолу.

— Е, сега ще ме чуеш!

Марджи се извърна да го погледне.

— Хей, за какъв се мислиш...? — възмутено поде тя.

— За твой съпруг, като начало! Не ме ли виждаш? — Той ѝ се усмихна нежно, сетне внимателно свали очилата ѝ и ги сложи в джобчето на гърдите си. Марджи му обърна гръб и се втренчи в небето навън.

— Излишно е да ми го натякваш!

— Не е! Искам да поговорим по този въпрос. Тоест, аз ще говоря, а ти, ако искаш, ме слушай!

— Понеже мъжът до тебе спи, се чувстваш длъжен отново да ме агитираш!

— Да те агитирам ли? — Явно бе озадачен.

— Да ти стана сговорчива и плодовита съпруга, която няма да ти създава неприятности!

— По този въпрос се признавам за временно победен. Вече ми създаде значителни неприятности.

— Чудесно! А поражението ти не е временно!

— Винаги получавам онова, което искам!

— Но този път няма да успееш!

— Ще видим! — Възцари се мълчание. — Права си, разбира се — промълви Джъстин след малко. — Искам да поговорим за нашия брак.

— Какъв брак? — навъсено попита тя. — Доколкото си спомням, не е имало такъв.

— Имаше. Не помниш ли скромната църковна церемония преди тринайсет години? Мисля, че дойде време да я обсъдим.

— Вече я обсъдихме — тросна се Марджи. — Като ти се ще толкова много, говори си!

— Ще говоря! — Пръстите му стиснаха облегалката, тялото му видимо се напрегна, но тонът му остана мек: — Откакто отново те срещнах, Маргъорит, разбрах, че когато те помолих, не, когато се споразумяхме да се оженим, съм преценил неправилно ситуацията.

— Вече коментирахме този въпрос, Джъстин!

— Да. — Стисна зъби. — Ти знаеше, че се женя за теб заради парите на чичо Шарл, но аз не знаех, че ти не се нуждаеш чак толкова много от този брак. Въобразявах си, че сделката е изгодна и за двете страни. Убеден съм, че все още ме упрекваш, но нямам право да те коря.

— Наистина нямаш! — Марджи гледеше право напред и трепереше от страх да не би лицето ѝ неволно да издаде единственото нещо, което Джъстин не биваше да узнае.

— Хр-р! — Когато мъжът до него изхърка силно, в очите на Джъстин лумна дяволски огън и преди Марджи да успее да го възпре, пръстите му обхванаха брадичката ѝ и обърнаха лицето ѝ към неговото.

— Маргьорит, по-добре ли ще бъде, ако ти кажа, че се ожених за теб, за да удавя слуховете, че съм похитител на бебета? — Лицето му бе страшно сериозно.

— Похитител на бебета ли? — Марджи свъси вежди и се изтръгна от него със сподавена въздишка. — Какви ги говориш? Какви слухове?

Той вдигна очи към тавана, сякаш търсеше вдъхновение.

— Че си имам шестнайсетгодишна любовница! — Думите му прозвучаха съвсем невинно.

— Не е възможно! Бе прекарал в Монреал само една седмица, когато се оженихме — възрази тя.

— Да, но един двайсет и шест годишен мъж се смята за доста опитен, а ти бе едва на шестнайсет. Може да съм действал светкавично!

— А може и да ме омагьосваш с една от приказките, които ми разказваше, когато бях дете! Вече съм голяма, Джъстин!

— Забелязах! — Цялата пламна от огъня в очите му. Мъжът се усмихна подлудяващо, прокара пръст по високомерно вдигнатото ѝ носле и каза меко: — Да, омагьосвам те с приказки, но недей да ме обвиняваш! Опитвам се да намеря някакво оправдание за брака ни, лишен от всякаква романтика. Знам какво е да се чувстваш изоставен от всички. Искам да те видя отново усмихната, Маргьорит! Толкова съжалявам, че пренебрегнах самотното объркано момиче, което беше!

Какво ли знаеш ти, горчиво разсъждаваше Марджи. Ти имаше майка и баща. Но на глас каза само:

— Няма значение. И престани с басните, защото са безсмислени!

Откакто Джъстин се върна в живота ѝ, се бореше отчаяно с желанието да отвърне на шегите му, да се смее с него, както някога, макар и да знаеше, че после ще страда още по-мъчително.

— Моля те, не ми говори така! — прошепна той, а очите му сякаш я молеха. — Почти бях забравил прелестната ти усмивка.

— Какво от това? — измърмори Марджи, но все пак му се усмихна лекичко.

— Видя ли, че можеш? Трябва да се усмихваш, защото си красива жена и искам да ми станеш съпруга! — Думите му бяха толкова искрени, че тя му повярва. Господи, ако ѝ бе говорил така преди години, всичко щеше да бъде наред, но сега не бе достатъчно.

— С други думи — поде Марджи с престорено безразличие, — имаш нужда от майка за бъдещите си деца, случайно си женен за мен, а и нямаш нищо против да ме вкараш в леглото си!

— Ако продължаваш да ми говориш така, с най-голямо удоволствие бих направил и друго нещо — заплаши я той. — Но, както каза, нямам нищо против. Даже много ще ми хареса.

— Но на мен няма да ми хареса! — излъга младата жена.

— Много съжалявам — отвърна Джъстин и се усмихна. — Крайно време е да сменим темата. Прибери си ноктите, скъпа, защото няма да обсъждаме повече интимния си живот! Искам да те опозная, Маргьорит! Разкажи ми за компютрите! — Той разкърши стройното си тяло и прикова към нея поглед, изпълнен с очакване.

Охо, искал да я опознае! За да открие слабите ѝ места и да се възползва от тях! Марджи се взря в сивите облаци, които плуваха под самолета, и неволно потръпна. Беше страхотен специалист по компютрите, така че Джъстин нямаше да открие слаби места. Поне не още...

През останалата част от полета говориха приятелски за всичко от компютрите до финансите, семейството и риболова. Марджи неусетно си спомни, че навремето Джъстин я бе привлякъл с качествата си на добър събеседник... Единственият неприятен миг настъпи, когато Марджи съвсем необмислено го попита какво възнамерява да прави след ваканцията.

— Ще се задомя — отвърна той и я изгледа провокиращо. — С вас, госпожо Ламонтан!

— Ами ако не стане? — поинтересува се Марджи със застинало лице.

— Има и други алтернативи! — Тонът му бе отсечен и делови.

Да, тъжно си каза тя. Сигурна съм, че има. Но какво ще стане с мен? Спусна клепачи, за да прогони студената черна и неизбежна болка, която я заля като бурна и мътна река. Документите в скута ѝ се разпиляха по пода, но тя не си направи труда да ги вдигне. След малко самолетът се приземи в Престуик...

ПЕТА ГЛАВА

Еlegantната синя лимузина летеше по широк булевард, а в далечината се издигаше внушителна каменна сграда. Щом наближиха, Марджи забеляза, че имението съвсем не наподобява провинциалния хотел, където бе очаквала да се настанят. Грижливо поддържаните зелени морави и величествената постройка издаваха изящен стил и наследствено богатство. Младата жена, която бе почивала на Хаваите и в Мексико, но никога не бе прекосявала Атлантика, ахна възхитено.

— Тук ли ще отседнем? — попита тя Марк Ламонтан, който шофираше.

— Да — долетя иззад гърба ѝ мелодичният глас на Джъстин. — Семейството ни почива тук всяко лято. Доколкото знам, това е провинциалното имение на някакъв шотландски благородник. Впечатлена ли си?

— Да — искрено отвърна Марджи.

Мургавото момчешко лице на Марк грейна в усмивка.

— Винаги съм смятал, че улиците на Новия свят са павирани със злато — пошегува се той. — Сигурно и вие имате внушителни къщи.

— Ние имаме внушителни предградия — весело отвърна младата жена. — Е, намират се и богаташки къщи, но в тях живеят политици, кинозвезди и нефтени крале.

— Ясно — кимна Марк. — Дворците във Великобритания са тъпкани с туристи, екскурзоводи и преуморен обслужващ персонал. Като в нашия случай. Сигурен съм, че имението Гленарон ще ви хареса! — Той плавно завъртя волана и спря пред входа. Джъстин начаса изскочи, за да ѝ отвори вратата.

— Радвам се, че това местенце отговаря на изискванията ти, скъпа — провлечено изрече той.

Марджи му хвърли унищожителен поглед и безмълвно се упъти към сградата. След миг тримата се озоваха в просторно фоайе с дървена ламперия, а една сивокоса жена търсеше стаите им. След няколко минути тя ги остави пред апартамента на Джъстин и хукна

надолу към рецепцията да посрещне новопристигнала група туристи. Марк се оттегли незабавно, а брат му взе куфарите на Марджи и я поведе към стаята ѝ по дълъг коридор, застлан с червен килим. Тъкмо стигнаха, когато едно момиче с къса светла коса, чипо носле и голяма нацупена уста изскочи иззад ъгъла и застина пред тях.

— Джъстин! Не знаех, че си пристигнал! — Нацупената уста се разтегна в сияйна усмивка.

Мъжът пусна куфарите на земята и пристъпи към нея.

— Здравей, скъпа! Радвам се да те видя! — весело поздрави той, хвана ръцете на девойката, привлече я към себе си и леко я целуна по бузата. Усмивката ѝ стана още по-широка, а Марджи ги наблюдаваше с нарастваща болка в гърдите. Тук нещо не беше наред.

— Как мина пътуването? — попита непознатата с писклив глас, макар перфектното произношение да говореше за добро образование.

— Много приятно! Скъпа, искам да те представя на тази дама. — Прокара пръсти през косата си и се обърна към Марджи. — Маргъорит, това е Катрин! Катрин, това е Маргъорит, моята... ъ-ъ-ъ... съпруга...

Бледото лице на девойката поруменя, а веждите ѝ се повдигнаха от неприятната изненада.

— Колко мило! — прошепна тя. — Прекрасно! Не знаех, че отново сте се събрали, Джъстин! Редно бе да ни съобщиш. — Със светска усмивка тя протегна ръка на Марджи, която я пое, като се помъчи също да се усмихне.

— Радвам се да се запознаем, Катрин! Държа да ви уведомя, че не сме се събрали с Джъстин. И вие ли сте отседнали в Гленарон?

— Да, разбира се. Семействата ни почиват тук от години, нали, Джъстин? Родителите ни са много стари приятели. — Въздъхна пресилено и кисело добави: — Само че тази година съм сама. Мама и татко отидоха на сафари. Колко нецивилизовано! Тъй че чичо Морис любезно ме покани да прекарам ваканцията с Ламонтанови, както обикновено.

— Колко мило — промълви Марджи и най-сетне събра сили да погледне към Джъстин. Той се вираше замислено в тавана с ръце в джобовете. Прииска ѝ се да го изрита силно по глезена и само изключителната вежливост на Катрин я възпря. Явно тази девойка, с която от години почиваха заедно, бе една от „алтернативите“, за които

той бе споменал. Сигурно бе първа в списъка. Марджи прехапа устни, рязко се извърна, пъкна масивния ключ в бравата и се помъчи да отключи стаята си. Безуспешно. Опита отново. Пак нищо! Тогава Джъстин се пресегна през рамото ѝ — разгневената Марджи усети студения му дъх във врата си — и отключи с едно бързо завъртане. Вдигна двата ѝ куфара и ги внесе в стаята.

— Благодаря — студено рече Марджи и прекрачи прага, без да го удостои с поглед.

— Удоволствието е изцяло мое! Предполагам, че искаш да се настаниш и да си отдъхнеш. В седем ще те взема за вечеря.

Младата жена понечи да му кресне, че няма нужда да я взима, но внезапно се сети, че е на двайсет и девет години, тоест, че е прекалено възрастна за драматични сцени. Отгоре на това се намираше кажи-речи на сто километра от най-близкия голям град — Абърдийн, всред дива страна, която не познаваше, бе страшно уморена и изнервена и страдаше за сън.

Ако Катрин искаше Джъстин, можеше да си го получи!

— Добре — отвърна тя с леден тон. — До седем часа! — И захлопна вратата пред красивото му усмихнато лице. Облегна се за миг на стената, сетне прекоси стаята и се хвърли върху леглото. Разпусна дългата си коса и се взря в гипсовите фигури по тавана.

Значи Джъстин я накара да прекоси два континента и един океан уж защото се нуждаела от почивка, не познавала семейството си, а и той искал да ѝ се отплати за някогашното си пренебрежително отношение. Нищо подобно! Подлият негодник я домъкна тук, за да я запознае с Катрин, да ѝ покаже, че и други риби кълват на стръвта му. Арогантно копеле, гневеше се Марджи и мачкаше финия чаршаф. Нима си въобразяваше, че така ще изглежда по-привлекателен в очите ѝ? Наистина, другите жени се хващаха на този номер, но тя не бе от тях. Не, може би не бе права! Вероятно Джъстин искаше да поласкае самочувствието си, като ѝ покаже, че има достойна конкуренция. Той наистина бе невероятен мъж. Може би изобщо не го познаваше. Само в едно бе сигурна: Ламонтан винаги постигаше онова, което искаше.

Марджи затвори очи, почувствала внезапна умора, и макар че в стаята бе доста хладно, изведнъж ѝ стана горещо. Вероятно състоянието ѝ се дължеше на умората от полета, часовата разлика и

безсънието. Тя седна на края на леглото, свали морскосиньото сако и нави ръкавите на блузата си.

Неизвестно защо ѝ стана още по-топло. Може би се нуждаеше от глътка свеж шотландски въздух. Марджи се изправи, приближи се до прозореца и понечи да го отвори. Той обаче не поддаде. Раздруса го яростно, но рамката сякаш бе залепнала за перваза. Младата жена гневно тръсна глава и излезе от стаята. Забеляза отворен прозорец в дъното на коридора. Втурна се към него и пое с пълни гърди чистия въздух. Лекият ветрец веднага я разхлади, а зелените хълмове, стелещи се пред нея, успокоиха погледа ѝ.

По едно време до нея достигнаха нечии познати гласове, които спореха. Ставаха все по-ясни, а след няколко мига спряха под прозореца.

— Джъстин, не бе разумно от твоя страна да водиш жена си, без да ни предупредиш! — пискливо заяви Катрин.

— Тя не е природно бедствие! — отсече Джъстин хладно.

— Обзалагам се, че е очарователна, но просто не я очаквахме. Бяхме убедени, че с брака ти е свършено преди години. Знаеш, че баща ти никога не го е одобрявал. Много е разтревожен.

— Татко не е одобрил нито една моя постъпка. Това бе един от доводите, които навремето ме накараха да се ожения за Маргъорит.

— Джъстин, не ми казвай, че нарочно си разтревожил баща си!

— О, да! Достави ми огромно удоволствие! Ти бе прекалено малка, за да помниш, но по онова време не бяхме в добри отношения.

— Да, но все пак той ти е баща!

— Зная, скъпа ми Катрин! Вече съм зрял мъж. Татко е една от причините, поради които искам да възстановя брака си. Отношението му ще се промени, след като се сдобие с внуци.

Марджи скръцна със зъби и заби нокти в перваза.

— Предполагам, но мисля, че предпочита англичанка за снаха.

Да, теб, например, яростно помисли Марджи.

— Не мислиш ли, че татко прекалява с налагането на предпочитанията си? — Думите му прозвучаха на пръв поглед невинно, но горчивата нотка не остана скрита за Марджи. Политиката на Катрин не бележеше особен успех.

— Предполагам, че... — Гласът ѝ изневери.

— Виж какво, скъпа — топло подхвана Джъстин, — оценявам желанието ти да помогнеш. Зная, че си силно привързана към татко...

— И към теб! — бурно го прекъсна тя. — И към Марк!

— Разбира се! Аз също държа на теб. От толкова години сме приятели, но, моля те, остави ме сам да си уреждам живота!

— Щом искаш...

— Не ми се сърди, Катрин! Ти винаги ще означаваш много за мен!

Възцари се тишина. Изгаряща от любопитство, Марджи разтвори широко прозореца и надникна. Забеляза подозрителната близост на главите им. Джъстин повдигна брадичката на Катрин и леко докосна челото ѝ с устни.

— Не се притеснявай, скъпа. Всичко ще се оправи. — Той сложи ръце на раменете ѝ, обърна я и леко я потупа по гърба. — А сега си върви! Трябва да си оправям багажа!

Марджи проследи как Катрин изчезна в една врата, която се намиреше точно под прозореца. Тъкмо щеше да се прибере, когато в полезрението ѝ изникна трета фигура. Това бе силно зачервеният Марк, който изскочи иззад тухлената стена в дъното на градината с поглед, прикован в Катрин. Спря за миг, сетне се отправи в противоположна посока с ръце в джобовете и смръщени вежди. Марджи поклати глава и чак сега ѝ хрумна, че не ѝ влиза в работата да подслушва чужди разговори. Дръпна се от прозореца и бавно се прибра в стаята си. Подир няколко минути лежеше във ваната в старомодната баня, облицована с бели плочки. Опитваше се да забрави физическите болки и неудобства от изминалото денонощие.

Душевните страдания бяха друго нещо. За стотен път се питаше как интелигентна жена като нея бе разрешила на Джъстин да я въвлече в това кошмарно пътуване на другия край на света. Беше кръгла идиотка!

Да, може и да си идиотка, Марджи Ламонт, мислеше си тя, докато се сапунисваше, но не създаде никакви пречки на Джъстин. Дойде тук, защото дълбоко в себе си копнееш той да спечели. Марджи се облегна на ръба на ваната и се разсмя безрадостно. О, да, искаше той да спечели, но дори и да превъзмогна трудностите, свързани с интересите им в бизнеса, оставаше една непреодолима бариера — Джъстин не я обичаше!

Мислите ѝ отново се върнаха към подслушания разговор и устните ѝ се изкривиха в горчива усмивка. Значи Джъстин се бе оженил за нея не само заради наследството, но и за да ядоса баща си. Чисто и просто тя бе послужила за оръжие в семейния спор. Тринайсет години по-късно ѝ бе измислил ново предназначение — да му роди деца. Младата жена гневно запокити гъбата и събори шампоана, който — за късмет — не се разля.

По всичко личеше, че Катрин е влюбена в красивия канадец и иска да се омъжи за него. Самият той бе признал, че девойката значи много за него и я бе целунал. Не страстно, наистина, но щеше да бъде още по-голяма глупачка, ако не признаеше, че Джъстин смята Катрин за твърде подходяща съпруга. Каква ли бе ролята на Марк? Брат му бе намекнал, че не иска да се задомява, но явно и самият той не държеше Марк да се ожени. Особено пък за Катрин.

Водата вече бе студена. Марджи излезе от ваната и бързо разтри ръцете и краката си с пухкава бяла хавлия. Сетне мина в спалнята и изведнъж почувства неописуема умора. Без да си прави труд да потърси нощница, се отпусна върху леглото и дръпна завивките. Лениво помисли, че не е навила будилника, но се надяваше, че ще се събуди преди вечеря. Непознатото място и часовата разлика щяха да си кажат думата. Господи, как ли щеше да издържи още две седмици? Щом клепачите ѝ натежаха, проблемът загуби важността си и Марджи се унесе в дълбок сън...

— Готова ли си, Маргъорит? — долетя откъм коридора настойчивият глас на Джъстин.

— Моля? — Марджи с труд отвори очите си, забеляза падащия зад прозореца здрач и реши, че сънува. Къде се намираше и защо този глас от миналото вдигаше толкова шум пред вратата ѝ? Тя изстена сънливо, обърна се на другата страна и отново се унесе.

— Вътре ли си, Маргъорит?

Нямаше ли да изчезне любимият, но в момента толкова досаден глас? Младата жена отметна чаршафа, спусна краката си на пода и премигна недоумяващо. О, да! Беше в Шотландия и Джъстин не беше блян, а реален и много нетърпелив мъж, който не обичаше да чака.

— Един момент! — извика тя и трескаво затърси халата си. По дяволите! Куфарите ѝ бяха заключени, а изобщо не можеше да си спомни къде са ключовете. Е, и чаршафът щеше да свърши работа!

Дръпна го от леглото, уви се и уморено се повлече към вратата. — Какво има? — сънено попита тя.

Джъстин, облечен за вечеря, се подпираше на рамката на вратата. Изглеждаше изключително жизнен и свеж.

— Минава седем. Дойдох да те взема за вечеря.

— Да, но аз не съм готова!

— Как така? — Чак сега забеляза, че е разрошена, без грим и увита в чаршаф, който разкриваше топлата ѝ свежа плът. Очите му се присвиха и бавно се плъзнаха по тялото ѝ. — Виждам, че не си готова. Не и за вечеря. — Намекът бе очевиден, а в погледа му проблесна явно одобрение.

— Съжалявам...

— Няма защо. — Тонът му бе удивително топъл. — Денят бе тежък за теб. Гладна ли си, или предпочиташ да се върнеш в леглото? И утре можеш да се запознаеш с баща ми!

Марджи се изуми. Това ли беше безкомпромисният Джъстин, който не чакаше никого нито секунда, а сега бе готов да изтърпи до сутринта? Не, вечерята с баща му, Марк и Катрин бе изпитание, което трябваше да остави зад гърба си час по-скоро.

— Не, почакай само да се облека... — Марджи забеляза как в ъгълчетата на очите му се образува ситна мрежа, а устните му потръпват в усмивка. — Връщам се веднага! — рече тя и понечи да затвори вратата.

— А, тази няма да я бъде! — Черната му кожена обувка се плъзна светкавично в отвора. — С удоволствие ще те почакам, скъпа, но нямам намерение да вися в коридора!

— Но аз не съм облечена...

— Забелязах!

— Не можеш да влезеш, Джъстин!

— Разбира се, че мога! Ще поседя в голямото кресло до прозореца и ще се престоря, че се любувам на шотландския пейзаж. — Без повече увъртания той хвана Марджи за раменете, отстрани я и рязко захлопна вратата. Бавно прекоси стаята, отпусна се в креслото и небрежно кръстоса крака. — Престани да ме гледаш така, сякаш съм Джак Изкормвача, а започвай да се обличаш! В края на краищата съм твой съпруг! — Извърна се към прозореца, и верен на думите си, се зае с изучаването на пейзажа.

— Ти си арогантен и надменен... И не си ми никакъв съпруг!

— Маргьорит, търпението ми е на привършване. Ако не се размърдаш, ще се поинтересувам от друг тип пейзаж — розов и доста обещаващ...

Марджи прониза тила му със смразяващ поглед. Искаше ѝ се да го удари с порцелановата нощна лампа, но реши, че не си струва да влезе в затвора заради Джъстин. Примирено извади ключовете и се насочи към най-близкия куфар.

Първото нещо, което измъкна, бе розовата рокля, която бе носила първата вечер. Щеше да свърши работа, защото не бе смачкана. Марджи набързо си сложи бельо, сетне роклята, последвана от чорапи и обувки. Докато се обличаше, не сваляше поглед от Джъстин. Чак когато хукна към банята да се срещне и гримира, ѝ хрумна, че лесно можеше да избегне нелепата сцена, ако се бе облякла там. Марджи поклати глава. Явно бе по-изморена, отколкото предполагаше, щом разумът ѝ изневеряваше.

След пет минути съобщи на Джъстин да се обърне, ако желае. Той я изгледа от главата до петите и с усмивка заяви, че тя е единствената жена, която може да се облече само за десет минути, без да изглежда като току-що излязла от сушилнята.

Сърцето ѝ затуптя предателски, но Марджи реши, че този двусмислен комплимент не се нуждае от отговор. След минута Джъстин я поведе към стълбите.

— Къде са другите? — попита тя, когато се спъна в килима и едва не падна. Ръката на Джъстин обхвана талията ѝ и Марджи настръхна.

— Очакват ни в трапезарията. Катрин ми предложи първо да поговоря с теб насаме.

— За какво?

— За отвратителната ми постъпка — отвърна той. — Доведох те тук, без да предупредя семейството си. — Тя го погледна крадешком и, забелязала кривата упорита усмивка, едвам се пребори с желанието си да го ритне. — Няма ли да ме упрекнеш, скъпа? — провокиращо продължи Джъстин. — Катрин твърди, че го заслужавам.

— Разбира се! Защо бе нужно да ме натрапваш на хората като гръм от ясно небе? — Тя се поколеба, сетне добави сухо: — Като природно бедствие...

Джъстин плъзна поглед по лицето ѝ.

— Охо, значи си подслушвала!

— Дори гледах. Бе чиста случайност. Катрин една от алтернативите ли е, Джъстин?

— Моля?

— От алтернативите ли е? Нали спомена, че ако ти откажа, разполагаш с други алтернативи?

— О, сецам се. — Той се вторачи умислено в портрета на един отдавна починал херцог със строго лице. — Просто една възможност. Защо? Ревнуваш ли?

— Не. Катрин е напълно права. Трябваше да им кажеш.

— Такова бе първоначалното ми намерение. Сетне ми хрумна, че татко никога не е одобрявал брака ни. Реших, че ще е по-сдържан, ако не му оставя много време за размисъл. Исках да ти е по-леко.

— От години се боря сама с живота. Нямам нужда от рицар в бляскави доспехи!

— Не се безпокой! Не ти се натрапвам.

Щом наближиха вратата на трапезарията, Марджи гордо изправи глава, пое дълбоко дъх и погледна право напред. Когато Джъстин я хвана здраво за лакътя, не забеляза смущението, което се изписа по лицето му.

Щом влязоха в трапезарията, той я представи с хладен и безизразен глас на високия сивокос мъж, седнал между Катрин и Марк край голямата кръгла маса до прозореца.

— Добър вечер, Маргъорит! Какво неочаквано удоволствие! — Бащата на Джъстин бавно се изправи.

Да, помисли си Марджи иронично, неочаквано и нежелано. В дълбокия глас на възрастния Ламонтан прозвуча скрит гняв, а в сивите като на Джъстин очи нямаше и следа от дружелюбност или топлина.

— Добър вечер, чичо Морис — меко и сдържано поздрави младата жена. Сетне се настани на стола, предложен ѝ от Джъстин. Морис Ламонтан седна и презрително повдигна вежди.

— Аз съм ваш братовчед, Маргъорит, а не чичо.

Марджи усети прилив на възмущение. Не стига, че Джъстин се перчеше с приятелката си под носа ѝ, ами отгоре на всичкото трябваше да търпи и надутото самодоволство на всевластния му баща!

— Нарекох ви „чичо“ от уважение — учтиво отвърна тя. — Но ако не ви е приятно, мога да ви казвам просто Морис.

Джъстин се задави, а Марк едва сдържа смеха си. Катрин я гледаше с неодобрение, примесено с неволно възхищение. Морис пък изглеждаше така, сякаш щеше да получи удар.

— Мисля, че най-добре е да ме наричате „братовчеда Морис“ — процеди той през зъби.

— С удоволствие — кимна Марджи. Беше я яд, че не успя да прикрие раздражението си. Джъстин я доведе да я представи на семейството си, а тя тутакси влезе в противоречие с баща му. Младата жена сви рамене. Поведението и мнението на „братовчеда Морис“ изобщо не я интересуваха. Той вероятно виждаше в нейно лице заплаха за щастието на сина си и от все сърце желаше Джъстин да вземе за жена дъщерята на стария си приятел.

Когато сервираха супата, Катрин опита да разсее напрежението с въпроси за Канада. Усмивката ѝ бе напрегната, но по всичко личеше, че проявява интерес към съперницата си. Марджи промени първоначалното си мнение, че Катрин е глезена и лекомислена. Джъстин бе проявил добър вкус. От нея щеше да излезе сговорчива и вярна съпруга — добра майка и съвършена домакиня. Марк също се помъчи да поддържа разговора, Джъстин наблюдаваше безпристрастно всички, а Морис седеше на масата като каменна статуя. Маската му се пропука само веднъж, когато Марджи събори чашата си с вино, докато показваше местоположението на Виктория. Младата жена страшно се разстрои, че му е дала повод да злорадства. О, Господи! Арогантният и скован старец от пръв поглед бе пробудил антипатията ѝ.

Най-сетне мъчителната вечеря приключи и всички минаха в салона за кафето. Марджи бързо изпи своето и веднага скочи на крака с извинението, че е много уморена.

— Джъстин ще ви изпрати — твърдо рече Катрин.

— Щом ти казваш! — Джъстин хвърли озадачен и леко циничен поглед към жената, която бе целунал в градината, хвана Марджи за ръка и я изведе от салона.

Марджи мълчаливо се изкачи по стълбата. Щом стигнаха стаята, погледът ѝ се спря върху внушителните гърди на Джъстин. Изведнъж тя се сети за очилата си.

— Джъстин, очилата ми все още са у теб.

— Веднага ще ти ги донеса.

Марджи тъкмо бе затворила вратата, когато той се върна и почука настойчиво.

— Благодаря ти! — Тя застана на прага и машинално протегна ръка, но пръстите ѝ не напипаха никакви очила. Марджи вдигна очи. Джъстин се взираше в нея със загадъчно блеснал поглед, а на устните му трептеше съблазнителна усмивка, която накара сърцето ѝ да забие лудо. Тя прокара език по внезапно пресъхналите си устни с несъзнателно провокиращо движение.

— Очилата ми — прошепна тя. Той продължи да я гледа, без да помръдва, и Марджи повтори настойчиво: — Върни ми очилата! — Думите замряха на устните ѝ, защото погледът му излъчваше безкрайна чувственост и когато очите им се срещнаха, тя осъзна, че очилата ѝ са последното нещо, за което мислеше Джъстин. Силна тръпка разтърси тялото ѝ. Никоя земна сила не можеше да я спре. Тя извика и протегна ръце към него с молба и всеотдайност...

ШЕСТА ГЛАВА

Джъстин светкавично прекрачи прага и затвори с ритник вратата. Ръцете му обвиха талията на Марджи и я привлякоха със сила, която би я уплашила, ако страстта ѝ не бе равна на неговата. Ръцете му милваха гърба ѝ, а устните се спуснаха към нейните с неукротимо желание, което я остави без дъх. Когато отвърна на целувката му и езиците им се срещнаха и преплетоха, тя осъзна, че този миг никога няма да се повтори. За двама им обаче нямаше бъдеще. Това я подтикна да отвърне отчаяно на ласките му.

— Джъстин, моля те, люби ме! — прошепна тя, когато ръцете му се плъзнаха по ханша ѝ. Той незабавно повдигна глава и се отдръпна от нея.

— Сигурна ли си, Маргъорит? — В сивите му очи пламтеше огънят на желанието, но тя долови и съмнение. Внезапно си спомни, че Джъстин не я обича. Той мислеше единствено за секс. Защо тогава го бе помолила да я люби? Може би това бе единственият ѝ шанс... Ако задоволише страстта му, той щеше ли да се влюби истински в нея? Дори и да не сполучеше, щеше да ѝ остане споменът за една бурна нощ...

Когато пръстите му нежно погалиха шията, от устните на Марджи се изтръгна стон и тя осъзна, че не може да му отвърне искрено, преди да разсее подозренията. Не можеше да му се отдаде, преди да бъде сигурна, че не е свързан с друга жена.

— Джъстин, Катрин приятелка ли ти е? — попита тя с лудо биещо сърце. — Влюбена ли е в теб? Ти обичаш ли я?

— Какво?! — Джъстин грубо се отдръпна. Разрошени кичури коса закриваха челото му. Бе толкова мъжествен, че Марджи закопня още по-силно за тялото му. Ала в очите му се четеше обида. — За какъв ме смяташ, Маргъорит? Доведох те тук, за да те направя своя истинска съпруга! — Устните му се свиха от горчивина и разочарование. — А не за да те вкарам в леглото си под носа на друга жена и да разбия сърцето ѝ!

— Джъстин, аз... — Ръцете му сграбчиха раменете ѝ, но този път в докосването му нямаше нежност.

— Щом толкова искаш да знаеш, Катрин не е влюбена в мен и не сме си давали никакви обещания!

— Но ти каза, че тя е една възможност! — Забележката ѝ го вбеси още повече, но щом бе решила да разруши и последната надежда Джъстин да се влюби в нея, трябваше да си довърши работата. За миг помисли, че той ще я удари, но пред погледа му се спусна мрачен воал и мъжът я отблъсна, като че ли бе прокажена.

— След като ще си оголваме душите — студено подхвана той, — ще призная, че по едно време наистина възнамерявах да се ожения за Катрин. Не съм ѝ правил предложение, но подозирам, че щеше да ми откаже. Що се отнася до онова, което видя и чу днес следобед, уважаема госпожо, просто исках да те изпитам!

— Нещо като лабораторен експеримент ли?

— Не съвсем. Постъпката ми не бе кавалерска, но ти нали каза, че не ти трябва рицар в блестящи доспехи? — Джъстин се изсмя дрезгаво. — Или вече промени мнението си? — В тона му прозвуча умора и Марджи се запита дали изобщо бе спал.

— Не знам — отвърна тя и внезапно почувства изтощение, което я заливаше на огромни вълни. — Вече не знам какво искам, Джъстин. Съжалявам, че те прецених погрешно! — Вдигна поглед към лицето му и изразът му я обърка. От устните към челюстта му се спускаха мрачни линии, чертите му бяха напрегнати и сурови, ала зад грубостта се долавяше смущение и уязвимост. Тя си спомни младия мъж, с когото се бе смяла някога, и се запита дали той не крие истинската си същност зад тази непроницаема и строга маска, която налагаше върху лицето си.

— И аз съжалявам — загадъчно отвърна той и се упъти към вратата. Марджи бе сигурна, че каквито и да са били предишните му намерения, тази вечер Джъстин нямаше да я докосне, нито пък тя щеше да повтори молбата си да я люби.

На прага той спря и се извърна към нея.

— Ето ти очилата. — Извади ги от малкото си джобче.

— Благодаря — тихо рече тя. — Сигурно роднините ти се чудят какво се е случило...

— Решили са, че съм последвал примера ти и съм си легнал. В собственото си легло — мрачно добави той.

Пръстите им се докоснаха и двамата застинаха. Жадните им, лишени от всякакви заблуди погледи се кръстосаха. В този миг Джъстин и Марджи осъзнаха, че физическото им желание бе толкова силно, че ако той не си тръгнеше начаса, нямаше да има връщане назад.

Тя бавно пое очилата си и ръката ѝ се отпусна. Подходящият момент бе отлетял. Джъстин леко помилва бузата ѝ и изчезна.

Марджи се чувстваше безкрайно изтощена. Просна се на леглото, без да се съблича, и разсеяно се втренчи в тавана. Отвън се разнесе сподавена ругатня, последвана от юмручен удар по рамка на врата. Младата жена затаи дъх, но не чу нищо повече. Клепачите ѝ натежаха и тя потъна в дълбок сън.

Когато се пробуди, не ѝ се искаше да отвори веднага очите си, защото знаеше, че ще трябва да се сблъска с един нов свят. Свят, усложнен от Джъстин. Спомни си докосването на ръцете му, аромата на тялото и страстно закопня за любимия си. Той щеше да бъде тук, ако снощи не бе споменала Катрин...

Девојката бе същинският проблем. Просто Марджи не можеше приеме предложението му за брак без любов. Съзнаваше, че не може да мечтае за нещо по-добро. Освен една кратка и бурна връзка...

Навън чуруликаха птички. Тя въздъхна. Рано или късно трябваше да напусне топлия пашкул на леглото. Неохотно повдигна единия си клепач, сетне отвори и другия, а очите ѝ се стрелнаха към часовника — бе три часът. Пропуснала бе не само закуската, обяда, но и последния шанс да подобри отношенията си с Морис!

След като взе душ, облече панталон и червена блуза и слезе долу. Не откри нито Морис, нито Джъстин. Само Катрин седеше на неудобен махагонов стол в салона и се преструваше, че чете книга за шотландската природа.

— Добър ден — поздрави девојката с вежлива усмивка.

— Здравейте. Очаквате ли ме?

— Ами... Да... Мисля, че ви чаках — гузно отвърна Катрин. — Джъстин отиде с баща си за риба още рано сутринта. Не се присъединих към тях, за да не им досаждам, а Марк остана да ми

прави компания. С големи усилия го убедих да изиграе една партия голф.

— Колко мило е постъпил Марк! — отбеляза Марджи на глас и си помисли гневно: „И колко невъзпитано Джъстин! Да я изостави още през първия ден!“

— Марк е изключително мил младеж! — подчерта събеседничката ѝ със загадъчна усмивка.

— Съжалявам, че се успах — извини се Марджи.

— Няма нищо. Имахте нужда от сън.

— Виждам, че безсънието не е задържало Джъстин в леглото — сухо отбеляза жена му.

— Нищо не може да задържи Джъстин в леглото — подхвърли Катрин и начаса се изчерви. — Всъщност нямах предвид... О, Боже!

Марджи почувства как по страните ѝ избива руменина, но не от смущение, а от ревност. Катрин и Джъстин може и да не бяха говорили за брак, но това не означаваше, че не са споделяли леглото. Младата жена веднага отхвърли мисълта като необоснован и преднамерен плод на въображението си.

— Кога ще се върнат? — бързо попита тя, за да смени темата.

— Щом свършат да се карат. Цял ден ще висят на брега, ще си лазят по нервите и ще спорят за всичко от рибата до последната сделка на Ламонтан и времето.

— Какъв приятен начин да прекараш деня — отбеляза саркастично Марджи.

— Това е единственият им начин на общуване — подхвърли Катрин и сви рамене.

Марджи настойчиво се вгледа в нея. Може би тази жена не бе чак толкова лекомислена.

— Какво искате да кажете?

— Джъстин винаги е бил инат. Кротък е, но е решителен. Също като баща си, само че той се ползва с привилегиите на възрастта и авторитета. Когато Джъстин порасна, всичко се промени, а чичо Морис все още не може да свикне.

— Значи се борят за власт.

— Да, затова Джъстин стана такъв!

— Какъв? — полюбопитства Марджи.

— Не знаете ли? Искях да кажа... О, извинете ме!

— Не — промълви събеседничката ѝ. — Не знам. Бях много млада, когато се оженихме.

— Джъстин е непроницаем и циничен. — Катрин се усмихна пресилено. — Очаква хората да го възприемат откъм най-добрата му страна, но не държи на почтеността и добрите маниери.

— А трябва ли?

— О, да! — Девојката кимна убедено. — Погледнете Марк! — И внезапно се плесна по челото: — Съвсем забравих! Вие още не сте хапвали! Да ви направя ли един сандвич?

— Не, няма нужда...

Катрин обаче вече крачеше към вратата. Марджи усети леко замайване и се настани на един стол. Тъкмо си мислеше каква изненадваща дама е старата приятелка на Джъстин, когато тя се върна с голям сандвич с шунка.

— Искате ли да го хапнете навън? — предложи Катрин. — Слънцето не се показва често тази година, нека му се порадваме!

Марджи се съгласи и след няколко минути двете жени седяха на една пейка в градината и се наслаждаваха на зелените морави, които се спускаха към поле със спокойно пасящи крави. В далечината струйки дим се издигаха към синьото небе.

— Каква идилия! — възкликна Марджи. Знаеше, че блаженият момент скоро ще отmine. — Сега разбирам защо идвате тук всяко лято.

— Невинаги времето е така хубаво — отбеляза Катрин.

— Да, мирът и хубавото време никога не траят дълго... — Другата жена не отговори. Марджи изяде последната хапка от сандвича си и добави: — Катрин, много съжалявам, ако съм съсипала почивката ви.

— Не, не сте!

— Сигурна ли сте? — Нямаше да ѝ е лесно, но трябваше да се увери. — Не сте влюбена в Джъстин, нали? Не искате ли да се омъжите за него?

Катрин избухна в звънък смях.

— Да се омъжа за Джъстин? Разбира се, че не! — По лицето ѝ пробяга сянка и тя добави примирено: — Е, само в краен случай...

— О! — прошепна Марджи, но реши да не се задълбочава повече. — Странно, но останах с впечатлението, че братовчедът Морис ви е харесал за снаха.

— Така е. Още една причина Джъстин да не се ожени за мен.

— Мислех, че вие не искате да се омъжите за него.

— Така е.

— Не ви разбирам, Катрин! Снощи Джъстин заяви, че вече не иска да се противопоставя на баща си...

— Може би, но това не значи, че ще позволи да му избере съпруга. Пък и вече е женен, нали? — Младата жена се усмихна подигравателно.

— Защо преди малко ме причаквахте? — Марджи реши да хване бика за рогата.

— От любопитство. — Другата жена отново се засмя. — Искан да опозная тайнствената съпруга на Джъстин.

— Не съм тайнствена!

— Напротив! Женен е за вас от тринайсет години, но изобщо не ви търси, а никой от нас не ви е виждал. Ще се съберете ли отново?

— Съмнявам се. — Мрачно се вгледа в самодоволните крави.

— Животът не е такъв, какъвто искаме да бъде, нали? — замислено изрече Катрин.

Събеседничката ѝ я погледна учудено. Макар че бе единствена дъщеря на заможни родители, Катрин също имаше проблеми, но явно Джъстин не се числеше към тях.

— Не, не е.

Потънаха в мълчание. Когато след няколко минути Марк изникна иззад ъгъла и забеляза двете жени, начаса спря да си подсвирква.

— Какво става тук? — провикна се той. — Да не сте решили да пожертвате нещо скъпо в името на Бога? Джъстин, например? — Устата му се изкриви в гримаса. — Или замисълът ви е още поужасен? Да не би да сте се наговорили да го натъпчете с мишеморка и да заровите трупа му в хамбара? Не ви обвинявам. Може и да е за негово добро!

Думите му бяха толкова предизвикателни, а самият той така напомняше на пакостливо хлапе с ръцете в джобовете и лукавата усмивка, че унинието напусна двете жени. Те се усмихнаха и станаха от пейката.

— Какво ти е сторил Джъстин? — меко попита Катрин.

— Нищо! — рязко отвърна Марк, хвана я за лакътя и я поведе към хотела. За Марджи не остана скрит нежният му поглед, отправен

към Катрин.

Аха, ето накъде духаше вятърът! Май Джъстин не бе особено прав, когато ѝ каза, че брат му не искал да се задомява. В такъв случай от нея отпаднаше задължението да осигури наследници на Ламонтанови. Катрин щеше да свърши тази работа.

Вместо да ѝ достави удоволствие, този извод я наведе на мисълта, че хрумването на Марк за мишеморката не е толкова лошо. Когато влязоха в салона, доброто ѝ настроение се бе изпарило като дим. Щом Джъстин и баща му прекрачиха прага, очите им се срещнаха с непроницаемата ледена преграда на погледа ѝ. Морис Ламонтан я изгледа още по-ледено и насочи вниманието си към Катрин. Джъстин повдигна вежди и процеди през зъби, че опитът ѝ да се превъплъти в чудовищната Медуза е успял.

— За какво говориш? — подозрително попита тя.

— Че смъртоносният ти поглед може да ме вкамени!

— Я не ставай смешен! — Марджи не бе в настроение за закачки. Отгоре на всичкото в износените кадифени панталони и белия моряшки пуловер Джъстин приличаше на красив шотландски земевладелец. Благороден, много мъжествен и сексапилен земевладелец.

— Изобщо не съм смешен — с усмивка отвърна той, — а ти си в ужасно настроение!

— А ти не си хванал нито една риба! — детински го упрекна Марджи.

— Радвам се, че провалът ни те изпълва с огромно задоволство — ядно подметка мъжът ѝ и се отдръпна от нея. — Катрин, искаш ли да пийнем по нещо преди вечеря?

След кратко колебание младата жена склони. Морис кимна в знак на одобрение, Марк проследи със загадъчен израз на лицето как брат му и Катрин излизат от салона, а Марджи намръщено заяви, че има работа в стаята си.

— Да ви донеса ли нещо за пиене? — предложи учтивият Марк.

— Не, благодаря ви. Ще се видим на вечеря. — И без да дочака отговора, профуча покрай двамата мъже.

Щом се озова в стаята си, се строполи в креслото, където Джъстин я бе чакал предишния ден, и се вторачи в пейзажа, окачен на стената. Намираще се в нелепа и абсурдна ситуация. Не можеше да

остане още две седмици, да се целува с Джъстин и в следващия миг да го гледа как се разхожда с Катрин под носа ѝ. Тази вечер не можеше да го обвинява, че е предпочел компанията на другата жена. Самата тя бе в отвратително настроение. Напоследък все бе в лошо разположение на духа.

Разсеяно прокара пръст по едно стръкче трева на ръкава си. Почти винаги, с изключение на миговете, в които Джъстин я докосваше или я даряваше със съблазнителната си усмивка. Тогава изгаряше от желание. А ето че сега трябваше да вземе решение да се върне в Канада — там ѝ бе мястото! Щеше да управлява фирмата, да пазарува с Ана, да се надсмива над шантавата съседка — и дори да не се сеща за Шотландия и Джъстин...

Извади първата попаднала ѝ рокля от гардероба — от бяла коприна на червени точки. Когато я приглади по бедрата си, реши, че няма причина да отлага повече. На вечеря щеше да им съобщи, че си заминава, и да помоли Джъстин да ѝ направи резервация за първия възможен полет.

В най-мрачното настроение през живота си, Марджи метна двата куфара на леглото и натъпка обратно дрехите, които бе извадила преди няколко часа.

Когато Джъстин почука на вратата ѝ точно в седем, тя бе напълно готова. Когато Марджи прекрачи прага, той я обгърна с поглед, а тъмните му вежди се склочиха учудено.

— Колко ти отива бяло! — възхитено прошепна той и властно хвана ръката ѝ. — Приличаш на девственица!

— Бяло с червено! — поправи го Марджи, като се престори, че не е чула забележката за целомъдрието.

— А, да! Червеното символизира страст. — Сви устни. — Май не си съвсем непорочна!

— Само това ли ти е в ума? — сгълча го тя.

— Кажми-речи! В момента мисля как да премахна вечно намусения израз от лицето ти. Винаги ли си в толкова отвратително настроение?

— Не!

— Докажи го! — Спря на най-горното стъпало и я извърна с лице към себе си. — Целуни ме, Маргъорит!

— Не искам!

— Сигурна ли си? — Ръцете му обвиха талията ѝ и тя почувства как върховете на дългите му пръсти описват кръгчета около кръста ѝ. На устните му танцуваше игривата усмивка, заради която Майкъл ѝ се бе присмял едва преди няколко дни. — Сигурна ли си? — повтори Джъстин.

Дланта му се плъзна надолу към бедрото ѝ и Марджи се предаде. Копнееше да го целуне и нищо не можеше да я възпре. Ръцете ѝ обвиха врата му, а устните се устремиха към неговите. Целувката им бе дълга, сладка, нежна и несравнима с нищо друго на света.

Когато една възрастна двойка ги блъсна възмутено, те се откъснаха един от друг, зачервени и останали без дъх.

Очите на Джъстин блестяха, изпълнени с нежност, която Марджи съзираше за първи път.

— Ето така ми харесваш — пошегува се той. — Разбра ли, че се усмихваш?

Марджи начаса си придаде сериозен вид, а Джъстин я хвана за ръка.

— Ела! — нареди мъжът. — Може би ще продължим после...

— Няма да има после! — прекъсна го Марджи, която чак сега си спомни за решението си да напусне Гленарон час по-скоро.

— Ще видим! — отвърна той и мълчаливо я поведе надолу по стълбите.

Не избягаше ли начаса от този мъж, животът ѝ наистина щеше да се превърне в ад! Само още една целувка, един омагьосващ поглед на тези красиви очи, и щеше да падне в капана на брак без любов. Унилата Катрин, нервният Марк и мрачният Морис седяха около масата. О, Господи, помисли Марджи, по-лошо е и от снощи, но сигурно ще живнат, като им съобщя, че си тръгвам.

— Ще ви освободя от досадното си присъствие — високо каза тя, след като мъжът ѝ я настани. — Утре си заминавам! Джъстин, ще ти бъда много благодарна, ако ми направиш резервация за първия възможен полет.

Катрин възкликна сподавено, Морис се усмихна лукаво като доволен котарак, уловил сочна мишка, Марк прочисти гърлото си, а Джъстин стовари чашата с вино на масата.

— Не става! — отсече той.

Марджи застина от изумление, а всички други притаиха дъх.

— Какво значи това? Искам да се прибера вкъщи! Смятам, че решението ми е разумно. Освен това съм си събрала багажа.

— Разопаковай го!

— Джъстин...

— Мисля, че брат ми иска да разгледате Шотландия, преди да си заминете — дипломатично се намеси Марк. — Предложих му утре да ви покаже някои забележителности. Защо не останете още няколко дни?

Марджи поклати глава. Не разбираше защо Марк се е загрижил толкова много за нея и внезапно си спомни израза на лицето му, когато предния ден бе заварил двете жени в градината. Всичко й стана ясно. Марк смяташе брат си за сериозен претендент за ръката на Катрин, в която самият той бе влюбен. Ако законната жена на Джъстин ангажираше цялото му внимание, Марк щеше да разполага с повече шансове да спечели сърцето на любимата си. Не, Марджи нямаше да разглежда никакви си забележителности само за да направи услуга на Марк. Искаше да се прибере вкъщи.

— Много мило от ваша страна — отвърна му тя, тъкмо когато им сервираха шотландска съомга. — И от твоя, Джъстин, но наистина се налага да замина.

— Изобщо не се налага да си заминаваш!

Марджи никога не бе долавяла такава властност в тона му.

— Джъстин, нямаш право да ме командваш! — рязко възрази тя. Той най-неочаквано й се усмихна широко, а в студените му сиви очи заиграха дяволити пламъчета.

— Имам — невинно подметка той. — Май си забравила нещо.

— Какво по-точно?

— Че си моя съпруга!

Въздухът се зареди с напрежение. Бледото лице на Катрин поруменя, в очите на Марк се появи дълбока загриженост, а Морис гледаше навъсено сина си със здраво стиснати юмруци, сякаш всеки момент щеше да удари по масата.

— Джъстин, Маргьорит е съвсем права! — отсече той и се наведе напред. — Тя е твоя съпруга само по документи, няма работа тук и много добре го съзнава!

— Татко! — възпротиви се Марк.

— Чичо Морис... — прошепна Катрин.

— Няма какво повече да говорим! — изсъска той, без да им обръща внимание. — Маргъорит трябва да си отиде!

— Така ли? — Джъстин не гледаше към баща си, нито към Катрин или Марк. Предизвикателният му поглед бе впит в Марджи.

Тя понечи да потвърди, че трябва да си замине, сетне обърканият ѝ взор се помъчи да избегне затаеното обещание в очите му и се спря на Морис. Когато забеляза доволната му усмивка и надменната поза, тя се обърна и тихо каза:

— Може би ще остана още един ден.

Сега бе ред на Джъстин да триумфира, но зад възторга му се долавяше и известно облекчение. Той се облегна назад и отпи от виното със самодоволна усмивка.

Марджи отрязва парче от съомгата. Крадешком погледна Джъстин, но той улови погледа ѝ и въпросително повдигна вежди. В този миг самообладанието ѝ се изпари. Без да се замисля, заби тока на обувката си в глезена му. По лицето на Джъстин се изписа болка, но той не се издаде. След няколко минути обаче прошепна: „Кучка“, а стъпалото му едва не смачка пръстите ѝ.

— Ох! — простена Марджи и се вбеси, че не е могла да се въздържи. Няколко души, които вечеряха на съседните маси, любопитно извърнаха глави към тях, а отсреща втренчено я гледаха три чифта очи. — Извинете ме. Ударих си коляното в масата — неловко смотолехи тя.

Три глави кимнаха колебливо. Четвъртият на масата съсредоточено съзерцаваше чашата с вино.

Когато минаха в салона за кафето, Марджи кипеше от възмущение. Нима се бе съгласила да разглежда шотландските забележителности с този мъж? Това бе най-неразумното обещание в живота ѝ.

Когато отпи от горещата течност, реши да се откаже от кроежите си за отмъщение. Контраатаката на Джъстин бе напълно оправдана и — както винаги — той излезе победител. Марджи стисна устни, но в следния миг погледът ѝ срещна този на Джъстин и тя усети, че я напушва смях. Останалите мълчаливо преглъщаха кафето си. Морис изглеждаше дълбоко отвратен.

Е, много съм решителна, няма що, каза си младата жена, когато се оттегли в стаята си. Заяви на Джъстин, че си заминава, а само след

минута се съгласи да остане. Каква абсурдна история! Тя въздъхна, примирено сви рамене и реши да се остави в ръцете на съдбата...

Когато на следващата сутрин я събуди настойчивото почукване на дъжда по стъклата, първо помисли, че съдбата ѝ е изиграла лош номер, но после реши, че нищо, дори лошото време, не може да попречи на Джъстин да осъществи плановете си.

Обу джинси, облече топъл син пуловер и слезе на закуска. Докато се хранеха, тя подхвърли небрежно, че щом времето е против тях, по-добре е да се върне към първоначалната си идея и да се върне във Виктория.

— Глупости! — срязва я Джъстин. — И дума да не става! Ако се водим по времето, значи изобщо не трябва да си показваме носа навън. Аз лично не възнамерявам да прекарам почивката си в бара на Гленарон, да се наливам с местно малцово уиски — което, между другото, е превъзходно — и да гледам литографии на елени с огромни рога.

— Джъстин е прав, Маргъорит — намеси се Марк и ѝ се усмихна. — Лошото време не е пречка.

Не е, каза си Марджи, щом ти ще прекараш деня насаме с Катрин. Почуди се как ли ще се отърват от Морис, но после отсъди, че това изобщо не я засяга.

Малко по-късно, под студения шибав дъжд, Джъстин и Марджи качиха в колата одеяла, кошница със сандвичи, чай и потеглиха.

Летните бури в Шотландия наистина не бяха шега работа. Колата пълзеше нагоре по един хълм. Силните пориви на вятъра огъваха крайпътните дървета до земята. Марджи присви очи, защото видимостта бе не повече от два-три метра. Имаше усещането, че поройният дъжд ще ги отнесе.

— Не е ли по-добре да се върнем? — колебливо предложи тя.

— Защо? — Джъстин се разсмя. Сякаш усилията да задържи колата на пътя го забавляваха.

— Защото не се вижда нищо...

— Бурята ще отmine скоро. Какво искаш да разгледаш?

— Нещо сухо — отвърна Марджи.

— Интересува ли те как се прави местното уиски? Дестилационната е наблизно. Там със сигурност ще се загрееш. Или предпочиташ един истински шотландски замък?

— Не се нуждая от загреване — отсече тя.

— Така ли? — Пламтящият му поглед обгърна тялото ѝ, сетне Джъстин отново се съсредоточи в шофирането. Заля я гореща вълна. Не, наистина нямаше нужда от затопляне!

— Искам да разгледам най-близкия замък — бързо рече тя.

— Ще те заведе в Крейдживар. Твоите желания са заповед за мен! — Джъстин рязко завъртя волана и обърна посоката. След половин час прекосиха ширнало се зелено поле и колата спря на върха на живописен хълм, подгизнал от дъжда. Хванаха се за ръце и се втурнаха към високата червеникава кула, която се извисяваше към небето като естествено продължение на пейзажа.

Марджи успя да хвърли само един бегъл поглед на този шедьовър на традиционната шотландска архитектура с конусовидни приказни кулички и кръгли куполи, тъй като Джъстин бързо я въведе в сухото фоайе. Усмехнати се обърнаха един към друг, но погледите им се срещнаха и двамата се отдръпнаха назад като ужилени. В мълчание се заизкачваха по старината гранитна стълба към първия етаж.

Младата жена бе омагьосана от красотата на пищната зала със сводест таван и самобитна мебелировка. И докато изразяваше възторга си от картините и дърворезбите, постоянно усещаше близостта на Джъстин. Макар че се радваше на красивия замък и на присъствието на любимия мъж, Марджи бе и тъжна. Като че ли ѝ бяха отнели нещо прекрасно. Нещо прекрасно, което никога не бе притежавала...

След поредната яростна атака по прозорците дъждът внезапно спря. Настроението на младата жена се разведри, щом облаците се разкъсаха и златисти лъчи окъпаха горната площадка на кулата. Пред погледа им се простираха шотландските възвишения, обагрени в смарагдовозелено от слънчевата светлина.

След като разгледаха всичките шест етажа и излязоха в градината, Марджи вдигна очи към Джъстин и се усмихна.

— Беше прекрасно! — промълви тя.

— Да, наистина — отвърна мъжът, който не гледаше към Крейдживар, а към сияещото ѝ лице. Сетне се извърна рязко и

прошепна дрезгаво: — Прочете ли девиза на сър Джон Червения, Маргьорит? „Не буди спящите кучета“.

Нещо в гласа му подсказа на Марджи, че той не говори за баронета, живял през седемнайсети век, а за един много жизнен съвременен мъж. Взря се в суровите му черти и се почуди с какво ли го е разгневила толкова.

Мълчаливо се отправиха към колата и Джъстин потегли със същия мрачен израз на лицето.

Добре, каза си Марджи. Добре! Не го бе молила да я развежда! Щом искаше да се прави на мрачен герой, нямаше да му пречи. Да се цупи, колкото си иска!

По пладне Джъстин спря колата над един стръмен пуст речен бряг. Пурпурните гористи хълмове отгатък криволичещия планински път се издигаха досами тежките сиви облаци. Буйният поток под тях устремно бързаше към срещата си с широката спокойна река и морето.

Джъстин извади от колата кошницата със сандвичите, одеялата, хвана Марджи за ръка и я поведе надолу по хлъзгавия скат към една полянка под дърветата. Постла одеялата на тучната трева зад масивен скален отломък и й направи знак да седне. Тя се подчини и наметна раменете си с плътното морскосиньо сако. Джъстин се настани подалеч от нея и тържествено й протегна един сандвич.

Господи, той наистина бе много кисел! На Марджи й се прииска да разсее мрачните му мисли, но сетне се отказа. Мълчаха, заслушани в ромоленето на бистрите води и самотното свистене на вятъра в клонака. Сандвичите и чайт бяха унищожени със завидна скорост. Джъстин натъпка обвивките в кафяв хартиен плик, излегна се на одеялото с ръце, кръстосани под главата си, и чак сега я погледна.

Марджи му се усмихна леко в отговор. Стори й се много мъжествен и строен в пуловера и кадифения панталон, очертаващ бедрата и ханша му. Все пак не й се искаше първа да наруши неловкото мълчание.

Джъстин най-сетне отвърна на усмивката й.

— Май хрумването ми не бе от най-добрите — отбеляза той.

— Какво искаш да кажеш?

— Да се уединим сред този див и самотен пейзаж. Може би сме първите хора, които стъпват тук от години.

— Все пак не разбирам защо хрумването ти да не е добро.

— Защото те желая! — Устните му се изкривиха от горчивина. — Мисля, че и ти ме желаяш, но имам усещането, че ако те докосна, ще избягаш като Пепеляшка в полунощ, дори без да ми оставиш една от кристалните си пантофки!

Ето каква била причината за мрачното настроение. Той я желаяше, но се боеше, да не би да направи погрешна стъпка и да я загуби!

— Желаяш ли ме, Маргьорит? — Властният и суров тон не допускаше нито лъжа, нито увъртане.

Нямаше смисъл да отрича. Очите ѝ с копнеж попиваха стройното му тяло, изтегнато съблазнително до нея.

— Да — откъсна се от устните ѝ. — Желая те, Джъстин, но няма да се любим.

— Защо?

— Защото само желанието не е достатъчно.

— Разбирам. — Очите му бяха студени като дъжда, шибав безлюдните поля, и за миг Марджи помисли, че мъжът ѝ страда. Понечи да го приласкае, да помилва дълбоките бразди между веждите му, когато той подметна жестоко: — В такъв случай ще посветя вниманието си изцяло на Катрин!

Марджи ахна. Бе го казал, само за да я нарани!

— Тя е влюбена в Марк, Джъстин.

— Какво? — Мъжът подскочи, сетне отново се отпусна, а лицето му се изкриви в гримаса на неверие. — Пак дрънкаш глупости! — скастри я.

— Не е вярно! — възпротиви се тя и едвам се въздържа да не го разтърси здравата, но се побоя. — Изобщо не дрънкам глупости! Мисля, че и Марк я обича!

— Ами! Я не ставай глупава! Брат ми може да ѝ бъде единствено приятел. Ако Катрин се омъжи за един от двамата, това ще бъде аз!

Марджи се предаде.

— Прекалено си самоуверен — уморено отбеляза тя. — Никоя жена ли не ти е отказвала?

— Само една, която бе важна за мен — загадъчно отвърна той, сетне ѝ хвърли провокиращ поглед, който усили желанието ѝ да го разтърси. — Бъдете предпазлива, млада госпожо! Намирате се на диво

и усамотено място. — Той се опря на лакът, а лицето му опасно се приближи до нейното.

Марджи усети тръпчивия му дъх по бузата си. Близостта му разтърсваше цялото ѝ същество, ала пресметливият му поглед я плашеше.

— Хей, не ме стряскай! — пошегува се тя.

— Това е само началото...

— Начало на какво? — лекомислено попита жената.

— Да ти покажа ли? — Пръстите му се плъзнаха по бедрото ѝ.

— Не — изстена тя. — Това е само физическо желание, Джъстин!

— И какво лошо има в това? — подкупващо попита той.

— Не е любов!

Пръстите му се отдръпнаха като опарени.

— Любов ли? — повтори той. — А, да! За съжаление, това романтично чувство винаги ме е отбягвало. Загубата е единствено моя. — В тона му прозвуча искрена горчивина, а от очите струеше истинска болка. За първи път Марджи забрави собствените си терзания и разбра, че и Джъстин е познал страданието, че не всичко в живота му е вървяло като по вода.

Без да съзнава какво върши, тя протегна ръка, за да докосне дълбоката бразда между веждите му. Джъстин простена, хвана я за китката и силно я привлече към себе си.

— Защо се караме, Маргъорит?

— Ние не се караме... — шепнешком отвърна тя.

Той се отпусна на одеялото и я привлече към широките си гърди. Разтворените ѝ устни се спуснаха към неговите. Сливането им бе неизбежно и необратимо като течението на реката към морето. И този път нито възрастта, нито спомените от далечното минало можеха да обуздаят копнежа, овладял съществуването на Марджи толкова отдавна, че тя не можеше да си спомни за времето, когато бе живяла без Джъстин.

„Спящите кучета“ на Джъстин бяха пробудени и нито той, нито тя щяха да намерят покой, докато гладът им не бъде утолен...

СЕДМА ГЛАВА

Бавно и неумолимо ръката му се прокрадна към тила на Марджи и пръстите се заровиха в русите ѝ коси. Устните му се впиха в нейните. Другата му ръка все още държеше в плен талията ѝ. И двамата да знаеха, че оттук нататък връщане няма.

Ръцете на Джъстин започнаха да изследват тялото, копняло за него толкова дълго. Пръстите му мачкаха, галеха, притискаха, а тя мъркаше като доволно котенце.

— Маргъорит, ти си прекрасна! — дрезгаво изстена той, претърколи я по гръб и страстно я целуна. По жилите ѝ сякаш потече разтопена лава.

Марджи отвърщаше на ласките му с цялата си дълго таена страст. Пъхна ръце под пуловера му, за да почувства копринената кожа на гърба. Хладният планински ветрец милваше разголените тела и подклаждаше още по-силно желанието им.

Устните му слязоха надолу към шията и гърдите ѝ, а ръцете трескаво разкопчаха колана ѝ. След миг сакото ѝ полетя към една скала, последвано от неговия пуловер.

Марджи ахна възхитено при вида на мургавото великолепиe на голото му тяло, на мъжествеността, криеща се под изисканата външност на Джъстин. В следния миг той я притисна с цялата си тежест, а зърната на гърдите ѝ се втвърдиха от допира. Зъбите му я хапеха лекичко, а устните откриха онова, което търсеха, и започнаха да я измъчват бавно и сладостно.

Тя изстена, а когато джинсите ѝ се присъединиха към сакото и пуловера, разбра, че е настъпил мигът, който бе очаквала през целия си живот.

Сега, след като преодоля и последната преграда, Джъстин внезапно стана мил и нежен. Пръстите му се движеха плавно, с благоговение по бедрата и корема ѝ.

— Искам те, Джъстин! Моля те, сега! — шепнеха устните ѝ.

Той даде воля на лудостта си едва когато се увери, че тя е напълно готова, и я облада нежно и внимателно — като безценен дар.

Вълната на страстта ги понесе на гребена си и двамата пресякоха границата към един омагьосан пъстроцветен цвят. Нямаше болка. Имаше само наслада. И любов, която щеше да трае вечно за Марджи.

Свежият ветрец погали голото ѝ тяло, тя потръпна и се върна на земята с ясната мисъл, че Джъстин е бил воден не от любовта си, а от чисто физически порив. В следващия миг той се изправи гъвкаво на крака и се протегна за дрехите им.

— Ще настинеш! — рече той и понечи да нахлузи пуловера през главата ѝ, но погледът му изведнъж се спря на дантеления сутиен в ръката му. Марджи се засмя.

— Обърка реда — пошегува се тя.

— Знам по-добре от теб — отвърна той.

— Не се и съмнявам, че имаш богат опит — сухо подхвърли Марджи.

— Така е, но не съм свикнал да спя с девственици. Защо не ми каза, Маргъорит?

Ето защо се бе отдръпнал от нея!

— Щеше ли да има някаква разлика? Не си направил нищо лошо пред Бога и закона, Джъстин. Съпругът се ползва с предимство при подобни случаи — опита отново да се пошегува тя.

— Все пак защо си се пазила през всичките тези години? Ти си толкова красива и страстна... Не мога да те разбера.

Вятърът се усили и сиви облаци се скупчиха на небето. Марджи бързо се облече, а Джъстин не сваляше поглед от нея.

— Защо, Маргъорит?

— Защото аз... — Не, не можеше да му каже истината — че винаги го бе обичала и тъй като не можеше да го притежава, не бе позволила на друг да я има. Нямаше да понесе смайването и вината в очите му, ако признаеше чувствата си. Никога нямаше да забрави погледа му в онзи далечен ден, когато му съобщиха, че трябва да се ожени за нея. — Защото не исках — безизразно рече тя.

— Никога ли? — Той се намръщи от учудване.

— Веднъж бях доста близо до това... Бях на двадесет и пет години. Реших, че може би пропускам нещо и си струва да опитам. От време на време се срещах с един мъж, харесвах го, а той ме желаше...

— Не се и съмнявам. — Седна до нея и силно удари е юмрук по земята.

— Да, но не можах да го направя!

— Радвам се! — Той се разсмя и бързо скочи на крака. — Макар че всъщност няма значение. Все още ли съм ти съпруг само по документи, Маргьорит?

— Вече не...

— И аз мисля така. — Мъжът се взря в нея, но тя не успя да разчете посланието в погледа му. Чак сега осъзна, че бракът им най-после е консумиран, и то по великолепен начин, но сякаш веднага след това се бяха върнали назад към деня на фиктивната сватба и последвалите две години хладно съжителство. Все пак сега Джъстин бе по-различен — струваше й се разгневен и объркан както никога.

— Защо го направи този път, Маргьорит? — попита той с ръце в джобовете и поглед, вперен в реката.

От сърце копнееше да извика: „Защото те обичам, глупчо!“, но не можеше. Задоволил физическия си глад, Джъстин отново себе превърнал в студен и чужд човек и сигурно съжаляваше за споделената близост.

— Защото си много привлекателен — весело отвърна тя. — Мисля, че си невероятно секси — добави с палава усмивка.

Това бе истина, макар и не цялата. Без съмнение, комплиментите й щяха да поласкаят и без друго напопаното му самочувствие, но сега Джъстин спокойно щеше да се ожени за някоя друга. Никога нямаше да узнае, че завинаги е разбил сърцето й. За нейно учудване отговорът й не му се понрави. Той се извърна рязко, сграбчи ръцете й, безцеремонно я изправи на крака и я изгледа изпепеляващо.

— Надявам се, че съм си свършил добре работата!

— Джъстин, как смееш да ми говориш така? За какъв се мислиш? — Тя се откопчи от хватката му и посегна да го зашлеви през красивото, подигравателно изкривено лице, но той улови китките й.

— Предупреждавам те, че винаги отвръщам на ударите!

— Лишен си от всякакви скрупули! — изсъска тя.

— Права си!

Марджи му хвърли яростен поглед, русите й коси бяха разрошени, а сините очи мятаха мълнии. Изразът на лицето му се смекчи, пръстите се отпуснаха и започнаха да милват китките й.

— Права си! — прошепна той. — Кой съм аз, по дяволите? Защо се бием, Маргьорит? Аз не искам битка, а целувка! — Мъжът наведе глава и в мига, в който устните му докоснаха нейните, желанието за съпротива я напусна и тя се предаде в негова власт. Този път целувката им бе продължителна, сладостна и нежна — целувка на двама души, които знаеха всичко един за друг, но копнееха за още.

— Извинявай, че те обидих, Маргьорит! — промълви Джъстин, след като откъсна устни от нейните и се усмихна горчиво: — Все пак беше ли ти хубаво?

Не й бе трудно да му отговори, защото той не й се присмиваше, а просто искаше да узнае дали я е направил щастлива.

— Да — прошепна тя с дяволити пламъчета в очите. — Беше много, много хубаво...

— Добре. — Разкърши рамене и й се усмихна. — И на мен ми бе хубаво. Струваше си чакането...

— Някога не бе нужно да чакаш — спокойно рече тя, когато първите капки дъжд намокриха лицето й.

Той понечи да вдигне одеялата, но се изправи и я изгледа продължително.

— Нямам навик да спя с момиченца, Маргьорит!

Марджи отвори уста да му кресне в лицето, че не е била момиченце, че не става дума за съпружески права, а за чувствата на една жена, която все още бе негова съпруга. Но преглътна. Джъстин не искаше да проумее истината и така бе по-добре.

— Вече няма значение, Джъстин! И двамата знаем, че това не бива да се повтаря! — Затаи дъх в очакване на отговора му.

Мина доста време.

— Защо?

— Знаеш, че не бива.

Дългите ресници замрежиха очите му и той мълчаливо продължи да прибира остатъците от пикника, сетне й помогна да се изправи.

Когато се изкачиха на пътя, заваля проливен дъжд. Джъстин внезапно спря, прегърна я през талията и се наведе да я целуне леко по челото. Сетне се качиха в колата и потеглиха надолу по хълма. Внезапно Джъстин изви волана и спря на банкета.

— Хей, какво те прихваща?

Той удари по гърба на седалката ѝ, а очите му — сиви и студени като стомана — приковаха нейните.

— Остани с мен, Маргьорит! Като моя съпруга! — дрезгаво прошепна Джъстин.

— Не мога...

Той затвори очи, сетне бързо ги отвори.

— Маргьорит, имам нужда от теб. Аз... — Младата жена затаи дъх и целият свят застина в очакване с нея. — Желая те! Не разбираш ли?

Марджи въздъхна бавно и мъчително. О, да, разбираше го, и още как! Джъстин я желаше, но любовта бе непозната за него. Нищо не се бе променило!

— Не мога да остана с теб — рече тя. Силна болка раздираше сърцето ѝ и думите се откъснаха с труд от устните и. — Няма да излезе нищо! А днес следобед... Знаеш, че в живота стават такива неща, нали?

Той извърна лице и дълго мълча.

— Да, случват се и такива неща.

Господи, не ѝ се искаше да остане в спомените му просто като една следобедна лудорийка, но нямаше друг избор...

— Съжалявам, че се случи така — промълви Марджи.

— Никога не казвай, че съжаляваш, Маргьорит! — Погледът му бе замъглен и нежен. — Беше чудесно. И стига сме спорили! — уморено предложи, а дъждът плющеше по предното стъкло.

— Добре — съгласи се тя. — Но утре си заминавам!

— Не! — Марджи подскочи, когато юмрукът му се стовари върху волана. — Няма да си заминеш! Обещах ти почивка и ще я получиш!

— Джъстин, няма смисъл...

— Изслушай ме, по дяволите! — Лицето му потъмня от гняв. — Ще останеш! — Стисна устни и отново се извърна.

Този човек бе луд! Наблюдаваше изразителния му профил и внезапно усети прилив на желание. Пръстите му стискаха волана до побеляване. Когато Джъстин уморено отпусна глава върху ръцете си, ѝ се стори толкова самотен и уязвим, че го съжали. Може би не бе способен да обича, но това не значеше, че е лишен от чувства. Марджи колебливо докосна рамото му.

— Маргъорит! — Той подскочи като че ли го бе одрала, но когато видя големите ѝ сини очи, които го гледаха с тъга и отчаяние, ръката му обви раменете ѝ. — Няма да си ходиш! Моля те, остани!

Знаеше, че я бе помолил само от вежливост — всъщност ѝ бе заповядал да остане и очакваше от нея да се подчини. Тя отстъпи, тъй като силите ѝ бяха на привършване.

— Добре, Джъстин — тихо рече, без да откъсва очи от дъждовните струи по стъклото. — Ще остана още няколко дни.

Съзнаваше, че капитулацията ѝ е нелепа и рискована, но от няколко дни вървеше по ръба на пропастта и опасността вече не ѝ правеше впечатление. Мъжът кимна уверено, сякаш бе сигурен, че тя ще склони пред волята му, и безмълвно запали мотора. Един час покъсно се прибраха в Гленарон.

Марджи седеше на креслото до прозореца с лакти, опрени на перваза. Подът зад нея бе осеян с обувки, бельо и дрехи.

Бяха минали три дни, откакто се любиха с Джъстин край реката. Мислите ѝ постоянно се въртяха около незабравимите часове, прекарани с любимия мъж. Мигове, които щяха да се съхранят в паметта ѝ като безценно съкровище.

Ставаше ѝ все по-трудно да бъде близо до Джъстин, да го гледа как се държи очарователно с Катрин, приятелски с Марк и вежливо с баща си. А към нея сякаш изпитваше стаено отвращение, което превръщаше молбата му да остане в жива подигравка. Катрин непрекъснато търсеше компанията му и двамата често ходеха на риба. Няколко пъти той предлага на Марджи да разгледат някои забележителности, но тя все му отказваше под предлог, че е уморена и иска да се разхожда сама сред природата.

Обърканият Марк също бродеше самотен и тъжен из полетата.

Защо Джъстин бе настоял Марджи да остане? Та тя прекарваше голяма част от времето в мрачни размисли в стаята. Вечерите бяха ужасни. Бе истинско мъчение да е толкова близо до любимия мъж и да не може да го докосне, нито да изрази чувствата си. Гордостта, която ѝ бе помогнала да издържи онези мъчителни две години, я крепеше и сега. Джъстин никога нямаше да узнае истината! Той се държеше любезно с нея, макар че зад безстрастното му поведение тлееше

чувствена жарава, готова да лумне. Изобщо не личеше, че ги е свързвало нещо повече от приятелство. Само понякога ѝ се струваше, че в студените му очи съзира страдание, не по-малко от нейното.

Марджи зарови лице в ръцете си. Не можеше да издържа повече. На всяка цена трябваше да се махне оттук! Само че всеки път, щом решише да действа, силите не ѝ стигаха. Не можеше да понася близостта на Джъстин, но нямаше да преживее и раздялата с него. Тя махна с ръка и си удари лакътя на ръба на перваза. Намръщи се и бързо се изправи. По-добре да се поразходи на чист въздух.

Бродеше по алеята без определена цел и посока, когато забеляза един мъж да се приближава към нея. Висок мъж със скована походка. По дяволите, помисли си Марджи, Морис! Точно той ми трябваше!

Дълбокото подозрение, което Морис питаеше към втората си братовчедка, не бе отслабнало нито за миг. Говореше с нея сухо и студено, и то само когато се налагаше. През по-голямата част от времето се преструваше, че не я забелязва. Е, да, но този път нямаше начин да не я види. Щяха да се сблъскат всеки момент.

— Добър ден — поздрави високо Марджи. — Днес не сте ли на риба, братовчедо Морис? — Тя се усмихна сладко, за да го подразни.

Той се закова на място.

— Не, днес почивам. Мисля, че Катрин отиде на риба. С Джъстин — заяви старецът и се ухили злобно.

— Колко хубаво! — стоически подхвърли снаха му.

— Наистина е хубаво! — озъби се Морис, а белите му вежди се сключиха. — Ако вие не се бяхте появили на сцената да развалите всичко, досега разводът ви щеше да бъде в ход, а пътят за годежа на сина ми с Катрин — свободен.

Вбесената Марджи реши да отвърне на удара.

— За ваше сведение, братовчедо Морис — троснато поде тя, — „не съм се появила на сцената“, а синът ви ме покани да се запозная с милото си семейство. Не се тревожете! Няма да проваля плановете ви! Ще ви стане много приятно, като ви кажа, че макар и Джъстин да не е направил предложение на Катрин, той... Той не ме обича! — Гласът ѝ изневери, а ръката ѝ политна нагоре да прикрие бликналите сълзи.

Морис се взираше в нея, а здраво стиснатите му устни помръднаха леко. За миг ѝ се стори, че забелязва по лицето му нещо подобно на разбиране.

— Ясно! — отсече той. — Съжалявам, че ви разстроих, Маргьорит, но разбирате ли, много съм привързан към Катрин. Познавам я от дете и винаги съм се надявал да се омъжи за един от синовете ми. Тъй като Марк не иска да се обвързва, остава Джъстин. Смятам брака му с вас за проява на младежка лудост. — Възрастният мъж поглади брадичката си. — Вината не е ваша, разбира се! Обвинявам единствено него, но и не желая нищо... — той се подсмихна — ... и никой да застава между сина ми и Катрин.

За пръв път Морис разговаряше с нея като че бе нещо повече от глупава слугиня, която пречи на наследника му да се задоми с подходяща съпруга. Внезапно ѝ дойде много.

— Да! — изхълца тя. — Напълно ви разбирам. Моля да ме извините! — И, недочакала отговор, тя профуча покрай него надолу по алеята, сякаш я преследваше самият дявол.

Останала без дъх, достигна мястото, където някога се бяха издигали железните порти на Гленарон. Хвърли се безсилно на тревата и впери невиждащ поглед в небето. По бузите ѝ се стичаха сълзи.

Какво ѝ ставаше? Защо ѝ трябваше да стои тук, само за да се измъчва и да изпада в истерия от най-малкия намек?

Все още лежеше на същото място с изсъхнали очи и диреше сред облаците отговора, който вече знаеше, когато Джъстин и Катрин пристигнаха с колата, забелязаха я и спряха.

— Какво правиш, по дяволите? — В първия миг очите му потъмняха от загриженост, но щом установи, че е невредима, заблестяха гневно.

— Радвам се на слънцето — безгрижно отвърна Марджи и бързо се изправи на крака.

— Хотелът предоставя шезлонги на гостите, които желаят да правят слънчеви бани под дъжда — иронично отвърна той и посочи към буреносните облаци на небосвода. — Няма защо да изкарваш акъла на хората, като се правиш на добре съхранен труп.

— Съжалявам — иронично подхвърли събеседничката му. — Не предполагах, че не можеш да отличиш едно живо женско тяло от безжизнен труп.

В очите му проблесна жажда за мъст и той пристъпи към нея, но Катрин бързо застана между тях и им предложи да не се държат като деца.

— Не е станало нищо лошо! — твърдо заяви тя. — Маргьорит не е ранена, Джъстин! Маргьорит, той просто е загрижен за вас! Не е искал да бъде груб!

Така си мислиш, кисело си каза Марджи. И в същото време се възхити от умението, с което Катрин предотврати разразяващата се буря. От нея щеше да излезе прекрасна съпруга.

— Имате право! — спокойно рече тя. — Джъстин... — Пое си дъх и продължи: — Благодаря ти за загрижеността!

— Хммм... — Той ѝ хвърли един пренебрежителен поглед и ѝ нареди да се качва в колата.

На върха на езика ѝ бе да му откаже, но в този момент заваля проливен дъжд, който я принуди да преглътне честолюбието си. Намести се на задната седалка и с удоволствие впи очи в мускулестите рамене и тъмната коса на Джъстин. О, Господи, простена наум. Тазвечерното изпитание щеше да бъде най-тежкото!

Оказа се, че греши. Лошото настроение бе напуснало Джъстин и той водеше лек непринуден разговор, като не пропускаше да включи и нея. За пръв път по време на вечеря Марджи нямаше усещането, че се намира в центъра на опустошителен ураган. Морис се държеше учтиво, а злостният сарказъм отсъстваше от думите му. Марк и Катрин също подхвърляха умело топката на разговора. Само набито око можеше да открие белезите на напрежение зад всяко от хладно усмихнатите лица.

След вечеря Марджи се извини с главоболие и хукна нагоре към стаята си. Студеният дъжд плющеше по стъклата и усилваше отчаянието, обзело душата ѝ. Атмосферата бе наситена с тъга и отчаяние, сякаш над главата ѝ бе надвиснала печална орис, която не можеше да избегне.

Измина половин час, но нито времето, нито мрачното ѝ настроение се проясниха. Внезапно Марджи осъзна, че има нужда от човешко присъствие, в противен случай щеше да изпадне в жестока депресия.

Отвори вратата и тъкмо да прекрачи прага, когато забеляза две познати фигури да се качват по стълбите — Джъстин и Катрин. Инстинктивно се отдръпна назад.

— Джъстин, скъпи! — изчурулика съблазнително Катрин. — Какъв прекрасен ден! Само ти и аз... — Последва дълга задушевна

въздишка и двамата бавно приближиха към стаята на Марджи.

— Да, скъпа! — прошепна Джъстин, прегърна Катрин през талията и я привлече към гърдите си. Марджи долови леко изохкване, видя как Катрин преглъща мъчително, дарява Джъстин с широка сияйна усмивка и повдига лице за целувка. Мъжът изпълни прилежно задължението си, партньорката му се отдръпна зачервена и задъхана, все още с онази глупава усмивка, застинала върху устните ѝ.

— И това беше прекрасно! — дрезгаво прошепна тя.

Марджи затвори вратата полекичка и се облегна на нея. В този миг чу още един глас. Не успя да различи думите му, но тонът определено бе гневен. Последва шум от отдалечаващи се стъпки. Стисна очи, за да прогони болезнената картина — Катрин в обятията на Джъстин, който я целува страстно, както бе целувал и нея самата! Катрин му била само приятелка! Какво лицемерие!

Странно, но не се сърдеше на Катрин. Би трябвало да гори от желание да ѝ издере очите, но не изпитваше нищо подобно. Виж, Джъстин заслужаваше да бъде наказан! Застави я да остане, за да се натиска с други жени под носа ѝ!

Марджи нервно прокара пръсти през косите си. Може би той не бе виновен. Сигурно бе приел думите ѝ за чиста монета и бе решил да се сдобие с подходяща съпруга. Нямаше право да го обвинява, но и нямаше да остане в имението нито секунда повече. Щеше да си тръгне още тази нощ, без да уведомява никого. След сцената в коридора нямаше сили да се изправи лице в лице с Джъстин. Освен това, той щеше да се опита да я спре.

Бавно, с разкъсвани от болка гърди и натежали като олово крайници, тя стовари куфарите си на леглото и започна да хвърля безразборно багажа си в тях.

Тъкмо затваряше втория, когато някой почука на вратата. Марджи не отговори.

— Добре ли си, Маргьорит? — долетя отвън гласът на Джъстин, по-нежен и мелодичен от всякога. Сърцето ѝ се качи в гърлото.

— Да, благодаря ти! Главоболието ми мина — отвърна тя с треперещ глас. — Легнала съм си.

Той си тръгна, а тя зачака да стане полунощ, като отчаяно се опитваше да прогони образа му от мислите си. Най-сетне, когато навсякъде се възцари тишина, вдигна куфарите и се прокрадна надолу

по стълбите. Големият полилей бе угасен, но приглушеното странично осветление хвърляше зловещи сенки по пода. Килимът наподобяваше локва кръв.

Марджи остави куфарите и бавно тръгна към телефонния автомат в дъното на фойето. Рецепцията бе затворена и се налагаше сама да си поръча такси, което едва ли щеше да пристигне скоро.

Големият часовник започна да отброява часа на вещиците и тя подскочи. В същия момент висока призрачна фигура се надигна от резбования дървен стол пред нея, тя се препъна и от гърлото ѝ излезе сподавен вик.

— Уплаших ли те? — Гласът на Джъстин раздра ноцната тишина. — Вината е единствено твоя, скъпа! Млади дами, които се измъкват крадешком посред нощ, сами си просят неприятностите...

ОСМА ГЛАВА

Ръцете му се вкопчиха в раменете ѝ, а лицето му, странно изкривено от полумрака, се приближи към нейното.

— Джъстин! Какво правиш тук? — възкликна Марджи.

Стомахът ѝ се преобърна от близостта и топлия му дъх, лъхащ леко на уиски.

— Тръгнах да се поразходя, за да ми се проясни главата, и забелязах два куфара да се прокрадват надолу по стълбите. Тъй като по природа съм любопитен, реших да видя кой ли се крие зад тях, но както и да е... Мисля, че въпросът „Какво правиш тук, Маргъорит?“ е много по-актуален. Това ли ти е главоболието? — Посочи куфарите. Тонът му бе спокоен, но Марджи добре съзнаваше, че зад добре премерените думи се крие едва сдържан гняв.

— Наистина ме боли глава и не съм искала да се измъквам крадешком — разгорещено се оправда тя. — Но това бе единственият начин. Кажех ли ти, че си тръгвам, щеше да се опиташ да ме спреш!

— Защо не спазваш условията на сделката?

— Не съм твоя собственост! И не е имало никаква сделка! При тези обстоятелства не разбирам защо държиш да остана! — В следния миг ѝ хрумна нещо. — Каза, че си искал да ти се проясни главата. Да не би да си пиан?

— Де да бях! За съжаление, двете питиета, които погълнах преди няколко часа, не ме развеселиха. Не се опитвам да дойда на себе си от алкохола, а от нещо съвсем друго.

Да, измъчват те угризения заради мен и Катрин, помисли си тя.

— Радвам се да го чуя, а сега ще ми направиш ли път, Джъстин? Трябва да се обадя по телефона!

— Няма да те пусна! — Пръстите му се забиха дълбоко в раменете ѝ.

— Остави ме да си ида, Джъстин!

— Защо си отиваш?

Безсмислено бе да се преструва. Вече не можеше да се измъкне незабелязано. Внезапно ѝ хрумна блестяща идея.

— Ана има нужда от мен — бързо рече Марджи.

— И защо? — Тонът му бе недоверчив.

— Тя... — Младата жена отчаяно започна да търси разумна причина за ненадейното си заминаване и притеснено смотолеве: — Очаква дете.

— Хайде де! — Джъстин нежно прокара палец по шията ѝ. — И мога ли да попитам кога ще се състои щастливото събитие?

— Скоро — необмислено изтърси Марджи.

— Хайде де! — повтори той. — Какво невероятно постижение! Биологическа революция! Нима твърдиш, че продължителността на човешката бременност е намаляла на два месеца?

— Какво искаш да кажеш, Джъстин? — попита тя и потръпна от докосването му.

— Говоря ти за Ана. Доколкото си спомням, тя е доста едра жена, но не забелязах нищо подозрително в областта на корема ѝ. Така че престани да ми пробутваш лъжи, Маргьорит!

— Не исках да те лъжа. Стори ми се, че...

— Да, лесен път за измъкване, нали? По-лесно е да излъжеш, отколкото да кажеш истината!

— Може би. — Тя се поколеба. — Подозираш ли каква е истината, Джъстин?

— Опитвам се да я откроя. Знам само, че те помолих да останеш с мен две седмици, а сега най-неочаквано те залових да се измъкваш, дори без да се сбогуваш. Ще ми кажеш ли защо ме напускаш, Маргьорит?

Марджи не бе в състояние да го стори. Гордостта ѝ не допускаше да му признае, че го напуска от любов. Не желаше да обсъжда и сцената, на която бе станала свидетел преди няколко часа. Болката бе прекалено силна, освен това Джъстин не знаеше, че е подслушала разговора му с Катрин. Не искаше да я помисли за шпионка.

— Така трябва, Джъстин — убедително отвърна тя с огромни усилия на волята. — Не ни е било писано да се съберем. Свободен си да ухажваш Катрин.

— Казах ти, че не я искам — дрезгаво отвърна той. — Искам теб! Нали твърдеше, че тя е влюбена в брат ми?

— Да, но ти не ми повярва. Може би си имал право.

— Ами ако не съм?

— Няма значение. Просто искам да бъдеш щастлив! Това е всичко.

— Ще бъда щастлив, единствено ако останеш с мен, Маргьорит — прошепна той, а пръстите му продължиха да милват шията ѝ. — Ето ти и едно доказателство — произнесе мъжът с дрезгав глас.

Щом ръцете му обхванаха талията ѝ, Марджи замря от бурния прилив на желание. Устните му се впиха в нейните, езикът му преодоля всички прегради и потъна в топлата ѝ уста. Отвърщаше на ласките му с цялата си любов, закътана в сърцето, а някъде дълбоко в съзнанието ѝ пулсираше мисълта, че това е последната ѝ целувка с Джъстин.

Ръцете му се плъзнаха надолу, дланите му обхванаха ханша ѝ и го притиснаха жадно към тялото му. Тя почувства възбуда, която не отстъпваше на нейната. Прегърна го още по-пламенно и си спомни речния бряг... Онзи блажен миг би могъл да се повтори в някоя от спалните на изискания шотландски хотел... Не, колкото и да го искаше, никога повече няма да вкуси близостта с Джъстин. Той не я обичаше, може би бе влюбен в Катрин — бе я целунал само преди няколко часа...

А сега целуваше нея...

С огромни усилия на волята опря ръце в мощните му гърди и когато той вдигна глава, за да я целуне по шията, тя се помъчи да го отблъсне. Джъстин постепенно осъзна, че тя иска да се откопчи от него, изруга под нос и я пусна.

— Какво ти става? — попита той. Дишаше тежко, а устните му бяха леко разтворени. — Какво ти става, Маргьорит?

— Много добре знаеш какво! — Марджи също бе задъхана. — Пусни ме да мина! Трябва да извикам такси! — Този път той изруга високо. — Престани, Джъстин! Успокой се! Трябва да се обадя по телефона!

Той млъкна рязко и за най-голямо нейно учудване сграбчи лявата ѝ китка.

— Не ми казвай да се успокоя, малка братовчедке! — В гласа му прозвуча заплашителна нотка, но Марджи изобщо не се стресна.

— Вече ти казах! — студено отбеляза тя. — Думите ми явно имаха ефект, щом спря да ме заливаш с поток от ругатни, от които би се изчервил дори хипопотам! И, ако обичаш, пусни ръката ми!

За миг настъпи мъртва тишина. Нито вой на вятър, нито проскърцване на дъска, дори часовникът сякаш бе спрял. Сетне Марджи чу как Джъстин издиша бавно, преди да освободи китката ѝ.

— Разбира се, уважаема госпожо — заговори той с леко треперещ глас. — Вашите желания са заповед за мен. Моля да ме извините за простащината. — Замълча, а на нея ѝ се стори, че съзира кривата му усмивка в полумрака. — Сигурна ли си, че хипопотамите се изчервяват?

— Не — отвърна тя с усмивка и почувства как напрежението от последните минути лека-полека се превръща в сковаваща умора. — Джъстин, моля те, наистина трябва да се обадя.

— Не си отивай, Маргьорит! — Палецът му леко помилва бузата ѝ.

— Защо?

— Защото искам да останеш с мен! Нали знаеш?

Да, знаеше. Само да ѝ бе казал, че я обича, и щеше да остане, без изобщо да я е грижа за Катрин.

— Не мога да остана повече с теб, Джъстин! Не искам! — излъга хладнокръвно. — А сега ме пусни да си ида!

Мъжът дълго мълча. Тя не можеше да види лицето му в мрака.

— Не! — Отчаяният му вик разцепи тишината. — Няма да те пусна!

— Не можеш да ме спреш! Не и за дълго! Не можеш да ме държиш тук като затворничка!

— Щом толкова искаш да си вървиш, ще те закарам до Престуик. Смя ли да запитам къде щеше да отидеш с таксито посред нощ?

— До Абърдийн. Мислех да преспя в някой хотел...

— Не ставай глупава! Дори нямаш билет за самолета!

— Ще си намеря!

— Аз те доведох тук и мой дълг е да се погрижа за прибирането ти. Ако можеш да удържиш самоубийствения си порив да се втурнеш в нощта като пощуряла кукумявка, изчакай няколко минути да оставя една бележка на Марк и да докарам колата.

— Не съм и сънувала, че...

— Никой не те кара да сънуваш — грубо я пресече Джъстин. — Сънят свърши. Сега седни на този неудобен стол и ме почакай! Мисля, че ще ти се отрази добре.

Недочакал отговора ѝ, мъжът я хвана за раменете, обърна я и я сложи да седне на твърдия стол. Чак сега Марджи усети колко е изтощена, объркана и нещастна.

Нямаше сили да спори повече.

Два часа и половина по-късно, когато излязоха на магистралата за Глазгоу, с радост би посрещнала всеки спор. Каквото и да е, само не и хладното мълчание, което всеки момент щеше да избухне в леден ураган.

Пътуването им започна почти приятно. Обсъждаха състоянието на пътищата и шансовете на Марджи да хване първия полет, когато малко преди Единбург предната лява гума се спуска и Джъстин отби на банкетата.

Когато разгневеният мъж се хвана да монтира резервната гума, Марджи отвори прозореца и му предложи помощта си. Той я изгледа ядосано.

— Писна ми от теб! — сръза я. — Мога да се оправя и без помощта на една фуста!

Марджи отвърна на погледа му с още по-изпепеляващ.

— Мога да сменя гумата не по-зле от тебе, супермен такъв! И не съм длъжна да търпя скапаното ти настроение!

— Не съм в скапано настроение — изръмжа Джъстин и злостно запокити сандъчето с инструменти на земята. — Просто не ми се ще една красива блондинка да се пробва като механик върху колата ми!

На госпожа Ламонтан ѝ се прииска да го удари с нещо тежко.

— Нямам намерение да се правя на механик! — ядно възрази тя. — И не виждам какво общо има цветът на косата с уменията да смениш спукана гума. Но щом искаш сам да се търкаляш по пътя, няма да ти преча!

— Не се търкалям по пътя! — процеди през зъби Джъстин.

О, да, приятелче, точно това правиш, помисли си Марджи и впи хладен поглед в мъжа, който съблече сакото си и се залови за работа.

— Не е лошо да слезеш! — изсъска той. — Трябва да повдигна колата на крик!

Използваше спуканата гума като претекст да я обижда. Марджи имаше усещането, че този уж цивилизован мъж в действителност е див пещерен човек, готов да скочи и да я повлече за косата.

Безмълвно и високомерно слезе на пътя. Вятърът рошеше тъмните кичури по врата на Джъстин, а силните мускули на ръцете му играеха под ризата. В гърлото ѝ заседна огромна ледена буца, която едва не я задуши. За миг помисли, че Джъстин е раздразнителен и заядлив, защото страда от раздялата като нея. Но това бе невъзможно! Само беше ядосан, защото не бе успял да постигне своето...

Той метна инструментите в багажника, избърса ръцете си в един парцал, изруга, навлече сакото и се качи в колата. Марджи не помръдна, докато той не ѝ отвори вратата с трясък. Сетне се настани на седалката.

Изминаха останалата отсечка от пътя до Престуик в ледено мълчание. На разсъмване закусиха в един хотел близо до летището. Джъстин бе доста омачкан и мърляв. Бе успял да изчисти ръцете си от маслото, но бялата риза бе омърляна, а тъмносиньото му сако бе виждало и по-добри дни. Ледът помежду им най-сетне започна да се топи, тъй като в очите му гореше някакъв странен пламък, който Марджи не можеше да разгадае. Странно, не бе предполагала, че студеният поглед на Джъстин ще се затопли някога.

Хапнаха набързо, след това той я остави в хотела и отиде да ѝ купи билет. Върна се почти веднага с радостната вест, че ѝ е резервирал място за ранния следобеден полет до Ванкувър.

— Какво искаш да правиш сега? — попита Джъстин. — Предполагам, че си уморена след среднощния екшън по магистралите. Искаш ли да ти взема стая, за да се напиш преди пътуването?

— Не — бързо отвърна Марджи. — Не, аз... Не може ли да се поразходим малко? Или да поседнем във фойето да си поприказваме?

— Да приказваме ли? — Мъжът повдигна вежди, наведе се към нея и леко докосна коляното ѝ.

— Знам, че последният ни разговор не бе особено любезен...

— Направо бе враждебен — поправи я той. — Добре, нека се разделим като приятели. Да сключим временно примирие, ако си съгласна!

— Съгласна съм — бързо отговори Марджи и си спомни последния път, когато бе изрекла тези думи на една скромна сватбена

церемония в Монреал преди години...

Поразходиха се из града мълчаливо, сетне се прибраха в хотела и, докато пиеха кафе, той ѝ се извини, че я е накарал да остане в Шотландия. Тя каза, че всичко е наред и с ентузиазъм заговори за работата, която я очакваше у дома. Джъстин я попита дали възнамерява да разшири бизнеса си, тя му отвърна, че не е мислила за това.

— А ти смяташ ли да разшириш бизнеса си?

— Може би ще открия нов клон... — уклончиво отговори той и я погледна крадешком. Марджи реши, че крие нещо от нея.

Дойде време да тръгват за аерогарата и единствената мисъл в съзнанието ѝ бе, че скоро ще се раздели с любимия си. Завинаги...

Сбогуването бе съвсем различно от представите ѝ. Бе очаквала Джъстин да се усмихва вежливо в опит да скрие от нея облекчението си. Мислеше, че ще се ръкува с нея просто като братовчед и ще я целуне покровителствено по челото.

Ала той въобще не се усмихна, само я гледаше втренчено. Марджи имаше усещането, че погледът му прониква в най-тайните кътчета на душата ѝ. Лицето му бе застинало безизразно и ако не го познаваше толкова добре, щеше да помисли, че той страда. После Джъстин пое малкия куфар от ръката ѝ, сложи го на пода и много нежно я взе в прегръдките си. Тя застина, като че ли мускулите ѝ се парализираха, а Джъстин я целуна бавно, прекрасно и безкрайно чувствено.

Отначало Марджи не му отвърщаше, защото устните ѝ не смееха да последват зова на сърцето, но подир малко странната вцепененост я напусна и тя отговори на целувката му страстно. Като за последно.

Когато Джъстин се откъсна от нея, в очите му се четеше отчаяние, но Марджи не го забеляза. Тя се обърна, вдигна куфарчето и се втурна към залата за заминаващи, без да се обръща.

Намери мястото си в самолета между една жена, бърбореща безспир, и някакъв мълчалив мъж, скрит зад вестник. Марджи седна и закопча предпазния си колан. Не чу нито дума от излиянията на бърбораната за зодиите, болестите, сватбите и разводите в семейството ѝ.

Залисана в приказки, сладкодумната жена изобщо не забеляза сълзите, които бликаха от блестящите сини очи на Марджи...

ДЕВЕТА ГЛАВА

— Ана! Какво правиш тук? — Марджи се изсипа от автобуса и едва не събори приятелката си.

— Съпругът ти се обади. Каза, че ще вземеш ферибота от Ванкувър и ето, че цяла вечер посрещам автобусите.

— Джъстин се е обадил? — повтори Марджи и забрави да благодари на Ана за пожертваното време. — Колко странно!

— Не мисля така! Намекна, че може би ще имаш нужда от помощ и като съдя по израза на лицето ти, е бил съвсем прав.

— Какъв израз?

— Плачеш, скъпа! Никога не съм виждала сълзи в очите ти!

— Не плача! — троснато отвърна Марджи и крадешком избърса мокрото си лице с кърпичка. — Благодаря ти, че ме посрещна, Ана! Толкова се радвам да те видя отново!

— Ей така те искам! — пошегува се приятелката ѝ. — Все пак се надявах на капчица признателност, задето прекарах тази прекрасна лятна вечер на автогарата, която не е сред най-привлекателните местенца на Виктория.

— Разбира се, че съм ти признателна! От дни мечтаех да те видя!

— Какво ласкателство! — измърмори Ана. — И каква грозна лъжа! Какво се случи между теб и Джъстин, Марджи? Май не ви е потръгнало! — Тя се наведе, вдигна по-големия куфар и се упъти към паркинга.

— Потръгна, но само в едната посока! — мрачно отвърна събеседничката ѝ. — Бракът ни най-сетне бе консумиран.

Ана изпусна тежкия куфар върху краката си.

— Охо! — възкликна тя. — Това е великолепно, но ако е вярно, какво, по дяволите, правиш тук със зачервен от плач нос и плувнали в сълзи очи?

Марджи се усмихна тъжно.

— Страшна си, Ана! Наистина ли изглеждам толкова зле?

— Да. Каж ми какво се случи? — Тя отключи колата и остави куфарите в багажника. — Баракудата пак ли те ухапа?

— Най-сетне откри, че съм пораснала. Сигурно си помисли, че изпуска нещо, пък аз чаках само да ми свирне. Той не ме обича истински. Сигурно ще се ожени за едно момиче на име Катрин...

— Хем е копеле, хем е баракуда — процеди Ана, запали мотора и включи на скорост.

— Не съвсем. Джъстин е мъж, който знае какво иска.

— И какво е то?

— Семейство, сговорчива съпруга, а след като разбра, че аз няма да бъда тази съпруга — поиска ме като любовница.

— Супер, ама само за него!

— Точно затова се прибрах у дома!

— Каза ли му го?

— Не точно...

Ана начаса долови уклончивата нотка в отговора, смотолевен от приятелката ѝ.

— Какво му каза, Марджи?

— Ами... Че си бременна...

— Какво? — Ана завъртя рязко волана и едва не се качи на тротоара пред къщата им.

— Казах му, че скоро ще имаш бебе — повтори Марджи съвсем тихо.

Приятелката ѝ стисна здраво волана и я погледна право в очите.

— Ти ли си се побъркала, Марджи, или аз? Последния път, когато се видях в огледалото, определено не бях бременна, а доколкото знам, външността ми не се е променила кой знае колко от сутринта.

— Никоя от двете ни не е откачила — рече събеседничката ѝ с гузна усмивка. — Това бе първото, което ми дойде наум. Джъстин обаче не се хвана на въдицата...

— Че да не е сляп? — отбеляза Ана. — И с какво право си ми казала, че съм бременна? Да натопиш най-добрата си приятелка!

— Не ставай глупава! Ти какво искаше да ми кажа — че аз съм бременна ли?

— Ако беше, щеше да ми кажеш! Всъщност, да не би да очакваш дете?

— Не, разбира се! — възмутено се тросна Марджи.

— Добре. След като установихме, че нито една от двете не е бременна или побъркана, да внесем багажа ти, преди да... — Тя отвори вратата на колата и замря. — Вече е късно! Имах предвид, преди госпожа Фейзъкърли да е надушила, че си се върнала, за да ни бомбардира с двойна доза зеленчуци. Ако не греша, няколко оранжеви „ракетки“ тъкмо прелитат над оградата.

— Недорасли моркови — предположи приятелката ѝ. — Да се скъсаш, не можеш да ги обелиш! Как е госпожата напоследък?

— Както винаги. Вчера поливаше прозореца на спалнята. Сигурно е решила, че е мръсен. Или че аз се нуждая от душ.

— Какво, какво?

— Прозорецът беше отворен — троснато обясни Ана.

— О, Господи! Непременно трябва да вземем някакви мерки — рече Марджи и въздъхна.

— Аз вече взех — отвърна Ана, отключи входната врата и бутна Марджи вътре. — Ще се омъжвам.

— Наистина ли? Определихте ли вече датата?

— Да, през октомври. В края на зеленчуковия сезон, за съжаление.

За пръв път от седмици Марджи се засмя от сърце.

— О, Ана, толкова се радвам за теб! Страшно ще ми липсваш! — добави със съжаление.

— Колко пъти ти казах и ти да си намериш някой! Но не и баракудата! — настоя, когато Марджи отвори уста да ѝ възрази.

— Не мога! Невъзможно е!

— Ти си невъзможна! — смърри я Ана, ала прекрати спора, след като забеляза преbledнялото лице на приятелката си.

Вечерта Марджи лежеше в леглото сред разпръснатото съдържание на двата куфара и си мислеше, че Ана вероятно е права. Тя бе невъзможна. Замина с Джъстин за Шотландия, макар че много добре знаеше какво ще стане, излъга, че приятелката ѝ е бременна, а сега лежеше, вторачена в тавана, и си въобразяваше, че животът ѝ е свършил.

Когато Джъстин я изостави преди години, премина през същите мъки, но животът ѝ не свърши. Успя да създаде процъфтяваща фирма,

спечели много приятели, купи си къща... Наистина, понякога всички усилия ѝ се струваха безсмислени, но все пак бе оцеляла. По дяволите, щеше да оцелее и този път!

Някъде дълбоко в съзнанието ѝ обаче се таеше подозрението, че сега щеше да ѝ бъде по-тежко. Вече бе зряла жена и трудно щеше да забрави прекрасните мигове с Джъстин...

На всяка цена трябваше да се справи с мъчителната ситуация. Нямаше друг избор. Главата ѝ неспокойно се мяташе по възглавницата, а в съзнанието ѝ изплува поразително красивото му лице. Колко предвидливо се бе обадил на Ана...

Марджи решително стисна очи, но макар че бе смазана от умора, не можеше да заспи. В спомените ѝ отново и отново се появяваше речният бряг, Джъстин, който я любеше необуздано...

Ридания разтърсиха цялото ѝ тяло.

На следващата сутрин Марджи се събуди с подпухнало лице. Имаше още една седмица отпуск. Ако искаше, можеше да започне работа веднага. По-късно възнамеряваше да позвъни на Майкъл, но всъщност не ѝ се работеше. Колегата ѝ бе компетентен, способен и прекрасно щеше да се справи и без нея.

Всъщност имаше нужда от промяна, а не от почивка. А току-що приключилият „курорт“ се превърна в истинска катастрофа. Трябваше да се разведри и разсее.

Изведнъж я осени блестящо хрумване. Трудно щеше да промени хода на мислите си и никога вече няма да бъде щастливата жизнерадостна жена. Да, но лесно можеше да преобрази външността си. Може би промяната щеше да се отрази благоприятно и на настроението ѝ. И без друго по-лошо от сега едва ли можеше да стане.

Четири часа по-късно Марджи излезе от фризьорския салон. Реши да намине към офиса, но не я приеха така, както бе очаквала, а госпожа Фейзъкърли изобщо не я позна. Когато наближи време Ана да се прибере от работа, Марджи вече си мислеше, че е сторила грешката на века. За зла беда приятелката ѝ пристигна с Бил.

— Помощ! — извика той и шашардисан замря на кухненския праг. — Ана, виж какво е станало в Шотландия с русокосата ни хубавица! Да не си посмяла да отидеш там!

— Млъкни, Бил! — срязва го Ана. — Мисля, че... ъ-ъ-ъ... Прическата ти е страхотна!!!

Но по ужасения поглед Марджи разбра, че вярната ѝ приятелка е още по-затруднена и от Бил да възприеме собственичката на фирма за компютърен софтуер с бухнала черна коса с червени кичури и издокарана в яркооранжев гащеризон, който въобще не подходеше на тена ѝ.

— Толкова зле ли изглеждам? — мрачно попита тя. — Опитах се да променя личността и външността си.

— И защо? Личността ти е прекрасна, а външността на тигрица изобщо не ти отива. Няма значение. Като махнеш гащеризона...

— Страхотна идея! — намеси се Бил.

— Я млъквай! — срязва го Ана. — Като преспиш, косата ти ще се слегне.

— Благодаря! — още по-мрачно измърмори Марджи.

Ана излезе права. На сутринта косата ѝ приличаше на цветна шапка и в съчетание с бледожълт пуловер и панталон изглеждаше доста прилично. Марджи реши да се върне на работа.

След седмица седеше пред един от компютрите, когато Майкъл нахлу с думите, че чул някакъв слух.

— Що за слух? — без особен интерес попита тя.

— Че твоят роднина, с когото ходи в Шотландия, открива клон на фирмата си във Виктория. Вярно ли е?

Марджи се извърна толкова рязко, че очилата ѝ щяха да паднат, ако Майкъл не ги бе уловил във въздуха.

— Благодаря — механично благодари тя и ги пое от ръката му. — Та какво си чул за Джъстин?

— Точно това е името му — Джъстин Ламонтан. Един приятел брокер ми каза, че открива...

— ... клон във Виктория — бавно довърши шефката му. — Сигурно е вярно. Проведе няколко срещи, докато бе в града, но нямах представа... — Спомни си как я бе погледнал в Престуик. Не бе споделил с нея плановете си. Джъстин бе изключително настойчив, а Марджи бе убедена, че той все още я желае — макар и само като любовница.

Спусна клепачи. Само това ѝ липсваше. Не стига, че неспирно се бореше с чувството за невъзвратима загуба, със самотата и с мисълта, че никога няма да го срещне отново, но щеше да ѝ бъде несравнимо по-тежко да живее в очакване всеки момент да срещне Джъстин и новата му съпруга...

Все пак може би положението не бе чак толкова трагично.

— Дали ще назначи управител на клона? — задъхано попита тя, а Майкъл я изгледа учудено.

— Нямам представа. Приятелят ми не спомена...

Изминаха още две седмици. Когато помощникът ѝ докладва, че клонът на Ламонтан ще бъде управляван от някакъв мъж от Монреал, Марджи се успокои. Джъстин не беше от Монреал, а от Англия, и никой не би нарекъл наследника на прочутия род Ламонтан „някакъв мъж“. Не, нямаше опасност някоя мразовита утрин да срещне него или Катрин пред витрината на някой луксозен бутик.

Този път предвижданията ѝ излязоха погрешни. Следващото утро не бе мразовито, нямаше и следа от Катрин, но смръщеният мъж пред бижутерията на Гавърмънт Стрийт несъмнено бе Джъстин. Марджи инстинктивно се отдръпна. Той се взираше в един диамантен пръстен и явно още не я бе видял. Тя преглътна мъчително. Бе толкова близо до него, че само да се протегнеше, щеше да го докосне. Вдигна ръка и той бавно се обърна. Студените му сиви очи премигнаха и се извърнаха от нея.

Марджи въздъхна сподавено. Та той се правеше, че не я познава! Как бе възможно! В Шотландия се сбогуваха толкова топло и нежно, а сега я бе отминал като напълно непозната... Тя изстена и хукна по улицата.

Прибра се вкъщи бяла като платно. Ана хвърли един поглед на измъченото ѝ лице, накара я да изпие едно бренди и я сложи в леглото.

На следващата вечер апатията на Марджи се бе поразсеяла. За сметка на това я обзе неестествена нервност. Щом забеляза обичайната купчина зеленчуци на ливадата, Ана ѝ предложи да не се мотае като муха без глава, ами да свърши малко работа.

Когато след няколко минути едно ново-новеничко Бе Ем Ве спря пред къщата, шофьорът му завари едно дългокрако създание в розови

шорти да събира марули в пластмасова кофа.

— Добър вечер — рече новодошлият и прикри усмивката си с длан. — Това последният крясък в градинарството ли е, или просто разкрасявате пейзажа на съседите?

Марджи ахна и рязко се изправи. Мъжът в Бе Ем Ве-то се вторачи в шарената ѝ коса, намръщи се, плесна се по бедрото, а усмивката му се стопи...

ДЕСЕТА ГЛАВА

— Какво си направила със себе си, по дяволите? — Гласът на Джъстин я шибна като яростен порив на вятъра и начаса възвърна изгубената ѝ самоувереност.

В първия миг, когато чу познатия мелодичен глас, краката ѝ се подкосиха, стори ѝ се, че ще рухне на земята, ала приливът на гняв възобнови силите ѝ.

— Така ли се поздравява една отдавнашна съпруга, Джъстин? — изсъска тя.

— Не исках да кажа точно това — оправда се той.

— А какво възнамеряваше да кажеш, ако смея да запитам? — Марджи страшно съжаляваше за розовите шорти. Пречеха ѝ да изиграе ролята на леденостудена гранд дама пред изискания хладнокръвен Джъстин. Не че искаше да бъде леденостудена. Напротив, копнееше да се хвърли в обятията му, ала неговият тон и обстоятелствата не го позволяваха.

Устните му се разтегнаха в усмивка, но очите му останаха студени.

— Нещо от типа на „Здравей, Маргьорит. Как си?“, но при вида на отвратителната ти фризура загубих ума и дума.

— Не я ли харесваш? — невинно попита тя.

— Разбира се. Прекрасна е! Отговорът на пламенните молитви на всеки мъж, бленуващ да вземе тигрица за съпруга.

— Няма защо да се тревожиш! Не след дълго няма да съм ти съпруга!

— Така ли?

Марджи се взря в сивите очи, вперени в нея, и усети как нещо в гърдите ѝ се преобръща.

— Естествено, че няма! — отвърна тя, но по лицето ѝ се четеше надежда.

— Не бихме ли могли да влезем вътре? — спокойно попита Джъстин. — Искам да поговоря с теб, ако, естествено, си съгласна да

изоставиш увлекателното си занимание. — Посочи небрежно купчината зелени листа.

— Госпожа Фейзъкърли пак ни затрупа с марули — с въздишка рече Марджи. — Все пак успях да поразчистя малко. — Вдигна пластмасовата кофа и се отправи към къщата. Усещаше, че Джъстин не откъсва поглед от шортите ѝ.

Изсипа марулите в мивката, пусна водата и се обърна към мъжа, облегнат на вратата с ръце в джобовете на тъмния си панталон. В студените му допреди малко очи танцуваше весело пламъче. За кой ли път Марджи почувства невероятната му привлекателност. Той също бе подвластен на чара ѝ, но по лицето му се четеше и още нещо. Надежда? Може би... Самодоволство? Не и този път. Тя стисна ръце.

— За какво искаш да говорим, Джъстин? — попита предпазливо.

— За нас. Не е ли по-добре да седнем?

— Разбира се. — Тя посочи масата, издърпа един стол и се настани. Джъстин я изгледа многозначително и също седна. Марджи не сваляше очи от него. Бе казал, че иска да говорят за „тях“. Какво бъдеще имаха те? Тя се намръщи неволно и в следния миг осъзна, че масата е затрупана с остатъци от вечерята. Ана бе излязла, без да разчисти. Смутената жена скочи, премести чиниите на плота до мивката и отново седна. Бе мъртвешки бледа. Джъстин потръпна.

— Косата не подхожда на тена ти — отбеляза той.

— И какво от това? Да не би да си дошъл, за да обсъждаш прическата ми? — сряза го тя.

— Не. Вече ти казах, че искам да поговорим за нас.

Моментът настъпи. Съзнаваше, че се опитва да го отложи, защото се страхуваше, че заговорят ли веднъж, зрънцето на надеждата в сърцето ѝ щеше да изсъхне завинаги. Нямахше смисъл обаче да се отлага повече.

Джъстин се облегна назад. Бе много красив в елегантния си костюм, но изглеждаше не на място сред разхвърляна кухня на Марджи. Взираше се в него, а сърцето ѝ биеше лудо. Той не бързаше да заговори, сякаш внимателно обмисляше думите си. След дълго мълчание я прикова с поглед.

— Катрин и Марк ще се женят.

Марджи затвори очи, понесена от вълната на надеждата, и отново ги отвори, пробудена от суровата действителност.

— Колко мило! — почти беззвучно рече тя. — Радвам се за тях.

— Ти излезе права. Катрин го обичала от години, той също бил влюбен в нея, но не го съзнавал. Най-сетне обаче го разбрал.

— Ясно! — кратко произнесе Марджи.

— Май не гледаш с добро око на романтичните сватби!

— Трябва ли?

— Не знам. — Той сви рамене. — Все се надявах, че ще погледнеш с по-добро око поне на твоята!

— Тя беше отдавна... И нищо не излезе от нея...

— Маргьорит... — Джъстин барабанеше с пръсти по масата, сякаш не можеше да открие подходящите думи. — Оттогава изтече много вода. Съзнавам, че съм се държал лошо с теб, но не съм искал да те нараня. Ще ми дадеш ли възможност да изкупя вината си? — Гласът му внезапно пресипна.

— Доста пъти обсъждахме този въпрос, Джъстин! Разбирам, че плановете ти да се ожениш за Катрин са рухнали, но това не значи, че сме се върнали към изходното положение. Няма да падна в мрежите ти като последна наивница, само защото си решил, че ти трябва жена и деца! За Бога, Джъстин, вчера се престори, че не ме познаваш, а днес ми предлагаш брак! Сутринта ли ти съобщиха за Катрин и Марк?

Огорчението я заля с такава сила, че тя скочи на крака и нервно започна да чисти марулите в мивката.

Чу как Джъстин тихо изруга, сетне столът му се стовари на земята и мъжът с един скок се озова до нея.

— Какви ги говориш, Маргьорит?

Тя не му отговори, а след дълго мълчание той въздъхна и рече:

— О, Господи, та това си била ти!

— Чак сега ли разбра? — раздражено измърмори Марджи.

— Естествено! Когато се разделихме на аерогарата, ти бе зашеметяваща блондинка, а жената, с която се сблъсках на улицата, приличаше на разярена тигрица с рошава шарена паница на главата. — Той се разсмя. — Дори помислих какъв късметлия съм, че не познавам смахната дама, която умира да се прави на плашило.

Марджи кипеше от гняв. Уж бе дошъл да я моли да остане негова жена, а само ръсеше обиди за косата и за разума ѝ.

— Това не е рошава шарена паница — хладно отвърна тя, а ръцете ѝ не спираха да чистят зелените листа, — а стилна фризура с

червеникави кичури.

— Така си се маскирала, че не можах да те позная!

Марджи се извърна рязко и впи поглед в него.

— Джъстин...

Той внезапно пристъпи към нея и се усмихна.

— Извинявай! Не съм дошъл да коментирам косата ти, скъпа, макар че по-късно ще се върнем и на този въпрос. Моля те да останеш моя жена, Маргъорит! — Пръстите му нежно докоснаха тила ѝ и надолу по гърба ѝ пролазиха сладостни тръпки.

— Не ставай смешен! — измърмори тя. — Отказвам да бъда резервен вариант!

Джъстин изруга, а тя отново се зае с марулите.

— Никога не си била резервен вариант! За мен ти си единствената! — Гласът му стана мил. — Ще се омъжиш ли за мен, скъпа? Моля те!

Сърцето ѝ щеше да изхвъркне от гърдите! Едва се овладя да не се хвърли в прегръдките му. Но имаше нещо, което я възпираше — още не бе изрекъл ОНЕЗИ думи.

— Не мога да се омъжа за теб — печално промълви тя.

Джъстин я обърна към себе си. Ръцете му се ключиха около талията ѝ.

— Защо?

— Защото... — Отчаяно търсеше думи. — Първо, вече сме женени.

— Да, така е. Това означава ли...

— Не! — отсече Марджи.

Настъпи поредното дълго мълчание, а обръчът около кръста ѝ се стегна още повече.

— Не ме ли обичаш? — Гласът му бе толкова дрезгав, че тя се намръщи.

— Аз... — Не можеше да му отговори. Той се взираше в нея с напрегнато очакване. Бе толкова съблазнително да каже истината...

— Може би не се изразих много добре — отрони се от устните му.

— Напротив, изрази се изключително добре, както винаги!

Мъжът поклати глава.

— Не, говоря с недомлъвки като някой влюбен ученик. Не ме ли разбираш, скъпа? Искам да станеш моя истинска жена, защото те обичам. И то отдавна. Ето защо не можех да се влюбя като другите мъже. — Той замълча. — Трябваше да го осъзная още в деня, в който разбрах, че не мога да напусна Виктория без теб. Всъщност добих ясна представа за чувствата си едва през онзи незабравим ден край реката...

Вторачена в него, Марджи се страхуваше да му повярва.

— Не, Джъстин, не може да бъде! — глухо прошепна тя.

— Маргъорит, направил съм много неща в живота, заради които се срамувам, но никога не съм те лъгал!

Тя прокара език по пресъхналите си устни.

— А Катрин?

Две тънки бръчки се очертаха покрай устата му, а гъстите му черни вежди се смръщиха.

— Престани, за Бога! — Хладнокръвният и въздържан Джъстин се ядосваше! — Колко пъти трябва да ти повтарям, че Катрин винаги е била само приятелка!

Съвсем неочаквано Марджи почувства как очите ѝ се изпълват със сълзи. Изразът на Джъстин светкавично се промени. Студеният гняв бе заменен от такава нежност, че влюбената жена не успя да сдържи риданията си. Когато първите сълзи се отрониха от очите ѝ, Джъстин простена измъчено и я притисна към гърдите си. Сетне повдигна брадичката ѝ и се наведе да я целуне любещо и страстно. Замаяната от щастие, Марджи обви ръце около шията му и страстно отвърна на целувката.

Малко по-късно Джъстин, който се бе вписал в обстановката с изкривената вратовръзка, смъкнатото сако и разчорлената коса, сложи ръце на раменете ѝ и меко каза:

— Лицето ти е мокро. Мисля, че трябва да поговорим още, нали, любов моя?

— Да — прошепна Марджи и той се усмихна.

— Все пак има надежда за стария Джъстин! Хайде, ела! Не ми се ще да продължим този многообещаващ разговор сред мръсните ти чинии, затова да намерим някое спокойно и удобно местенце. — Усмихнат, той я прегърна през кръста и я поведе към всекидневната. Отпусна се на дивана и я придърпа в скута си. — Тук е много по-добре!

— Да — съгласи се Марджи и зарови лице във врата му. — Много по-добре. Джъстин?

— Моля?

Тя вдигна глава и се взря питащо в очите му.

— Като си разбрал, че ме обичаш още през онзи ден, който прекарахме край реката, защо не ми го каза? И защо целуна Катрин вечерта, преди да си тръгна? Помниш ли — в коридора пред стаята ми?

— О, Боже!

За пръв път през живота си Марджи видя по лицето му непресторен ужас.

— Хей, какво ти става? — попита тя, слисана и изпълнена с подозрение.

— Нямах представа, че си ни видяла!

Марджи понечи да се отдръпне от него.

— Естествено! Откъде да знаеш? — отсече обидената жена.

— Не, не това имах предвид. — Той улови китките ѝ, изви ги зад гърба ѝ и ги хвана с една ръка, докато с другата нежно отметна кичур коса от лицето ѝ. — Маргьорит, ти си станала свидетел на една грижливо подготвена театрална постановка.

Тя се намръщи и се вторачи в него.

— Театрална постановка ли?

— Разбира се. Щях да ти разкажа всичко, ако ми бе дала възможност.

— Нищо не разбирам!

— Чуй ме! — Той се усмихна унило и пусна китките ѝ. — Чак когато Марк ме видял с Катрин в деня на пристигането ни и като теб стигнал до грешни заключения. Осъзнал, че не иска никой друг да я целува! Горката Катрин най-сетне се почувствала близо до целта. Наумила си, че Марк се нуждае от известен тласък, и ме помоли за помощ. Не бях във възторг от идеята да разочаровам собствения си брат, но тя успя да ме убеди, че е за негово добро. Онази нощ знаехме, че той е зад нас на стълбите. — Лицето му се изкриви в гримаса. — За малко да ми разбие носа! — Той се усмихна и нави около пръста си един кичур от косата ѝ.

— О! — възкликна тя. — Джъстин, нима преминах през целия този ад, само защото двамата с Катрин сте разигравали игрички?

— Ще се утешиш ли, ако ти кажа, че и аз минах през седемте кръга на ада?

— Може би — рече тя и стисна устни. — Щях да съм по-доволна, ако Марк ти бе разбил носа. Горкото момче!

— Горкото момче, дрън-дрън! Щом огънят се уталожил и Катрин му каза истината, се усети, че отдавна е трябвало да разбере накъде духа вятърът. Сега подскача около нея като дресирано кученце, а двамата ближат подметките ми от благодарност — надменно завърши той.

— Самовлюбен тип! — Марджи нежно го побутна, а Джъстин се засмя.

— И то с пълно основание!

— Какво имаш предвид?

— Ами — провлечено поде той, — знам, че тялото ми страшно много ти харесва... — И я изгледа многозначително. — Все още не си отговорила на въпроса ми.

— На кой въпрос?

Веселото изражение изчезна от лицето му. Бе страшно сериозен.

— Попитах те дали ме обичаш, Маргьорит...

Тя се взря в него. Той действително не знаеше. Дори и сега! А тя винаги бе мислела, че високото му самочувствие се дължи на това, че знае за чувствата ѝ към него...

— Да, Джъстин — промълви Марджи. — Обичам те! През целия си живот съм те обичала.

Лицето му грейна от щастие. Ръцете му бързо я събориха върху възглавниците и Джъстин покри с целувки лицето, шията, очите, всяко местенце от тялото ѝ, до което достигаха устните му...

Когато най-сетне се откъсна от нея и се изправи, от очите му струяха такава любов и нежност, а пръстите му милваха толкова гальовно лицето ѝ, че Марджи запомни този миг за цял живот. Мига, в който разбра, че Джъстин е неин. Завинаги.

— Защо не ми каза? Там, край реката? — попита тя. — Щяхме да си спестим доста страдания.

— От гордост — дрезгаво отвърна той, а очите му помръкнаха от съжаление. — Проклетата, глупава, неоправдана гордост!

— Но защо?

— Много рано се научих да сдържам чувствата си. Баща ми твърдеше, че един мъж не бива да дава израз на емоциите си. Когато се опитвах да му покажа привързаността си, той ме кореше, че разголвам душата си, затова прекарах детството в търсене на други начини да привлека вниманието му. — Погледът му се разведри. — Успях, все пак...

— Вероятно майка ти...

— Мама все беше заета. Даваше приеми, ходеше на благотворителни събирания... — Той се усмихна мрачно. — Марк се справяше по-добре. Бе добросърдечен и отстъпчив, докато аз решавах проблемите си, като ядосвах татко и прикривах чувствата си. Само с децата се държах откровено. Във всички други случаи ме възпираше гордостта. Когато ти ми каза, че няма да останеш с мен, че случилото се помежду ни е „само едно от нещата от живота“, помислих, че не ме обичаш, че за теб съм бил само една следобедна авантюра. Не можах да го преглътна, Маргьорит! Не можех да призная на жена, която ме харесва, но не ме обича, че тя всъщност е целият ми проклет живот! Не можех да дам воля на чувствата си! — Той стисна устни и Марджи го докосна, за да прогони печалното му настроение.

— О, Джъстин! Винаги съм била влюбена в теб, но аз също имам честолюбие! Ти ми каза само, че ме желаеш, а аз толкова дълго прикривах любовта си...

— Гордост! — възкликна той. — Семейният недостатък на Ламонтан, който за малко не съсипа живота ни! Бях толкова влюбен в теб! Честно казано, почти те обичах още в деня на сватбата ни! И избягах най-позорно. Въобразявах си, че ти правя услуга...

— Ще престанеш ли най-после с тези услуги? — прошепна Марджи и нежно прокара пръсти по гъстите му вежди.

— Ще се опитам!

— Джъстин, защо замина така ненадейно? — Сега пръстите ѝ изследваха брадичката му. — Наистина ли не искаше да се влюбиш в мен?

— Не зная как да ти го обясня — поде той, обгърна ръката ѝ с длан и я притисна до гърдите си. — Но за всичко е виновна проклетата ми гордост! Бяхме женени от две години, но аз нито веднъж не се опитах...

— Да упражниш съпружеските си права ли? — подсказа му Марджи и се усмихна на старомодния израз.

— Нещо такова — съгласи се той, а лицето му стана много сериозно. — Пред очите ми детето се превръщаше в жена. Трудно ми бе да повярвам. Бях ужасен от чувствените желания, които пробуждаше у мен. Изпитвах такова неудобство от непреодолимия копнеж да те имам! — Плъзна ръка по голото ѝ бедро.

Марджи внезапно се задъха.

— Егоист! И защо не го направи?

— Не можех. За мен ти още бе малката Маргьорит! Не можех да оскверня невинността ти! Това означаваше да плюя на мъжката си чест! Една нощ се прибрах късно, а ти се качваше по стълбите, облечена в прозрачна бяла нощница. Прелестните ти форми се очертаваха на лунната светлина. Прибрах се в стаята си, но не можах да мигна. По едно време станах, тръпнещ от желание да те видя отново. Ти спеше с ръце под възглавницата като малко дете. Стори ми се толкова уязвима и толкова пленителна, че не знам как успях да напусна стаята ти...

— Само да се бях събудила!

— Може би всичко щеше да бъде различно! На следващия ден съвсем делово ти предложих да консумираме брака си.

— Бе толкова безстрастен! — възкликна Марджи.

— Знам, измъчвах ме угризения на съвестта и не исках да те плаша. И през ум не ми е минавало, че си влюбена в мен. — Той погали косите ѝ и я погледна влюбено. — Много мислих през онази нощ и стигнах до извода, че си моя законна съпруга, че си на осемнайсет години, а аз съм луд по теб...

— Отказах ти, защото се държа адски студено. Ужасно страдах, че не ме обичаше.

— О, скъпа! Какъв глупак съм бил! Колко години пропуснахме! — Джъстин поклати глава. — Защо не поговорих с теб като с жена? С жената, с която не можех да остана под един покрив, защото нямаше да устоя на изкушението...

— ... И затова се измъкна подло — довърши Марджи.

— Да, знаех само, че трябва час по-скоро да напусна Монреал.

— А аз последвах примера ти. Не можех да понеса мисълта, че ще се прибереш, и мъките ми ще започнат отново.

— Мила моя Маргьорит, не знаех, че съм влюбен в теб! Като последен глупак си бях втълпил, че съм жертва на собствената си чувственост!

— Тогава бях готова на всичко, само и само да ми обърнеш внимание — прошепна Марджи и го погали. — След като замина, горчиво съжалявах за отказа си, но реших, че е прекалено късно.

Джъстин неодобрително поклати глава.

— Ти си една жестока малка палавница! А аз пазех толкова грижливо добродетелта ти...

— О, Джъстин... — Тя се разсмя и го прегърна. — Когато съм с теб, и през ум не ми минава за добродетели! — Впи устни в неговите със страст.

Мина дълго време, преди устните им да се разделят.

— Защо се върна, Джъстин? — промълви Марджи задъхано.

Той рязко я отдалечи от себе си, ръцете му сграбчиха раменете ѝ, а веждите му се смръщиха заплашително.

— Повече от очевидно е, любов моя!

Тя се засмя.

— Когато се сбогувахме в Престуик, реших, че е настъпил краят. Какво те накара да се върнеш при мен, Джъстин?

— Кой, а не какво!

— Какви ги говориш?

— Не знам дали ще ми повярваш, но става дума за баща ми.

— За „братовчеда Морис“?! — учудено възкликна Марджи.

Джъстин се навъси.

— Точно така! За онзи темерут, който цял живот се мъчи да ме вкара в измислените си канони и никога не отстъпи от своето! Също като мен! Лека-полека осъзнах, че зад хладната маска се крие човек, който ме обича и държи на мен, макар и по свой начин. — Усмихна се леко и я намести по-удобно върху коляното си. — Аз толкова много приличам на него! Упорит съм като магаре и никога не се вслушвам в чувствата си. Когато реших, че е настъпило времето да се задомя, прехвърлих в ума си всички жени, които съм познавал някога, и разбрах, че единствената, която съм желал истински, си ти — моята малка съпруга. Изобщо не ми хрумна, че е по-разумно да действам предпазливо. Изтърсих се тук и ни в клин, ни в ръкав ти предложих да станем истински съпрузи, като очаквах ти да склониш начаса.

— Да — замечтано промълви Марджи. — Беше нетърпимо арогантен. И много секси...

Джъстин се усмихна дяволито.

— Радвам се, че си ме оценила правилно! Не е лошо да ти стане навик...

— Мисля, че няма да ми е трудно...

Той бърза отстрани ръката ѝ, впуснала се да изследва интимни кътчета от тялото му.

— По-късно! — твърдо отсече Джъстин.

— Добре! — въздъхна Марджи. — Но все още не мога да те разбера! Знаел си, че ме желаяш, по-късно си осъзнал, че ме обичаш, а гордостта не ти е позволила да признаеш чувствата си. Дотук всичко е наред, но какво общо има баща ти с нашата история и с обстоятелството, че си тук?

— Ще ти обясня всичко! — решително поде той. — След като Катрин и Марк обявиха годеща си, татко реши, че е осъществил амбициите си. Винаги бе копнял Катрин да се омъжи за мен или за брат ми и бе във възторг, че тя избра Марк. Не забравяй, че той живее в Англия, а не в Канада като мен! През този ден „братовчедът Морис“ бе в превъзходно настроение и след като обърна няколко уискита, езикът му неочаквано се развърза. Заяви ми, че ти си симпатична млада дама и изборът ми би могъл да бъде и по-лош.

— Как така изведнъж...

— Чакай малко! — прекъсна я Джъстин. — Когато му казах, че бракът ни няма никакво бъдеще, той възкликна, че си луда по мен и аз за пръв път в живота си се хванах за думите му.

Марджи си спомни деня, в който се сблъска с Морис на алеята, водеща към Гленарон. Тогава и двамата бяха дали израз на чувствата си. Тя се усмихна. Изглежда, хитрият ѝ братовчед бе много по-проницателен, отколкото изглеждаше.

— Да, бил е прав — отвърна тя. — Ти наистина ли му повярва?

— Не съвсем, но много ми се искаше. Реших сам да разбера истината. И освен това си научих, че ако татко излезе прав, направо ще те убия, задето ме държа в ада през тези безкрайни седмици. — В очите му проблеснаха искрици. — И все още мога да го направя!

— Няма! — рече Марджи и сложи ръката си на сърцето му. — Аз също минах през ада. Освен това, малки екскурзии дотам няма да ти се

отразят зле!

— Лисица! — влюбено прошепна Джъстин. — Не се и съмнявам, че ще ги организираш изкусно!

— Естествено! — съвсем сериозно отвърна жена му. — Ще бъде за твое добро!

Джъстин демонстративно погледна тавана.

— Господ да ме пази от жени, които искат да ми правят добрини! Последната, която опита, се отърва с нашарено дупе!

— Вцепених се от ужас! — пошегува се Марджи.

В следващия миг той се наведе, целуна връхчето на носа ѝ и попита дали в къщата има нещо за хапване.

— Не ми остана време да вечерям — обясни Джъстин и добави подкупващо: — Толкова силно копнеех да те видя!

— Коя жена би устояла на тези думи? — с усмивка рече Марджи, изправи се и тръгна към кухнята. На вратата спря и попита през рамо: — Какво ще кажеш за една хубава салата от пресни марулки, скъпи?

— Не съм очарован! — отсече мъжът.

— Така си и знаех!

Съпругът ѝ я последва в кухнята и преметна сакото си върху облегалката на един от столовете.

— Знаеш ли, дължим много на марулите! — замислено рече тя.

Ръцете на Джъстин я прегърнаха изотзад и се кръстосаха под гърдите ѝ.

— Надявам се да не ми кажеш, че по света има много гладни момченца и момиченца, които копнеят за моите марулки.

— Не! — Марджи облегна глава на рамото му. — Би могъл да ми предложиш да им ги изпратя.

— Правил съм и подобни неща! Майка ми щеше да получи удар, когато двамата с Марк напълнихме един плик с грозде и се понесохме към пощата да го изпратим на гладуващите деца. Служителката също щеше да получи удар, защото гроздето се размаза по гишето и умириса цялата поща!

— Бил си своенравно момче, Джъстин! — възкликна тя през смях.

— Така е, но кажи ми, може ли един умиращ от глад мъж да дължи каквото и да било на купчина мокри зелени листа?

— Може, и ще ти кажа защо! — поде тя, когато обръчът на ръцете му се затегна. — Ако не беше госпожа Фейзъкърли, аз щях да си бъде вкъщи, когато ти се изтърси като гръм от ясно небе. Щях да отворя вратата и моментално да я захлопна под носа ти. Ти щеше да се вбесиш, да тропаш с юмруци, да риташ, но аз нямаше да ти отворя и ти никога нямаше да ме поканиш на вечеря...

— Добре, добре! — прекъсна я Джъстин. — Ще призная, че съм задължен на марулите, само ако не ги споменавах повече. А сега мога ли да получа нещо за хапване, моля?

— Какво ще кажеш за един омлет? — предложи Марджи.

— Със сирене ли?

— Ако искаш!

— А шунка ще има ли?

— Май има малко...

— Ами гъби? — продължаваше да опитва късмета си той.

— Никакъв шанс! — отсече тя.

Джъстин въздъхна унило. Но след няколко минути Марджи му поднесе голям пухкав омлет със сочни резени шунка и той със задоволство отбеляза, че животът с нея ще бъде по-щастлив и от най-смелите му очаквания.

Тя седеше срещу него и се чудеше защо ѝ доставя такова огромно удоволствие да го гледа как се храни. Когато и последното късче омлет изчезна от чинията му, ѝ хрумна, че не са обсъдили още един съществен въпрос.

— Джъстин — предпазливо поде тя, — май имаме проблем.

Той се ухили самодоволно.

— И какъв е той, любов моя? Единственият проблем е, че съквартирантката ти може да се прибере, преди да сме се...

— Не, не е това! — нервно го прекъсна Марджи. — Седалището на фирмата ти е в Монреал, а на моята — тук.

— Така е — съгласи се Джъстин и праметна ръката си върху облегалката. — Това не е проблем! Продаваш всичко и идваш с мен в Монреал!

— Какво?! — Марджи скочи на крака и едва не прекатури масата. — Господин Ламонтан, вложих години от живота си в тази фирма и нямам намерение да хвърлям всичко на вятъра заради... —

Внезапно замълча, защото забеляза, че той ѝ се присмива. — Джъстин!
— поде отново, а страните ѝ поруменяха.

— Поспри за малко, Маргъорит!

— Не ми говори като на кон!

Веждите му се повдигнаха.

— Ако беше кон, щеше да ти е необходим по-добър ездач от мен. Не, не започвай отново! — добави Джъстин, когато тя понечи да му възрази. — Маргъорит, не очаквам от теб да продаваш фирмата си. — В очите му просветна престорена невинност. — Просто се пошегувах!

— Така си мислиш! — рече тя. — Как ще живеем на хиляди километри разстояние? О, Джъстин... — Лицето ѝ пребледня, а сините ѝ очи помръкнаха.

— Не се притеснявай! — промълви той, стана и се приближи до нея. — Не ти казах по-рано, защото не бях сигурен в успеха на сделката. Купих „Фаст и Кембълс“...

— Консултантската фирма?

— Точно така. И откривам офис във Виктория. Така че няма да ни делят хиляди мили!

— Джъстин! — Лицето на Марджи грейна като слънце след лятна буря. — Загова ли цъфна тук?

— И заради това. Но основно, за да те уведомя, че все пак ще те задържа като своя съпруга! За подобна наглост заслужавам да бъда застрелян, нали?

— Добра идея! — съгласи се тя и плъзна ръце под ризата му, за да го погали по гърба. — Все пак те предпочитам жив!

Качваха се по стълбите, когато ѝ хрумна още нещо:

— Какво ще стане с фирмата ти в Монреал?

— Управителят ми е много способен, а и аз от време на време ще прескачам да хвърлям по едно око.

— И кога склучи сделката?

— Вчера.

— Така значи! — обвинително възкликна тя.

— Сега пък какво има?

— Нищо! Само се питам защо не дойде да ме видиш вчера, а чака до днес?

— Аха! — Ръката му притисна талията ѝ, а пръстите му замилваха възбуждащо стомаха. — Ами щом искаш да знаеш, реших,

че ако нещата помежду ни потръгнат, не бих желал умората от полета да попречи на намеренията ми.

— Какви са тези намерения, Джъстин?

— Не бъди наивна, скъпа! — Той се наведе и зашепна в ухото ѝ: — Розовите ти шорти възбуждат у мен едно-единствено желание!

— И какво е то?

— Да ги сваля, разбира се! И то веднага!

Марджи изви глава, за да го погледне и прочете в очите му нескрит копнеж.

— Разбира се! — Тя се плесна по челото. — Наистина съм голяма наивница! Защо все още стоим на стълбите?

— Защо ли наистина? — Грабна я на ръце и я понесе към спалнята.

Когато след няколко часа Ана и Бил се прибраха, завариха две чинии на плота, купчина марулеви листа в мивката и едно много добре скроено мъжко сако, небрежно преметнато на стола. Ана се усмихна широко и с голямо задоволство подхвърли на годеника си, че двата клона на семейство Ламонтан най-сетне са се слели...

Марджи седна в леглото, разтри сънливо очи и нежно погледна мъжа до себе си. Усетил, че го наблюдават, Джъстин се откопчи от топлатата прегръдка на съня и повдигна клепачи.

— Знаеш ли колко си сладък така? — рече жена му. — Топъл, полузаспал и с разрошена коса...

— Така ли? — Той се усмихна лениво. — И ти не изглеждаш зле, с изключение на... — Той се поколеба, а сивите му очи начаса се проясниха. — Виж какво, щом подхвана темата за косата, искам да ти заявя, че отказвам да живея с жена с коса, боядисана като за маскарад. Не можеш ли да направиш нещо с тази ужасна шарена паница?

— Може пък да не искам! — пошегува се тя.

Джъстин я изгледа мрачно.

— В някои моменти много ми се иска да си на седем години, а не на двайсет и девет — изрече той с тържествения тон на съдия, произнасящ присъда, и замислено се взря в тавана. — От друга страна — прошепна след миг, — не си чак толкова голяма... — Внезапно се

усмихна широко и понечи да я сграбчи, но Марджи ловко му се изплъзна и скочи от леглото.

— Само да си посмял! — през смях му се закани тя. — Тренирала съм джудо, да знаеш!

— Тренираш ли още? Защото аз съм страхотен!

Марджи стисна устни.

— От мен да мине, предлагам равен резултат — рече през смях.

— И дума да не става! Аз съм по-силен от теб! И да си оправиш косата!

— Искаш да оплешивея, така ли?

— Супер! Сигурен съм, че ще изглеждаш по-добре, отколкото с тази гадна прическа!

— Отвратителна е, нали? — присмехулно попита тя. — Не й обръщай внимание! Косата ми ще порасне само за няколко месеца.

Джъстин изстена.

— Не може ли да се изрусиш?

— Ще ми изгори косата! — възмутено отвърна Марджи. — И тъй като ти си виновен, ще я гледаш за наказание!

— Защо аз да съм виновен? — Джъстин се изправи рязко, хвана я за ръцете и я придърпа отново в леглото. По лицето му се четеше учудване.

— Сега ще чуеш! — Тя прокара ръце по голите му гърди. — Ако не бях пожелала да се превърна в друга жена — която не е влюбена в теб — нямаше да си боядисам косата!

Джъстин се засмя.

— И ти си като всички жени! Направите някоя велика глупост, после стоварвате вината върху мъжете! — Внезапно стана сериозен, а гласът му прозвуча нежно, когато каза: — Съжалявам, че ти причиних толкова нещастия, Маргъорит! Повярвай ми, не съм го сторил нарочно!

— Вече не съм нещастна! — прошепна тя и леко докосна устните му със своите. — Честно казано, никога не съм била толкова щастлива, както тази сутрин!

— Аз също.

Доста по-късно Джъстин прегърна лениво отпуснатата Марджи.

— Маргъорит?

— Хм? — Прокара чувствено пръсти през косата му.

— Маргьорит, ще се омъжиш ли отново за мен?

Очите ѝ се разшириха от изумление. Опитва се да прочете израза на лицето му, но Джъстин бързо се извърна настрана.

— Нали вече сме женени, Джъстин? — възрази тя. — Не разбирам...

— Не, не, скъпа! — Ласкаво докосна устните ѝ с пръсти. — Забрави онази сватба! Искам да се омъжиш за мен сега! Този път завинаги!

— О, Джъстин! С радост ще се омъжа за теб! Каква прекрасна идея!

— Да — рече той и се протегна за една кутийка, която Марджи не бе забелязала до този момент. — В името на чудесните дни, които ни очакват!

Той нежно пое ръката ѝ и постави красив диамантен пръстен на пръста, на който две години бе носила брачната халка.

Предидния ден Джъстин бе разглеждал точно този пръстен през витрината на скъпия бижутерски магазин...

Изминаха цели шест месеца, докато един хубав ден двамата подновиха брачния си обет в църквичката, която Марджи посещаваше редовно, откакто напусна Монреал.

Той искаше да стане по-скоро, но младата жена се противеше. Не желаше да се омъжва за цял живот с фризура, с която според младоженеца приличаше на кошмарно видение от деня на Все Светии.

Церемонията се състоя в началото на март. Междувременно Марджи продаде къщата на Ренфолд Стрийт и двамата се преместиха в просторна модерна вила с изглед към бурните вълни на Тихия океан.

Денят бе студен, но слънцето се показва, за да ги дари с благословията си и да огрее елегантната рокля на булката с цвета на мед, която подчертаваше дългите ѝ руси коси.

Присъстваха само щастливите младоженци, Ана и Бил. Морис, безкрайно доволен от брака на любимата му Катрин с Марк, изпрати дълга поздравителна телеграма. Получиха честитка и от старата Анриет, която обещаваще да ги посети, когато първото бебе на Маргьорит се появеше на бял свят.

— Май няма да ѝ се наложи да чака дълго, скъпа! — подметна Джъстин в деня след сватбата, докато двамата закусуваха в просторната светла кухня на новия им дом.

Марджи се усмихна и погледна към издутия си корем под мекия розов пуловер.

— Така е — съгласи се тя. — Само още три месеца! — Сетне въздъхна със съжаление. — Дали някой ден ще свършим нещо като хората?

— Какво нещо? — попита Джъстин и опъна дългите си крака.

— Виж какво стана със сватбите... Първия път се оженихме, без ти да разбереш, че ме обичаш. Втория път... — Тя потупа корема си. — Втория път пред олтара се изправихме трима, а това не е редно...

Лицето му грейна в усмивка.

— Ако искаш, ще се женя за теб всеки месец — предложи ѝ. — Все някой път ще го направим, както трябва. Но само при едно условие!

— И какво е то? — подозрително попита тя, като едвам се сдържаше да не се разсмее.

— Че ще си смениш името! Не искам повече съм женен за дама, която прилича на Афродита, а се нарича с просташкото име Марджи Ламонт.

— Ти как искаш да се казвам? — попита тя и се подпря на масата.

— Анджелина, Афродита, Араминта, Атина, Арабела...

— А как ти се струва Маргъорит? — бързо предложи Марджи, преди Джъстин да премине към буквата „Б“.

— Става — триумфално се съгласи той. — Точно това имах предвид!

— Така си и знаех!

Джъстин стана и придърпа Марджи в обятията си.

— Обичам те! — прошепна той и зарови лице в косите ѝ. — Въпреки че ме подлудяваш!

— Така ли? — полюбопитства тя.

— Да! На земята има една-единствена жена, заради която съм готов да сменям спукани гуми посред нощ и да търча като луд по целия свят...

— Наистина ли? — замечтано го прекъсна Марджи. — Винаги съм копняла да посетя Тибет, Сахара или Бирма...

— Не ме предизвиквай! — изръмжа Джъстин.

Тя тъкмо се канеше да предложи Патагония или Амазонка, но той запуши устата ѝ с целувка...

Издание:

Автор: Кей Грегъри

Заглавие: Жадувано щастие

Преводач: Вирджиния Драгиева

Година на превод: 1995

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо (не е указано)

Издател: Арлекин България ЕООД

Град на издателя: София

Година на издаване: 1995

Тип: роман (не е указано)

Националност: канадска

Печатница: „Образование и наука“ ЕАД

Редактор: Ани Димитрова

ISBN: 954-11-0339-1

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/15028>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.